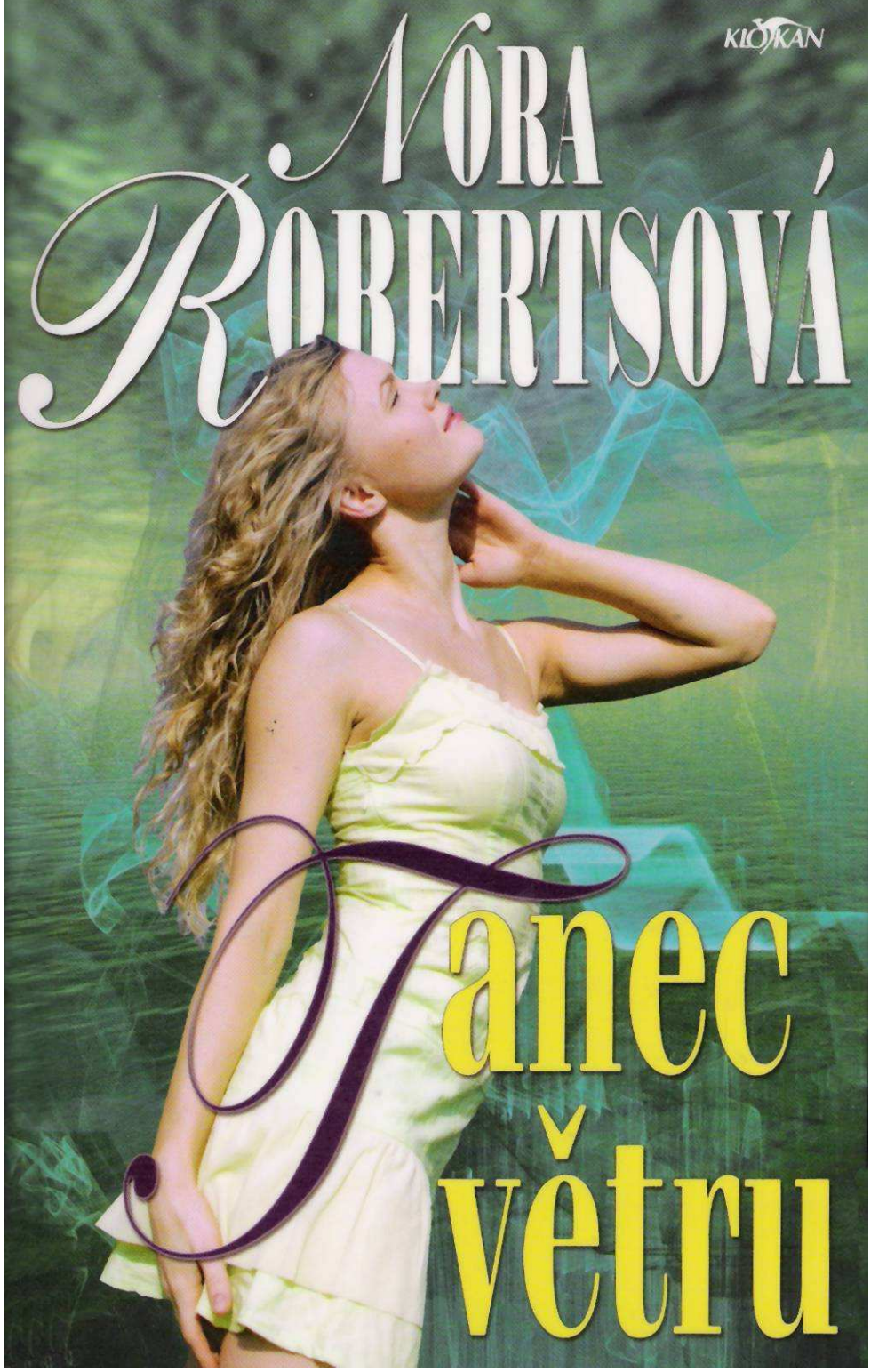
KLOKAN

NORA ROBERTSOVÁ

Tanec větru

SÉRIE

1 Past na dobrodruha
2 Bouřlivý příliv
3 Tichý přístav
4 Modrý záliv

1 Odvaha snít
2 Věrná svému snu
3 Nalezený sen

Posvěcené zlo
Srdcová dáma

Klíč světla
Klíč vědění
Klíč odvahy

1 Modrá Jiřina
2 Černá růže
3 Červená lilie

1 Tanec větru
2 Zakletá země

SAMOSTATNÉ TITULY

Kde končí řeka
Nebe mé lásky
Skryté poklady
Sladká pomsta
Soukromý skandál
Temná dáma
Tři osudy
Únik
Útes
Veřejná tajemství
Zlodějka
Zlověstný úplněk
Zrádná věrnost
Žhavý led
Poslední přípitek
Půlnoční zátoka
Prvorozená

NORA ROBERTSOVÁ

Tanec větru

KLOKAN

Copyright © 2001 by Nora Roberts
Translation © Soňa Tobiášova, 2007
Copyright ©ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu Dance Upon The Air
přeložila Soňa Tobiášová
Redakční úprava Alena Zatloukalová
Grafická úprava obálky Tomáš Řízek
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokan, 2007
shop©alpress.cz
Tlak a knihařské zpracování Centa, spol. s r. o.,
Vídeňská 113, Brno Vydání první

ISBN 978-80-7362-385-2

Všem bohyním, brécám, bijcům
a beruškám – pro zábavu i přátelství.

Je sladké tančit podle houslí,
když láska s životem se snoubí.
Tak lahodné a výjimečné,
když tóny flétny s loutnou zazní.
Však namítá, že klopýtá,
kdo podle větru tančí.

Oscar Wilde

Prolog

SALEM,
Massachusetts
22. června 1692

SEŠLY SE TAJNĚ V TEMNĚ ZELENÝCH STÍNECH hlubokého lesa, hodinu před východem měsíce. Nejdelší den se měl brzy změnit v nejkratší noc slunovratu.

O tomto sabatu Lithy se však nechystaly žádné oslavy nebo rituál díkůvzdání za světlo a teplo. Tato svatojánská noc byla plná netečnosti a smrti.

Ty tři se sešly v obavách.

„Máme všechno potřebné?“ Ta, které se říkalo Vítr, si stáhla kapuci pláště co nejníže, aby ve slábnoucích paprscích nebylo možné zahlédnout ani jedinou její světlou kadeř.

„Co máme, postačí.“ Země odložila balíček. Část její bytosti, které se chtělo plakat a šílet kvůli tomu, k čemu došlo a co se má stát, zůstala hluboko pohřbená. Jak sklonila hlavu, husté hnědé vlasy jí volně přepadly do tváře.

„Vážně nemáme jinou možnost?“ Vítr se dotkla jejího ramene a společně pohlédly na třetí ženu.

Stála tam vzpřímená a štíhlá jako svíce. V očích měla smutek, ale i pevné odhodlání. Říkali jí Oheň a teď vzdorně shodila kápi a nechala záplavu rudých kudrn rozlít po ramenou.

„Nemáme, už proto, kdo jsme. Budou nás nahánět jako zloděje a lupiče a pak nás zavraždí jako tu nevinnou ubožačku.“

„Bridget Bishopová nebyla žádná čarodějnice,“ pronesla Země hořce a vstala.

„Ne, a také to odpřisáhla před soudem a porotou. A přece ji pověsili. Zavraždili ji kvůli lžím několika děvčat a horlivosti fanatiků, kteří cítí pekelnou síru v každém vánku.“

„Ale přišly i petice.“ Vítr sepjala ruce, jako by se chystala k modlitbě. Nebo jako by prosila. „Všichni nesouhlasili s rozhodnutím soudu nebo s tím hrozným pronásledováním.“

„Ale bylo jich málo,“ zašeptala Země. „A ozvali se pozdě.“

„Jednou smrtí to neskončí. Viděla jsem to.“ Oheň zavřela oči a znovu si vybavila hrůzy, které teprve měly přijít. „Naše ochrana na takové pronásledování nestačí. Nakonec nás najdou a zničí.“

„Nic jsme neudělaly.“ Vítr svěsila ruce podél těla. „Nic zlého.“

„A co zlého provedla Bridget Bishopová?“ zeptala se Oheň. „A čím občanům Salemu uškodili ostatní obvinění, kteří teď čekají na soud? Sarah Osbornová zemřela v bostonském vězení. Pro jaký zločin?“

Zlost se v ní horce vzedmula, ale ihned ji potlačila. Ani teď nechtěla svoji sílu pošpinit vztekem a nenávistí.

„Těmhle Puritánům se teď vaří krev,“ pokračovala. „Těmhle *pionýrům.* Jsou to fanatici a vyvolají velkou vlnu násilí, než zase zavládne zdravý rozum.“

„Kéž bychom mohly nějak pomoci.“

„Nedokážeme to zastavit, sestro.“

„Ne.“ Oheň potvrdila slova Země přikývnutím. „Musíme hlavně přežít. A tak opustíme tohle místo a domov, který jsme si vytvořily, a životy, které jsme tu mohly žít. A vytvoříme si nové.“

Jemně uchopila tvář Větru do dlaní. „Netrap se pro to, co nemůže být, vzývej to, co může. My jsme ta trojice vyvolených a nenecháme se tady zničit.“

„Budeme osamělé.“

„Budeme spolu.“

V posledním záblesku dne pak vytvořily kruh – jednou, podruhé a potřetí. Ze země vyšlehl oheň a vítr pozvedl jeho plameny výš.

Uprostřed magického kruhu stvořily další, za pomoci spojených rukou.

Vzduch smířeně pozvedla tvář k nebi. „Jak noc vytlačí den, tohle světlo nabídneme. Jsme naší Cestě věrné a v pravdě neochvějné. Pravdu hájí vzduch a první kruh.“

Země vzdorně zvýšila hlas. „Naše poslední hodina na této půdě odbila. V tento ani jiný čas nikdo nenajde nás. Síla překoná žal, druhý kruh ji dal.“

„Nabídly jsme svoje síly, jež nikomu neškodily, ale naši krev už cítí psi, co na hon vyrazili. Najdeme si místo jiné.“ Oheň zvedla propojené ruce. „Kde není smrt, kde strach hyne. Ať moc pozná svobodu ve třetím kruhu.“

Zadul vítr a země se zachvěla. Magický oheň zaplál tmou. Tři zvýšené hlasy se ozvaly jako jeden.

„Pryč od zášti odnes tuhle zem. Chraň ji před strachem, smrtí a posměchem. Odřízni skálu, odřízni stromy, vezmi si potoky, vezmi i hory. Zvedni nás s nimi na svatojánském paprsku, daleko od útesů, daleko od břehu. Navždy nás téhle země zbav. Odneseme si náš ostrov na moře. Jak říkáme, tak se i staň.“

Mohutné burácení zaznělo lesem, vznikl větrný vír a plameny divoce vyšlehly do výše. Zatímco ti, kdo chtěli zničit nepochopitelné, spali ve svých postelích, zvedl se ostrov k nebi a rotoval na volné moře.

Pak nadpozemsky klidně přistál v pokojných vlnách. A poprvé se nadechl do života za té nejkratší možné noci.

1

ostrov Tří sester
červen 2001

UPÍRALA OČI PŘED SEBE, kde se z vln zvedal uzel země, zdálky členitý a zelený, a postupně odhaloval své tajemství. Maják, no jistě. Co by to bylo za ostrov v Nové Anglii bez své strážní věže? Tenhle byl čistě, oslnivě bílý a tyčil se na rozeklaném útesu. Přesně jak to má být, pomyslela si Nell.

V blízkosti majáku stál kamenný dům, v ostrém letním slunci mlhavě šedý, se špičatou střechou a štíty a vyhlídkovým balkonem kolem horního patra.

Maják zvaný Světlo sester i dům v jeho sousedství už znala z obrazů. Jeden takový uviděla v obchůdku na pevnině a z náhlého popudu se jím nechala dovést k trajektu.

Instinktem se řídila už celý půlrok, dva měsíce potom, co se díky pečlivému a promyšlenému plánu dokázala osvobodit.

Každou minutu těch prvních dvou měsíců žila v hrůze. Ta se postupně měnila v úzkost a jiný druh strachu, skoro hladového strachu, že zase přijde o to, co získala.

Zemřela, aby mohla žít.

Teď byla ale unavená útěkem, skrýváním a ztrácením sebe sama v přeplněných městech. Toužila po domově. Copak to nechtěla odjakživa? Domov, kořeny, rodinu a přátele? Známé prostředí, kde se nic příliš přísně nesoudí.

Možná něco z toho najde tady, na tomhle kousku země, kolébané mořem. Určitě se od Los Angeles nemohla dostat dál než na tenhle hezký, malý ostrov – jedině že by docela odešla ze země.

Jestli tady nesežene práci, může tu aspoň strávit pár dnů. Udělat si dovolenou před další cestou. Potěší se pohledem na skalnaté pláže a malou vesnici, vyšplhá na útesy a projde se v hustém klínu lesa.

Naučila se velebit a užívat si každou minutu svého života. A to už se nikdy, nikdy nezmění.

Nadšená pohledem na shluk chatek nedaleko doků se opřela o zábradlí a nechala vlasy vlát ve větru. Měla je opět přirozeně zlatavé. Když utekla, ostříhala se na kluka, radostně ošmikala všechny ty dlouhé lokny a pak se obarvila na tmavohnědo. Během následujících měsíců barvy pravidelně střídala – na sytě rudou, uhlově černou, jemně hnědou. Ale stále si nechávala krátký, rovný účes.

To už něco znamenalo, nebo ne? Že vlasy konečně dokázala nechat na pokoji. Jako by se znovu přiznala sama k sobě, napadlo ji.

Evanovi se na ní líbily dlouhé, nezkrotné kudrny. Občas ji za ně vláčel po zemi nebo ze schodů a používal je jako řetězy.

Ne, už nikdy si je nenechá znova narůst.

Tělem jí projelo mrazení a rychle se ohlédla přes rameno, přelétla pohledem auta a pasažéry. Vyschlo jí v ústech a v krku pocítila pálení, když pátrala po vysokém, štíhlém muži s nazlátlými vlasy a očima bledýma a tvrdýma jako ze skla.

Nebyl tam, jistě. Nacházel se tři tisíce mil daleko a považoval ji za mrtvou. Copak jí sám mnohokrát neřekl, že jediná možnost, jak se od něj osvobodit, je smrt?

Helen Remingtonová tedy zemřela, aby Nell Channingová mohla žít.

Nell měla zlost, že se vrací zpět, i když jen na minutu v myšlenkách, a snažila se uklidnit. Pomalu dýchala. Slaný vzduch, voda. Svoboda.

Jakmile povolilo napětí v ramenou, na rtech se usadil úsměv. Zůstala u zábradlí – drobná žena s kratšími blond vlasy, které zvesela tančily kolem jemné tváře. Nenalíčené měkké rty si podržely úsměv, až se ve tvářích objevily jemné dolíčky. Pleť jí zrůžověla.

Neměla žádný make-up, opět záměrně. Částečně se pořád ukrývala a udělala by cokoli, aby byla nenápadná.

Kdysi ji považovali za krásku a podle toho se také udržovala. Oblékala se, jak se po ní chtělo, do hladkých, sexy promyšlených šatů vybraných mužem, který tvrdil, že ji nade vše miluje. Znala dotyk hedvábí na kůži a běžně si na šíji

připínala brilianty. Helen Remingtonová okusila všechna privilegia světa bohatých.

A přesto žila přes tři roky ve strachu a bídě.

Nell si oblékla obyčejnou bavlněnou košili a staré džíny. Obula se do pohodlných, levných bílých tenisek a jediným šperkem byl starožitný medailonek po mamince.

Některé věci měly příliš velkou cenu, aby se jich dokázala zbavit.

Jak trajekt u břehu zpomaloval, vydala se zpět k vozu. Na ostrov Tří sester dorazí v rezavém buicku z druhé ruky s jedinou taškou osobních věcí a dvěma sty osmi dolary na kontě.

Nemohla by být šťastnější.

Nic se nezdálo vzdálenější než pohádkové paláce a lesk Beverly Hills, napadlo ji, když zaparkovala poblíž doků a začala se procházet. A nic ji tak nechytilo za srdce jako tahle pohlednicová vesnice. Domky a obchody byly úhledné a upravené, třebaže jejich barvy bledly vlivem mořské soli a slunce. Dlážděné uličky se klikatily po kopcovitém terénu nebo strmě padaly zpět k přístavu.

Zahrádky tu s láskou udržovali, jako by plevel byl něco ilegálního. Psi štěkali za laťkovými ploty a děti jezdily na jasně červených nebo modrých kolech.

Doky samotné působily jako příklad pracovní píle. Lodě, sítě a muži osmahlých tváří ve vysokých gumových botách. Nell cítila pach ryb a potu.

Vystoupala na kopec a ohlédla se zpět k přístavu. Seshora uviděla výletní lodě, brázdící záliv, a srpovitý pruh písečné pláže, kde se lidé slunili na ručnících nebo nadskakovali v přílivových vlnách. Červený vláček s bílým nápisem THREE SISTERS TOURS se rychle plnil turisty s fotoaparáty.

Rybolov a turistický ruch očividně držely ostrov nad vodou. Ale to byl jen ekonomický pohled. Ostrov musel odolávat moři, bouřím a času, přežívat a vzkvétat vlastním tempem. A to znamenalo odvahu.

Nell trvalo příliš dlouho, než našla tu svou.

Hlavní ulice se táhla napříč kopcem. Lemovaly ji obchody, restaurace a jiné místní podniky. V jedné té jídelně by se měla stavit ze všeho nejdřív, napadlo ji. Možná by tam

našla práci jako servírka nebo kuchařka, aspoň na letní sezonu. Pokud se to podaří, může si hledat ubytování.

Pak smí zůstat.

Za pár měsíců by ji tu lidé znali. Mávali by na ni na ulici a volali ji jménem. Už ji unavovalo být všude cizí a nemít si s kým promluvit. Nemít nikoho blízkého.

Zastavila se a prohlížela si jeden z hotelů, kamennou stavbu, na rozdíl od ostatních. Tři poschodí s viktoriánským zdobením, kovaným zábradlím a sedlovou střechou působila neskutečně romanticky. A jméno tomu odpovídalo. Magický hostinec.

Vsadila by se, že tam nějakou práci sežene. Jako servírka v restauraci nebo uklízečka. Práce byl úkol číslo jedna.

Ale nemohla se přimět vejít dovnitř a vyřídit to. Potřebovala trochu času na zklidnění, než se pustí do praktických věcí.

Jsi nestabilní, řekl by Evan. Jsi příliš nestálá a bláhová, Helen. Ještě že mě máš, já už se o tebe postarám.

Protože jí jeho hlas zněl v uších až příliš jasně a nahlodával sebevědomí, co si znovu začínala budovat, záměrně se otočila a vydala se opačným směrem.

Sežene si práci, až na to bude připravená, ale teď se trochu projde a jako turista si prohlédne okolí. Míjela krámky s řemeslnými výrobky a suvenýry, nahlížela do výloh. Měla ráda pěkné věci, které jen tak ležely na polici. Jednoho dne, až se znovu usadí, bude mít domov podle svého gusta, plný takových veselých, barevných věciček.

Usmála se, když uviděla cukrárnu. Kulaté skleněné stolky s kovovými bílými židlemi. U jednoho z nich seděla čtyřčlenná rodinka a se smíchem nabírala šlehačku a duhově barevné sypání. Za přepážkou stál chlapec v bílé čepici a zástěře, se kterým flirtovala dívka v džínových šortkách, zatímco si vybírala zmrzlinu.

Nell si ten obrázek uložila do paměti a šla dál.

Zastavila se u knihkupectví. Povzdechla si. Její domov bude plný knih, ale nejen vzácných prvních vydání, která nejsou určena ke čtení. Naopak, staré, osahané knížky i lesklé nové paperbacky se spoustou příběhů. U toho by mohla začít.

Menší knížka by na váze zavazadla nepřidala, kdyby zase musela odjet.

Zvedla oči od výlohy ke gotickému písmu na skle. Knižní kavárna. No, tak to sedí. Prohlédne si zboží, vybere něco veselého ke čtení a prolistuje knihu nad kávou.

Vešla dovnitř, ucítila jemnou vůni květin a koření a uslyšela harfy a flétny. Tak nejen hotel je tu magický, napadlo ji.

Knihy všemožných barev a tvarů plnily tmavomodré police. Osvětlení připomínalo záři hvězdné oblohy. Pult tvořil starý dubový sekretář, zdobený vyřezávanými vílami a půlměsíci.

Na vysoké stoličce za ním seděla žena v černém a ledabyle listovala v nějaké knize. Vzhlédla a upravila si brýle se stříbrnými obroučkami.

„Dobrý den. Čím posloužím?“

„Jen se trochu porozhlédnu, jestli to nevadí.“

„Jak je libo. Dejte vědět, kdybyste chtěla něco vyhledat.“

Žena se vrátila ke knize a Nell se rozhlédla kolem. Uviděla dvě pohodlná křesla před kamenným krbem. Na stolku mezi nimi stála lampa se stojanem ve tvaru dívky v dlouhých šatech se vztyčenými pažemi. Na policích spatřila ještě další drobnosti, sošky z barevných kamenů, křišťálová těžítka, draky… Procházela se podél řady knih na jedné a svíček na druhé straně.

V zadní části našla točité schody do druhého patra. Vyšla po nich a uviděla další knihy, dekorace a taky kavárnu.

Půl tuctu stolků z lesklého dřeva rozestavěných kolem okna do ulice. Podél stěny se táhl pult se skleněnou vitrínou a působivou nabídkou pečiva, sendvičů a s mísou polévky. Ceny nebyly nízké, ale zdály se přiměřené. Nell napadlo, že by si ke kávě mohla dát trochu polévky.

Přistoupila blíž a z otevřených dveří za přepážkou zaslechla hlasy.

„Jane, to je směšné a naprosto nezodpovědné.“

„Není. Tim dostal super šanci a hlavně daleko od tohohle zatraceného ostrova. Bereme to.“

„Naděje na schůzku kvůli hře, která se možná bude a možná nebude hrát v divadlech mimo Broadway, *není* žádná super šance. Ani jeden nebudete mít práci. Neměla bys…“

„My prostě jedeme, Mio. Řekla jsem ti, že dělám do dnešního poledne, a taky jsem to dodržela.“

„Řeklas mi to sotva před čtyřiadvaceti hodinami.“

V tom hezkém, hlubokém hlase zněla netrpělivost. Nell si nemohla pomoci a přistoupila blíž.

„Jak mám kruci udržet kavárnu, když nebudu mít kuchařku?“

„Zase jde o tebe, co? Nemůžeš mi ani popřát hodně štěstí.“

„Jane, přeju ti, aby se stal zázrak, protože nic jiného nepomůže. Ne, počkej…, takhle neodcházej.“

Nell zachytila pohyb u dveří a rychle ustoupila. Ovšem ne z doslechu.

„Buď opatrná. Buď šťastná. Ach kruci, máš moje požehnání, Jane.“

„Fajn.“ Ozvalo se hlasité popotáhnutí. „Je mi to líto, vážně, že tě tady takhle nechávám. Ale Tim to musí zkusit a já chci být s ním. Takže… Budeš mi chybět, Mio. Napíšu.“

Nell uskočila mezi police, zatímco ze dveří vyrazila uslzená žena a seběhla po schodech.

„No, tak to je pěkné.“

Nell vykoukla z úkrytu a obdivně zamrkala.

Žena, stojící ve dveřích, byla jako zjevení. Nell lepší výraz nenapadl. Měla dlouhou hřívu barvy podzimního listí. Rudé a zlaté kadeře jí splývaly po dlouhých modrých šatech bez rukávů a na obou zápěstích se jí blyštěly stříbrné náramky. Její rozhořčené oči byly kouřově šedé a dominovaly dokonalé tváři. Výrazné lícní kosti, široké plné rty, nalíčené rudou rtěnkou. Pleť jako… Nell znala obrat pleť jako z alabastru, ale teď to poprvé viděla na vlastní oči.

Ta žena byla vysoká, štíhlá a dokonalá.

Nell se zadívala ke stolkům, jestli je někdo z hostů stejně omráčený jako ona. Ale zdálo se, že si té ženy a jejího vzteku, co hrozil vybublat, nikdo nevšímá.

Udělala krůček vpřed, aby lépe viděla, a ty šedé oči si ji našly. A přikovaly ji na místo.

„Ahoj. Co byste ráda?“

„Já… Myslela jsem… Dala bych si šálek cappučína a misku polévky. Prosím.“

Mia se zatvářila otráveně a málem tím Nell zahnala zpět mezi regály. „Polívku zvládnu. Dnes máme krabí vývar. Ale bojím se, že na tu espresso mašinu nestačím.“

Nell pohlédla na krásný měděný přístroj a zatetelila se. „Udělám si ho sama.“

„Vy s tím umíte zacházet?“

„No, vlastně ano.“

Mia jí zamyšleně pokynula a Nell oběhla přepážku.

„Můžu vám taky jedno udělat, když už jsem v tom.“

„Proč ne?“ Odvážná školačko, bavila se Mia, když sledovala Nell u přístroje. „A copak vás ke mně přivedlo? Jste na výletě?“

„Ne. Aha…“ Nell se zarděla, když si vzpomněla na svůj batoh. „Jen se tak rozhlížím. Hledám práci a ubytování.“

„Hm.“

„Promiňte, já vím, že to není slušné, ale zaslechla jsem váš rozhovor. Jestli jsem to dobře pochopila, máte teď menší problém. Já umím vařit.“

Mia sledovala, jak z přístroje vychází pára, a naslouchala syčení. „Opravdu?“

„Jsem dost dobrá kuchařka.“ Nell Mie podala napěněnou kávu. „Pracovala jsem v cateringu, v pekárně a taky jako číšnice. Umím připravit jídlo a servírovat.“

„Kolik vám je?“

„Dvacet osm.“

„Máte záznam v rejstříku?“

Nell se málem zahihňala. Na sekundu jí to bylo poznat na očích. „Ne. Jsem otravně čestná, spolehlivá a kreativní kuchařka.“

Nežvaň, hlavně nežvaň, napomínala se, ale nedokázala přestat. „Potřebuju práci, protože bych se chtěla usadit tady na ostrově. Líbilo by se mi tady, protože mám ráda knihy, a váš obchod na mě udělal dojem.“

Mia zaujatě naklonila hlavu. „A co jste cítila?“

„Možnosti.“

Skvělá odpověď, napadlo Miu. „Věříte v možnosti?“ Nell se zamyslela. „Ano. Musím.“

„Promiňte?“ K pultu přistoupil pár. „Dali bychom si dvě ledová moka a ještě tyhle dva zákusky.“

„Jistě. Moment.“ Mia se obrátila zpátky k Nell. „Jste přijatá. Zástěra je vzadu. Detaily probereme později.“ Upila cappučíno. „Dobré“ dodala a ustoupila z cesty. „Hm a jak se jmenujete?“

„Nell. Nell Channingová.“

„Tak vítej na ostrově Tří sester, Nell.“

Mia Devlinová řídila Knižní kavárnu stejně jako celý svůj život. Instinktivně a hlavně pro zábavu. Byla schopná obchodnice, která se radovala ze zisku, ale podmínky si zásadně stanovila sama.

Co ji otravovalo, to ignorovala. Co ji zaujalo, za tím šla.

V tuhle chvíli ji zajímala Nell Channingová.

Kdyby Nell svoje schopnosti přeháněla, Mia by ji vyhodila stejně rychle, jako ji najala, a bez lítosti. Možná by Nell pomohla sehnat jinou práci, pokud by měla zrovna chuť. To by nezabralo tolik času, ani by to nezdrželo její vlastní obchody.

Uvolila se ji přijmout hlavně proto, že jí k Nell cosi přitahovalo už od chvíle, kdy se zadívala do těch velkých modrých očí.

Zraněná nevinnost. To byl Miin první dojem a svým prvním dojmům vždycky věřila. Taky výkonnost, uvažovala Mia dál, i když ta se zpočátku zdála trochu nejistá.

Jenže jak se Nell v kavárně zabydlela a dala se do práce, měla i v tomhle Mia jasno.

Sledovala ji celé odpoledne a viděla, že hladce zvládá objednávky, zákazníky, kasu i ten záhadný a matoucí kávovar.

Potřebovala by jen trochu vylepšit, napadlo ji. Na ostrově se lidé oblékali ležérně, ale ty odrané džíny byly na její vkus trochu krok zpět.

Prozatím spokojená Mia zašla do kuchyně. Zapůsobily na ni čisté přepážky a přístroje. Jane kolem sebe nedokázala udržet pořádek, přestože si většinu jídel připravovala předem jinde.

„Nell?“

Nell sebou překvapeně trhla a otočila se od sporáku, který právě drhla. Začervenala se a pohlédla na Miu a mladou ženu vedle ní.

„Nechtěla jsem tě vylekat. Tohle je Peg. Pracuje tady ode dvou do sedmi."

„Aha. Ahoj."

„Ahoj. Páni, nemůžu uvěřit, že Jane a Tim opravdu odjíždějí. Do New York City!" zvolala Peg skoro závistivě. Byla menší, kostnatá a krátké vlasy měla odbarvené skoro do běla. „Jane uměla skvělé borůvkové muffiny."

„Ano. Jane a její muffiny jsou ale minulost. Potřebuju si promluvit s Nell, takže přebíráš službu."

„Jasně. Uvidíme se pak, Nell."

„Co kdybychom zašly do mé kanceláře? Probereme podrobnosti. Přes léto máme otevřeno od deseti do sedmi, v zimě zavíráme v pět. Peg dává přednost odpolední směně. Ráda chodí na večírky a nechce se jí vstávat. Takže ráno před otevřením tě tady potřebuju."

„To mi vyhovuje." Stoupala za Miou nahoru po dalším schodišti. Nevšimla si, že dům má tři poschodí. Ještě před pár měsíci by jí něco takového neuniklo. Zkontrolovala by prostor kvůli únikovým východům.

Uklidnit se neznamená být neopatrná, připomněla si. Musí zůstat ve střehu, kdyby bylo třeba znova utíkat.

Prošly přes skladovací místnost zaplněnou knihami a krabicemi dál do Miiny kanceláře.

Starožitný stůl z třešňového dřeva jí slušel, napadlo Nell. Pochopila, že se Mia obklopuje drahými a krásnými věcmi. Měla tam také květiny, bujně rostoucí rostliny, kousky křišťálů a hlazené kameny v mísách. Kromě stylového nábytku ještě nejnovější computer, fax, skříňky se záznamy a katalogy vydavatelství. Mia pokynula ke křeslu a usedla do svého za stolem.

„Strávila jsi pár hodin v kavárně, takže už víš, jakou nabídku míváme. Každý den speciální sendvič, polévku a menší výběr alternativních svačin. Dva až tři studené saláty. Pak pečivo, sušenky, vdolky, piškot. Volbu jídelníčku jsem zatím nechávala na kuchařce. Vyhovuje ti to?"

„Ano, madam."

„Prosím tě, jsem sotva o rok starší, říkej mi Mio. Ale než si budeme jisté, že to funguje, chtěla bych menu předem vidět.“ Vytáhla ze stolu hlavičkový papír a podala jí ho. „Co kdybys napsala, jaký jídelníček sestavíš na zítřek?“

Nell pocítila záchvěv paniky a málem se jí roztřásly prsty. Zhluboka se nadechla, až měla mysl zase jasnou, a začala psát. „V tuhle roční dobu bych ponechala lehčí polévku. Bylinkový vývar. Pak těstovinový salát, salát z bílých fazolí a taky krevetový koktejl. Jako sendvič pitu s kořeněným kuřecím masem a pár vegetariánských kousků, ale záleží, jaká zelenina je k dostání. Můžu vyrobit ovocné košíčky, zase podle toho, jaké pěkné ovoce seženu. Větrníky mají úspěch – ty bych udělala znovu. Taky dort se šlehačkou a čokoládou, skvělé borůvkové muffiny a k nim i ořechové. Sušenky? Máčené nic nezkazí, s ořechy macadamia a místo třetího druhu bych navrhla perníčky. Umím neodolatelné perníčky s trojí náplní.“

„Kolik toho dokážeš připravit na místě?“

„Třeba všechno. Ale jestli má být pečivo připravené na desátou, potřebuju začít v šest.“

„A kdybys měla vlastní kuchyň?“

„No…“ Jaká krásná představa. „To bych si něco připravila večer předem a ráno napekla čerstvé zákusky.“

„Hmm. A kolik máš u sebe peněz, Nell Channingová?“

„Dost.“

„Neurážej se,“ usadila ji rychle Mia. „Můžu ti dát sto dolarů jako zálohu na plat, pro začátek sedm dolarů na hodinu. Budeš zaznamenávat hodiny, co strávíš pečením a nákupy. A na suroviny ti v obchodě otevřu účet. Každý den mi ale přineseš recepty.“

Když chtěla Nell něco říct, Mia jen vztyčila prst s růžově nalakovaným nehtem. „Moment. Očekávám, že obsloužíš zákazníky u stolů, jestli bude plno, a pomůžeš jim vybrat v knihkupectví, když bude klid. Budeš mít dvě půlhodinové přestávky, volné neděle a patnáctiprocentní slevu na zboží, což nezahrnuje jídlo a pití, které máš samozřejmě zdarma, pokud se tedy neprojevíš jako žrout. Zatím dobrý?“

„Ano, ale já…“

„Fajn. Já jsem tu každý den. Když budeš mít dotaz nebo problém, který sama nezvládneš, zajdi za mnou. Kdybych tu nebyla, obrať se na Lulu. Sedí většinou dole u kasy a ví všechno. Zdáš se bystrá a určitě se rychle chytíš, ale neboj se na cokoli zeptat. A teď asi hledáš ubytování.“

„Ano.“ Cítila se jako poražená nečekaným, silným větrem. „Doufám, že si…“

„Pojď se mnou.“ Mia vytáhla ze zásuvky klíče, vstala od stolu a odklapala ven – měla neuvěřitelné boty na jehlových podpatcích.

Když dorazily do přízemí, zamířila k zadnímu východu. „Lulu,“ zavolala, „za deset minut jsem zpátky!“

Nell se zmateně a neohrabaně vydala za Miou do zahrádky dlážděné nášlapnými kameny. Na jednom z nich se slunila velká černá kočka, která jen mrkla jedním přízračným zlatým okem, když ji Nell překročila.

„To je Isis. Nebude tě obtěžovat.“

„Je krásná. Ta zahrada je vaše dílo?“

„Ano. Co by to bylo za domov bez květin? Ó, nezeptala jsem se, jestli se máš čím přepravovat.“

„Mám auto. A občas i přepravuje.“

„To se hodí. Nebudeš to mít daleko, ale bylo by problematické přenášet všechny věci pěšky.“ Na konci pozemku odbočila doleva a stále tím svižným tempem míjela zadní části obchodů naproti pečlivě udržovaným domkům.

„Paní… Promiňte, neznám vaše příjmení.“

„Devlinová, ale zůstaň u Mii.“

„Mio, jsem vám vděčná za práci. A za šanci. Slibuju, že nebudete litovat. Ale… můžu se zeptat, kam jdeme?“

„Potřebuješ bydlení.“ Zahnula za roh, zastavila se a ukázala před sebe. „Tohle by mohlo stačit.“

Na druhé straně úzké boční uličky stál u hájku statných stromů žlutý domek podobný slunečnímu paprsku. Okenice měl bílé, stejně jako úzkou verandu. Obklopovaly ho květiny veselých letních barev.

Byl umístěn dál od uličky, na konci úhledného čtvercového trávníku, stulený v nehlubokém stínu.

„To je váš dům?“ zeptala se Nell.

„V tuhle chvíli ano.“ Mia zacinkala klíči a vyrazila po dlážděné cestě k domku. „Koupila jsem ho letos na jaře.“

Z náhlého popudu, vzpomínala v duchu. A jako investici. Ale přestože byla obchodnice do morku kostí, zatím se ho nepokoušela pronajmout. Čekala na příležitost, uvědomila si, a dům také.

Odemkla vstupní dveře a ustoupila. „Je požehnaný.“

„Prosím?“

Mia jen přikývla. „Vítej.“

Zařízení bylo strohé. Jednoduchá pohovka, která nutně potřebovala nové čalounění, pohodlné křeslo a několik stolků.

„Po stranách jsou dvě ložnice, i když ta vlevo by se spíš hodila na kancelář nebo pracovnu. Koupelna je maličká, ale kouzelná, a kuchyň je nedávno přestavěná, takže by měla bohatě stačit. Ta je vzadu. Na zahradě jsem něco udělala, ale bude vyžadovat víc péče. Není tu klimatizace, ale topení funguje. A v lednu určitě oceníš i krb.“

„Je to nádhera.“ Nell neodolala a nakoukla do hlavní ložnice, kde stála hezká postel s bílým kovaným čelem. „Jako domeček pro vílu. Musíte tady ráda bydlet.“

„Já tady nebydlím. To ty.“

Nell se pomalu obrátila. Uprostřed obýváku stála Mia s klíči ve spojených rukou a světlo ze dvou předních oken jí hořelo ve vlasech.

„Nerozumím.“

„Potřebuješ bydlení a já mám volný domek. Bydlím na útesech, tam je moje místo. Tohle je tvoje, prozatím. Necítíš to?“

Cítila jen, že je šťastná a nervózní zároveň. Hned jak vstoupila, měla chuť se protáhnout a uvelebit v domku jako kočka na sluníčku.

„Můžu tady zůstat?“

„Těžký život, co?“ zamumlala Mia. „Že jsi z toho tak rozechvělá. Budeš platit nájem, protože to, co je zadarmo, ztrácí hodnotu. To domluvíme později. Zabydli se. Ještě bys měla přijít podepsat smlouvu a vyplnit formuláře. Ale to počká do zítřka. Island Market je asi nejlepší zdroj pro ingredience na zítřejší menu. Dám jim vědět, že přijdeš, abys mohla nakupovat na otevřený účet. Hrnce a pánve jdou na

tebe, ale to ti strhnu až koncem měsíce. Takže tě čekám i s tvými výtvory zítra přesně o půl desáté.“

Přistoupila k Nell a upustila klíče do její ochablé dlaně. „Nějaké otázky?“

„Spousta, ani nevím, kde začít. Netuším, jak vám poděkovat.“

„Šetři dechem, sestřičko,“ řekla na to Mia. „Budeš ho potřebovat. Odpracuješ si to.“

„Nemůžu se dočkat, až začnu.“ Nell vztáhla ruku. „Děkuju, Mio.“

Jejich ruce se dotkly a zaklesly. Vylétla jiskra – modrý plamínek, který okamžitě zmizel. Nell se smíchem uskočila. „Asi je tu hodně statické elektřiny nebo něco podobného.“

„Nebo něco podobného. Vítej doma, Nell.“ Mia se obrátila a šla ke dveřím.

„Mio.“ Nell cítila, jak jí emoce svírají hrdlo. „Jestli je tohle domeček pro víly, tak ty jsi moje víla dobrodějka.“

Miin úsměv byl oslnivý a její smích hluboký a smetanový. „Brzy pochopíš, že do toho mám daleko. Jsem jen praktická čarodějnice. Nezapomeň mi přinést ty recepty,“ dodala a tiše za sebou zavřela dveře.

2

NELL USOUDILA, ŽE SE MĚSTEČKO PODOBÁ Brigadoonu podle Nathaniela Hawthorna. Než se vydala do tržnice, ještě se chvíli procházela. Už celé měsíce se přesvědčovala, že je v bezpečí. A svobodná. Ale teď poprvé, když brouzdala hezkými uličkami, dýchala mořský vzduch a poslouchala ostrý novoanglický přízvuk, se v bezpečí a svobodná i *cítila.*

Nikdo ji tu neznal, ale to se změní. Budou brzy vědět, kdo je Nell Channingová, šikovná kuchařka z domečku u lesa. Najde tu přátele a nový život. Svoji budoucnost. Nic z minulosti ji tu nesmí obtěžovat.

Jednoho dne bude stejnou součástí ostrova jako třeba ta úzká budova pošty z našedlého dřeva nebo turistické centrum s červených cihel nebo dlouhé, pevné molo, kde rybáři přistávali se svými úlovky.

Na oslavu té chvíle si koupila zvonkohru tvořenou malými hvězdičkami, kterou zahlédla v jedné výloze. Po roce první věc jen tak pro radost.

První noc na ostrově strávila stulená v hezké posteli a užívala si své štěstí, zatímco naslouchala cinkání hvězdiček a dechu moře.

Vstala ještě před východem slunce, dychtivá začít s prací. Zatímco se vařila polévka, rozválela těsto. Skoro všechny úspory, většinu zálohy a část příští výplaty utratila za kuchyňské náčiní. Ale na tom jí nesešlo. Musí mít to nejlepší, aby vyrobila to nejlepší. Mia Devlinová, její dobrodějka, nesmí mít nejmenší důvod litovat, že ji přijala.

Teď měla v kuchyni všechno, jak chtěla. Ne tak, jak jí někdo nařídil. Až si najde čas, skočí do zahradnictví pro nějaké bylinky, které pak vysadí ven na okenní parapet. Pěkný shluk květináčků, jak to měla ráda. V jejím domově nesmí být nic přísně jednotné, bezchybné a stylově vytříbené. Nechce

žádné akry mramoru a tuny skla, ani hradby z děsivě exotických rostlin bez barvy a vůně. Nechce žádné…

Zarazila se. Nemá smysl vzpomínat na to, co nechce, ale plánovat, co chce. Minulost ji nepřestane pronásledovat, dokud za ní nezabouchne dveře.

Když vyšlo slunce a rozzářilo východní okna, vkládala do trouby první várku košíčků. Vzpomněla si na růžolící prodavačku v obchodě, která jí pomáhala. Dorcas Burminghamová – takové fajnové yankeeské jméno. Jak byla přívětivá a zvědavá. Zvědavost by Nell ještě nedávno přiměla uzavřít se do sebe. Ale teď byla schopná klábosit a odpovědět na některé otázky a jiným se vyhnout.

Zatímco košíčky chladly na polici, v troubě je vystřídaly vdolky. Kuchyně se plnila světlem a Nell s písničkou na rtech vítala nový den.

Lulu si založila ruce na vyzáblé hrudi. Mia věděla, že je to její způsob, jak vypadat výhružně. Ale jelikož Lulu měřila sto padesát centimetrů, vážila sotva padesát kilo, a to ještě zmáčená deštěm, a k tomu měla tvář smutného diblíka, dalo jí něco takového hodně práce.

„Vůbec nic o ní nevíš.“

„Vím, že je opuštěná, hledá práci a objevila se v pravý čas na správném místě.“

„Je to cizí člověk. Ještě jsi nenajala cizího člověk, nedala mu peníze a dům, abys o něm předem něco nezjistila. Nemá doporučení, Mio. Ani jedno jediné. Co víš, třeba je to psychopat na útěku před zákonem.“

„Zase jsi četla nějaký skutečný kriminální příběh?“

Lulu se zamračila, ale ten výraz na její neškodné tváři připomínal spíš bolestný úsměv. „Na světě jsou i špatní lidé, Mio.“

„Ano, jsou.“ Mia vytiskla objednávku, která dorazila na její e-mail. „Bez nich by neexistovala rovnováha ani výzva pro ty dobré. Ona před něčím utíká, Lu, ale ne před zákonem. A osud ji přivedl sem. Ke mně.“

„Jenže osud je někdy mrcha.“

„Toho jsem si vědomá.“ Mia se vydala z kanceláře s objednávkou v ruce a s Lulu v patách. Fakt, že ji Lulu Cabotová prakticky vychovala, jí nedovolil říct, aby si hleděla svého. „A mohla bys vědět, že se umím ochránit sama.“

„Jestli sbíráš zbloudilé ovečky, už nejsi ve střehu.“

„Ona nebloudí, jen hledá. To je rozdíl. Něco jsem z ní vycítila,“ dodala a šla vyřídit objednávku. „Až se trochu zabydlí, seznámím se s ní blíž.“

„Aspoň si o ní něco zjisti.“

Mia povytáhla obočí, protože zaslechla klapnout zadní dveře. „Jedno už vím. Je dochvilná. A neryj do ní, Lulu,“ nařídila a předala jí objednávku. „Je ještě nejistá. Takže dobré ráno, Nell.“

„Dobré ráno.“ Nell vešla dovnitř s náručí plnou zakrytých táců. „Zaparkovala jsem u zadního vchodu. Správně, ne?“

„Prima. Potřebuješ pomoct?“

„Ne, díky. Mám to v autě všechno pěkně naskládané.“

„Lulu, tohle je Nell. Seznámíte se později.“

„Těší mě. Půjdu to nahoru vyložit.“

„Jen do toho.“ Mia počkala, až Nell vyšplhá do schodů. „Vypadá nebezpečně, že?“

Lulu stiskla rty. „První dojem bývá zrádný.“

O minutu později Nell zase sbíhala dolů. Měla na sobě jednoduché bílé tričko a džíny. Na hrudi se jí kouzelně vyjímal malý zlatý medailonek. „Postavila jsem na kávu. Až zas půjdu dolů, přinesu vám. Jen nevím, jak ji máte radši.“

„Já jen černou a Lu s mlékem a sladkou. Díky.“

„Hm… Mohly byste přijít nahoru, až to dokončím. Chci, abyste viděly až hotovou prezentaci. Takže…,“ ustupovala pozadu ke dveřím a trochu se červenala, „…momentíček, ano?“

„Touží překvapit,“ poznamenala Mia, když s Lulu vyřizovala objednávku, „a dobře pracovat. To jsou rozhodně psychopatické rysy. Volej poldy.“

„Sklapni.“

O dvacet minut později Nell znovu sešla po schodech, zadržovala dech a potlačovala radost i nervozitu. „Můžete se teď jít podívat? Ještě mám čas něco změnit, kdyby vám to

nevyhovovalo. Šla byste taky, Lulu? Mia říkala, že o obchodě víte všechno, takže poznáte, jestli je něco v nepořádku.“

„Hmm.“ Lulu neochotně ukončila sčítání cen z objednávky. „Kavárna není moje starost.“ S trhnutím ramen ale následovala Miu a Nell nahoru.

Vitrína doslova přetékala nadýchaným pečivem, bohatě zdobenými vdolky a rohlíčky se zlatými rozinkami. Uprostřed trůnil vysoký dort s čokoládou a šlehačkovými krajkami. Dva tácy byly pokryté sušenkami velkými jako mužská dlaň a z kuchyně se linula vůně polévky.

Na tabuli byly pečlivým, úhledným písmem vypsané denní speciality. Sklo vitríny se blyštělo, káva neodolatelně voněla a ve světle modré sklenici na pultě byly připravené skořicové tyčky.

Mia procházela kolem výlohy jako generál na inspekci, zatímco Nell si nervózně žmoulala prsty.

„Polévku a saláty jsem ještě nevyložila. Napadlo mě, že to nechám až na jedenáctou, aby zákazníci zatím víc kupovali pečivo. Vzadu mám ještě plněné košíčky a perník. Ty jsem taky nedala ven, aby to nevypadalo, že toho máme až moc, a perník se stejně hodí spíš na odpoledne. Dort jsem vystavila, aby na něj lidi dostali chuť a třeba se pro kousek vrátili později. Ale můžu to předělat, jestli myslíte…“

Odmlčela se, když Mia zvedla prst. „Ochutnejme jeden ten košíček.“

„No jistě. Jen ho donesu zezadu.“ Vběhla do kuchyně a rychle se vrátila s košíčkem na papírovém ubrousku.

Mia ho mlčky rozpůlila a část podala Lulu. Při prvním soustu se usmála. „Co tohle jako doporučení?“ zašeptala a obrátila se zpět k Nell. „Jestli budeš pořád takhle nervózní, zákazníky napadne, že je s pečivem něco v nepořádku, nekoupí si ho a přijdou o skvělý zážitek. Máš velký dar, Nell.“

„Chutná vám to?“ Nell si úlevně vydechla. „Ochutnala jsem ráno od všeho kousek, až je mi z toho těžko,“ přitiskla si ruku na břicho. „Chtěla jsem, aby bylo všechno, jak má být.“

„A taky je. Takže se uklidni, protože až se rozkřikne, že máme v kuchyni kouzelnici, budeš mít ještě mnohem víc práce.“

Nell netušila, jestli se něco rozkřiklo, ale brzy byla tak zaměstnaná, že nebyl čas na nervozitu. O půl jedenácté vařila další kotel kávy a doplňovala tácy. Pokaždé když cinkla její kasa, ucítila radostné vzrušení. A když balila půl tuctu vdolků pro zákazníka, který tvrdil, že nikdy nejedl lepší, musela si poručit, aby radostí neposkočila.

„Díky. Zase brzy přijďte.“ S úsměvem se obrátila k dalšími hostu.

To byl Zackův první dojem z Nell. Hezká blondýnka v bílé zástěře a se širokým úsměvem s dolíčky. Pocítil náhlý radostný stah v břiše a úsměv opětoval.

„Už jsem slyšel o vdolcích, ale o tomhle úsměvu ne.“

„Ten je zadarmo. Vdolky vás budou něco stát.“

„Vezmu si jeden borůvkový. A k tomu velkou černou kávu. Jsem Zack. Zack Todd.“

„Nell.“ Popadla jeden kelímek na kávu s sebou. Nemusela si ho dlouze prohlížet. Zkušenost ji naučila rychle číst tváře lidí a zapamatovat si je. Ta jeho jí v paměti zůstala, i když plnila kelímek kávou.

Osmahlý, s vějířky drobných vrásek kolem výrazných zelených očí. Pevná brada se zajímavou šikmou jizvou. Hnědé vlasy, trochu delší, zvlněné a už zesvětlalé červnovým sluncem. Rovný nos, vlídný úsměv a mírně křivý přední zub.

Ten obličej jí připadal upřímný. Vlídný a přátelský. Postavila kávu na pult a ještě jednou na něho pohlédla. Pak vzala z tácu vdolek.

Měl také široká ramena a silné paže. Rukávy košile, vybledlé od slunce a mořské vody, nosil vyhrnuté k loktům. Ruka, která se sevřela kolem kelímku, byla velká a široká. Nell měla sklon důvěřovat mužům s velkýma rukama. To spíš ty štíhlé a pěstěné dokázaly zákeřně udeřit.

„Jenom jeden?“ zeptala se a dala vdolek do sáčku.

„Jeden mi bude stačit. Slyšel jsem, že jste přijela teprve včera.“

„A měla jsem to dobře načasované.“ Namarkovala mu nákup a potěšilo ji, že otevřel sáček a přičichl si. „To rozhodně, zvlášť jestli chutná, jak voní. Odkud jste?“

„Z Bostonu.“

Natočil hlavu ke straně. „Nezní to tak. Váš přízvuk," dodal, když nechápavě zírala.

„Aha." Co nejklidněji si vzala peníze a vrátila drobné. „Původem ne. Pocházím z malého města na Středozápadě – blízko Columbusu. Hodně jsem se stěhovala." Nepřestala se usmívat, když mu podávala drobné a účet. „Proto asi mluvím, jako bych nebyla odnikud."

„To asi jo."

„Hej, šerife."

Zack se ohlédl a kývl. „Dobré ráno, paní Maceyová."

„Už jste mluvil s Peterem Stahrem kvůli tomu psovi?"

„Právě se tam chystám."

„Zase se někde vyválel a pak proběhl mým pověšeným prádlem. Většinu jsem musela prát znova. Ne že bych měla něco proti psům."

„Jistě, madam."

„Ale Pete by si ho měl uvázat."

„Dneska si s ním promluvím. Měla byste si taky dát jeden z těchhle vdolečků."

„Přišla jsem si pro knížku." Přesto se zadívala na vyložené zboží a našpulila rty. „Vypadají chutně, co? A vy budete ta nová slečna."

„Ano." Nell cítila, jak se jí stahuje hrdlo. Bála se, že je to znát na hlase. „Jmenuju se Nell. Přejete si něco?"

„Možná si tu na chvilku sednu u čaje a jednoho toho košíčku. Pro ovocné košíčky mám slabost. Ale žádný takový ten módní bylinkový čaj. Dám si poctivý orange pekoe. A vy řekněte Petovi, ať drží psa od mého prádla," dodala k Zackovi. „Nebo mi ho bude prát sám."

„Jistě." Znovu se usmál na Nell a záměrně se na ni zadíval déle, protože si všiml, jak znejistěla, když na něj Gladys Maceyová zavolala šerife. „Těšilo mě."

Mírně přikývla a něčím si zaměstnávala neklidné ruce.

Proč by se pěkná mladá žena měla obávat strážce zákona? uvažoval. Ale třeba jen patří k lidem, co se vedle poldů ze zásady ošívají.

V přízemí se rozhlédl a spatřil Miu, jak doplňuje knihy v sekci mystické literatury. Rozhodně neuškodí trochu se poptat.

„Dnes je tady rušno.“

„Hmm.“ Zasunovala dál paperbacky do regálu a ani se neohlédla. „A čekám, že bude ještě rušněji. Sezona se rozjíždí a v kuchyni mám novou tajnou zbraň.“

„Právě jsem ji viděl. Pronajímáš jí žlutý domek?“

„Přesně tak.“

„Ověřila sis její předchozí pracovní záznamy a reference?“

„Ale Zacku.“ Teď se Mia otočila. Na podpatcích byla téměř tak vysoká jako on. Laškovně ho plácla po tváři. „Kamarádíme se už hodně dlouho. Dost na to, že ti můžu říct, aby ses staral o sebe. Nepřeju si, abys chodil do mojí kavárny a vyslýchal personál.“

„Fajn, tak já ji dovleču na stanici a vytáhnu obušek.“

Smíchy se zakuckala a lehce ho líbila na tvář. „Ty drsňáku jeden. O Nell se neboj. Nechce dělat problémy.“

„Znejistěla, když slyšela, že jsem šerif.“

„Zlato, jsi tak hezký, že vedle tebe znejistí každá holka.“

„Na tebe to nikdy nezabíralo,“ vrátil jí to.

„Co ty víš? A teď běž a nech mě pracovat.“

„Jdu. Jako ochránce zákona musím pokárat Peta Stahra kvůli jeho smradlavému psovi.“

„Ach, šerife, ty jsi tak statečný.“ Zamrkala dlouhými řasami. „Co bychom si na ostrově bez tebe a tvé udatné sestry počali?“

„Haha. Ripley má přijet poledním trajektem. Kdyby dorazila dřív, dostala by na starost toho psa.“

„To už je týden pryč?“ Mia se ušklíbla a vrátila se ke knihám. „No, nic hezkého netrvá věčně.“

„Mezi vás dvě se znova plést nehodlám. To radši vyřídím Petova psa.“

Zasmála se tomu, ale když odešel, pohlédla ke schodům a přemýšlela o Nell.

O něco později si našla záminku, proč zajít nahoru. Nell už vystavila saláty a polévku a pozměnila tak nabídku pro polední hosty. Saláty vypadaly čerstvě a lákavě, všimla si Mia, a vůně polévky musela pokoušet každého, kdo vešel do obchodu.

„Jak to jde?“

„Dobře. Konečně trochu klid.“ Nell si otřela ruce do zástěry. „Dneska ráno tady bylo rušno. Vdolky to vyhrály na celé čáře a košíčky šly jako druhé v pořadí.“

„Teď bys měla mít přestávku,“ řekla Mia. „Postarám se o lidi, co přijdou, pokud nebude nutné používat ten obludný přístroj.“

Mia se v kuchyni usadila na stoličce a zkřížila nohy. „Zastav se po směně u mě v kanceláři. Vyplníme ty formuláře.“

„Jasně. Uvažovala jsem o zítřejším menu.“

„To taky probereme pak. Proč si nedáš trochu kávy a neodpočineš si?“

„Už tak jsem dost vybuzená.“ Nell otevřela lednici a vytáhla menší láhev s vodou. „Zůstanu u tohohle.“

„Zabydlela ses dobře?“

„To šlo snadno. Ani si nevzpomínám, kdy jsem se naposled tak dobře vyspala nebo příjemně probudila. Když je otevřené okno, slyším příboj. Je to jako ukolébavka. A vidělas dneska východ slunce? Pohádka.“

„To věřím. Ale já východ slunce většinou zaspím. Bývá to totiž dost brzo.“ Natáhla ruku a vzala si od překvapené Nell láhev, aby si lokla vody. „Slyšela jsem, že ses setkala se Zackem Toddem.“

„Ano?“ Nell se okamžitě chopila hadru a začala pucovat sporák. „Á, šerif Todd. Dal si kávu a borůvkový vdolek na cestu.“

„Toddové žijí na ostrově několik století a Zachariah patří k tomu nejlepšímu z rodu. Je laskavý,“ zdůraznila záměrně, „starostlivý a slušný a nikoho neotravuje.“

„Je to snad…“ Výraz „tvůj kluk“ se pro ženu jako Mia prostě nehodil. „Máte vztah?“

„Romantický? Ne.“ Mia vrátila Nell láhev. „On je pro mě až příliš dobrý. Ale v patnácti v šestnácti jsem si na něj myslela. Vždyť je to taky kus, jak sis určitě všimla.“

„Já se o muže nezajímám.“

„Aha. To je to, před čím utíkáš? Před mužem?“ Když Nell neodpovídala, Mia vstala ze stoličky. „No, až budeš mít chuť o tom mluvit, jsem vynikající posluchač a dobrá vrba.“

„Cením si všeho, co pro mě děláš, Mio. Chci ale hlavně dobře odvádět svou práci.“

„To je fér.“ Ozval se zvonek, signalizující, že k pultu přišel zákazník. „Ne, ty máš přestávku,“ připomněla Mia, než mohla Nell odspěchat z kuchyně. „Vezmu to na chvíli za tebe. A netvař se tak smutně, sestřičko. Teď už se nikomu nemusíš zpovídat, jedině sobě.“

Nell, zvláštně upokojená, zůstala tam, kde byla. Naslouchala, jak Mia hlubokým hlasem rozmlouvá s hosty. Z reproduktorů právě zněly flétny a klidná melodie. Nell mohla zavřít oči a představit si sama sebe na tom místě další den. Další rok. Jak je spokojená, klidná, produktivní a šťastná.

Nebyl důvod ke strachu nebo smutku. Nebo k obavám ze šerifa. Proč by se o ni zajímal a pátral v jejích záznamech? A kdyby, co by našel? Byla opatrná a důkladná.

Ne, už nemusela utíkat. Doběhla sem a tady zůstane.

Dopila vodu a vyšla z kuchyně právě v momentě, kdy se Mia otočila. Hodiny na náměstí začaly hlubokými, těžkými údery odbíjet poledne.

Podlaha pod jejíma nohama se náhle zachvěla a světlo v místnosti jako by zesílilo. Hudba jí v uších zazněla výrazněji, jako by kdosi drnkl o tisíc harfových strun naráz. A vítr – přísahala by, že ucítila závan horkého větru na tváři, který jí nadzvedl vlasy. Taky pach vosku a čerstvé půdy.

Svět se otřásl a zatočil a ve vteřině zase uklidnil, jako by to byl jen klam. Nell zatřepala hlavou, aby ji pročistila, a když vzhlédla, dívala se přímo do Miiných hlubokých šedých očí.

„Co to bylo? Zemětřesení?“ Jen co to vyslovila, pochopila, že nikdo jiný v kavárně se netváří překvapeně. Lidé chodili sem tam, popíjeli, posedávali, rozmlouvali. „Myslela jsem… Cítila jsem…“

„Ano, já vím.“ Třebaže Mia promluvila tiše, v jejím hlase zněla naléhavost, která tam dřív nebyla. „Takže tím se to vysvětluje.“

„Co?“ Nell otřeseně popadla Miu za zápěstí. A vzápětí ucítila, jak jí nějaký příval síly stoupá vzhůru paží.

„Promluvíme si o tom. Později. Právě dorazil polední trajekt.“ A Ripley se vrátila na ostrov, dodala v duchu.

„Budeme mít hodně práce. Servíruj svoji polévku, Nell,“ řekla jemně a vyšla z kavárny.

Mia se nenechala často něčím zaskočit a ten pocit se jí nezamlouval. Příval síly, jaký z Nell vycházel, byl mnohem intenzivnější a intimnější, než čekala. To ji rozčilovalo. Měla by být připravená. Ze všech lidí právě ona věděla a chápala, jakým směrem se jejich osud začal už před mnoha lety odvíjet. A jakým směrem by mohl jít teď.

Víra v osud ale neznamená, že by ženská měla jen stát a nechat se jím převálcovat. Je třeba jednat. Jen musí uvažovat a všechno dobře promyslet.

Co si ale při bohyni měla počít, když byla připoutaná k paličaté holce, která neustále zapírala svoje schopnosti, a k ustrašenému králíčkovi na útěku, který si jich ještě není vědom?

Mia se zavřela v kanceláři a přecházela kolem. Tady magii většinou nepraktikovala. Bylo to její pracoviště a záměrně ho držela dál od kouzel a pevně v realitě. Ale z každého pravidla existuje výjimka.

S tím se chopila křišťálové koule, co měla na polici, a položila ji na stůl. Pobavilo ji, jak legračně působí vedle počítače a dvou telefonů. Ale magie přece respektovala pokrok, třebaže pokrok vždycky neuznával magii.

Položila dlaně na kouli a snažila se vyprázdnit mysl.

„Ukaž mi, co vědět chci. Sešly se na ostrově sestry tři. Jasně mi ukaž v křišťálu, jak pomůžeme osudu. Jak říkám, tak se staň.“

Koule se zatočila a zatřpytila. Pak zůstala čirá. V jejím nitru spatřila jako postavy ve vodě sebe, Nell a Ripley. Kruh, utvořený ve stínu lesa, a hořící oheň. I stromy hořely, ale barvami podzimu. Vše bylo zalité jasnou září úplňku.

Mezi kmeny se vynořil nový stín a dostal podobu muže. Krásného muže se zlatýma, žhnoucíma očima.

Kruh byl porušen. Nell se dala do běhu a muž vyrazil za ní. Rozpadla se na střepy, na tisíce střípků. Oblohu rozrazil blesk, zazněl hrom a dál Mia v kouli viděla jen masy vod, jak se les a celý ostrov řítí do moře.

Ustoupila o krok a dala si ruce v bok. „Není to pokaždé stejné?“ pronesla znechuceně. „Vždycky všechno zničí chlap. No, ještě uvidíme.“ Vrátila kouli na poličku. „Na to se ještě podíváme.“

Když Nell zaklepala na dveře, Mia dokončovala pracovní výkazy. „Přesně na čas,“ řekla a vypnula počítač. „To se mi na tobě líbí. Potřebuju, abys vyplnila tyhle papíry.“ Ukázala na úhlednou hromádku na stole. „Dala jsem tam včerejší datum. Jak to tam kolem oběda odsýpá?“

„Docela slušně.“ Nell se posadila. Když vyplňovala formuláře, dlaně už se jí nepotily. Jméno, datum narození, číslo zdravotní pojistky. Tyhle údaje k ní patřily, o to se postarala. „Peg už je na svém místě. Sestavila jsem zítřejší jídelníček.“

„Hm.“ Mia si vzala složený papír, který Nell vytáhla z kapsy, a přečetla si ho, zatímco Nell psala dál. „To vypadá dobře. Exotičtěji, než to dělávala Jane.“

„Až moc exoticky?“

„Ne, jen víc. Takže… co budeš dělat zbytek dne?“ Mia zběžně přehlédla první vyplněný list, „Nell, žádné druhé jméno, Channingová?“

„Projdu se po pláži, udělám něco na zahradě. Možná zajdu i do lesa za domem.“

„Je tam potok, kde touhle dobou kvetou divoké orličky, a o kus dál árony a kapradí. Ale takové, že pomyslíš na víly, co se v něm schovávají.“

„Nepřipadáš mi jako člověk, který hledá plaché víly.“

Mia se usmála. „Ještě se dobře neznáme. Ostrov Tří sester žije legendami a bájemi a les skrývá mnohá tajemství. Znáš příběh o třech sestrách?“

„Ne.“

„Jednou ti ho budu vyprávět, až přijde vhodná chvíle. Ale teď už bys měla vyjít na světlo a na vzduch.“

„Mio, co se to předtím stalo? Myslím v poledne.“

„Co myslíš, že to bylo? Řekni.“

„Připadalo mi to jako zachvění země. Změnilo se světlo i atmosféra. Jako by dorazila nějaká… energie.“

Znělo to hloupě, když to vyslovila, ale pokračovala. „Tys to cítila taky. Ale nikdo jiný. Nikdo si ničeho zvláštního nevšiml.“

„Většina lidí čeká jen obyčejné věci a taky je dostanou.“

„Jestli je to nějaká hádanka, neumím ji rozluštit.“ Nell netrpělivě vstala. „Tebe to nepřekvapilo, možná jen podrážděilo, ale nepřekvapilo.“

Mia se zaklonila v židli a se zájmem povytáhla obočí. „To je dost přesné. Ty se docela vyznáš v lidech.“

„Nutnost pro přežití.“

„A dobře vypilovaná,“ dodala Mia. „Co se stalo? Snad bychom to mohly nazvat spojení. Co se děje, když se tři pozitivní síly sejdou v jeden čas na jednom místě?“

Nell zavrtěla hlavou. „Nemám ponětí.“

„Já taky ne. Ale bude zajímavé to zjistit. Spřízněné duše se rozeznávají. Já jsem poznala tebe.“

Nell se zděsila a ucítila pálení na kůži. „Nechápu, jak to myslíš.“

„Ne, kdo jsi nebo kdo jsi byla,“ odpověděla Mia jemně. „Ale co. Neboj se, budu to respektovat a tvoje soukromí taky. Nehodlám se šťourat ve tvé minulosti. Víc mě zajímá budoucnost.“

Nell otevřela pusu a málem, málem všechno vyklopila. O tom, proč utíká a co ji pronásleduje. Ale to by musela svůj osud vložit do rukou jiného člověka. Což nikdy znova neudělá.

„Zítra připravím jarní zeleninovou polévku a kuřecí, cuketové a sýrové sendviče. Nic složitějšího.“

„To bude fajn. Užij si volné odpoledne.“ Mia počkala, až Nell dojde ke dveřím. „Nell? Dokud se ho bojíš, bude nad tebou vítězit.“

„Na nějaké vítězství kašlu,“ odpověděla Nell. Pak rychle vyšla ven a zavřela za sebou dveře.

3

NELL NAŠLA POTOK I DIVOKÉ ORLÍČKY – jako kapky slunce v zeleném stínu. Usadila se na mechu, naslouchala zurčení vody a štěbetání ptáků a znovu našla klid.

Tohle bylo její místo. Tím si byla naprosto jistá. Patřila sem a nikam jinam.

Už jako dítě se cítila vykořeněná. Ne kvůli rodičům, pomyslela si a přejela prsty po medailonku, to nikdy. Ale domov byl prostě tam, kam otce odveleli a jen pokud nepřišel jiný rozkaz. Neměla tedy žádné konkrétní místo svého dětství, s nímž by spojovala hezké vzpomínky.

Maminka měla dar vytvořit domov kdekoli a třeba na krátko. Ale nebylo to totéž jako mít jistotu, že se každé ráno probudí na stejném místě a se stejným výhledem z okna.

Tohle přání Nell zatím všude vozila s sebou.

Udělala chybu, když věřila, že s Evanem se tahle touha naplní, přestože měla vědět, že je to jen a jen na ní.

Možná se to povede teď. Na tomhle místě.

Tak to Mia myslela. *Spřízněné duše se poznají.* Obě patřily na tenhle ostrov. Možná nějak romanticky patřily i k němu. Nic složitějšího v tom nebylo.

Ale Mia se jevila jako intuitivní člověk a k tomu velice silný. Vycítila tajemství. Nell mohla jen doufat, že dostojí svému slovu a nebude po ničem pátrat. Kdyby to někdo zkusil, musela by zase odejít. I kdyby se jí tady líbilo sebevíc, nemohla by zůstat. Ale to se nestane.

Nell se postavila, natáhla paže k tenkým slunečním paprskům a pomalu se točila v kruhu. Ona to nedopustí. Bude Mie důvěřovat. Taky pro ni pracovat, bydlet ve žlutém domečku a každé ráno se probouzet s úchvatným pocitem svobody.

A za čas, říkala si cestou zpět, by se z nich s Miou mohly stát opravdové přítelkyně. Bylo by úžasné mít tak chytrou a všestrannou kamarádku.

Jaké asi je být ženou jako Mia Devlinová? uvažovala. Tak neuvěřitelně krásnou a nadpozemsky sebevědomou. Taková žena nikdy sama sebe nezpochybňuje, nemusí se měnit a bát se, jestli udělala nebo udělá něco nesprávného.

To musí být skvělé.

Přestože s krásou se člověk rodí, sebevědomí se dá naučit. Vybojovat. A copak není každé takové malé vítězství úžasné? Pokaždé když se něco povede, člověk jde do bitvy lépe vyzbrojený.

Dost úvah a dumání, pomyslela si a zrychlila krok. Půjde a utratí zbytek zálohy v zahradnictví. Jestli tohle nebyl důkaz sebedůvěry, pak co by bylo?

Nechali ji otevřít účet. Další věc, za kterou vděčila Mie, uvažovala Nell cestou autem přes ostrov. Protože pro Miu pracovala, dívali se tu na ni přívětivě a s důvěrou a směla si odvézt zboží jen proti podpisu.

Taky druh kouzla, napadlo ji, které funguje jen na malých městech. Snažila se toho nezneužívat, ale stejně si nabrala šest bedýnek s rostlinkami. K tomu květináče, zeminu a legrační kamennou příšerku, která bude strážit to, co zasadí.

Těšila se, jak se pustí do práce, zaparkovala před domkem a vyskočila z auta. Jakmile otevřela dveře kufru, ponořila se do své soukromé džungle.

„Užijeme si to spolu a o všechny z vás se dobře postarám," slíbila rostlinkám.

Pevně se rozkročila a naklonila se pro první bedýnku.

Zatraceně pěkný pohled, řekl si Zack, když zastavil na druhé straně ulice. Pěkně tvarovaný ženský zadeček v těsných, sepraných džínách. Kdyby tohle chlap neuměl ocenit, byl by pěkný ubožák.

Vystoupil ze služebního vozu, opřel se o dveře a sledoval, jak vytáhla plato s růžovými a bílými petúniemi. „Hezký obrázek."

Trhla sebou, až plato téměř převrhla. Všiml si toho a vyděšeného pohledu také. Přesto se líně narovnal a loudal se přes ulici.

„Pomůžu vám s tím.“

„To není třeba. Zvládnu to.“

„A nejen tohle. Berete si hodně práce.“ Natáhl se a vzal z kufru další dvě plata. „Kam je dáme?“

„Zatím jen dozadu za dům. Ještě jsem se nerozhodla, kam co přijde. Ale vážně nemusíte…“

„Voní to hezky. Copak to tady máte?“

„Bylinky. Majoránku, bazalku, estragon a tak dále.“ Nejrychlejší způsob, jak se ho zbavit, bude nechat ho ty lísky odnést. Vydala se tedy přes dvorek. „Chtěla bych si pod kuchyňským oknem udělat bylinkový záhonek. Možná přidám i nějakou zeleninu, až budu mít čas.“

„Sázet rostliny znamená zapouštět kořeny, říkávala moje mamka.“

„Chystám se na obojí. Tady na schod to stačí. Díky, šerife.“

„Máte jich ještě pár na předním sedadle.“

„To není…“

„Zajdu pro ně. Koupila jste taky zeminu?“

„Ano, je v kufru.“

Mile se usmál a natáhl ruku. „Ale to potřebuju klíčky.“

„Aha.“ Zaskočeně hmátla do kapsy. „Tady, díky.“

Když odešel, sepjala ruce před sebou. To nic. Jen se snaží být užitečný. Každý muž a každý policajt nemusí znamenat nebezpečí. To už by mohla vědět.

Vrátil se s plnou náručí a pohled na něho, jak vleče přes rameno pytel a ve druhé ruce nese bílé netykavky a růžové muškáty, ji rozesmál.

„Nakoupila jsem toho hodně.“ Vzala si od něho květiny. „Jela jsem jenom pro bylinky, a než jsem se nadála… Nedokázala jsem se zabrzdit.“

„To říkáte všechny. Přinesu ještě ty květináče a nářadí.“

„Šerife.“ Kdysi uměla přirozeně oplácet laskavost laskavostí. Zachtělo se jí to zase zkusit. „Ráno jsem připravila citronádu. Dal byste si skleničku?“

„Rád.“

Stačilo se přimět ke klidu a být sama sebou. Naplnila dvě sklenice ledem a zalila ho limonádou. Když opět vyšla ven, stihl se vrátit od auta. A pohled na něho, na velkého, mužného chlápka uprostřed růžovobílých květů, jí přivodil stah v žaludku.

Přitažlivost. Jakmile ten pocit rozeznala, připomněla si, že nic takového nechce a nemůže znovu zažít. „Děkuji za otrockou práci."

„Rádo se stalo." Vzal si pití a naráz vyprázdnil polovinu sklenice, až se jí žaludek stáhl ještě silněji.

Svěsil ruku. „Tohle je opravdu dobrý. Ani nepamatuju, kdy jsem naposled pil pravou citronádu. Vy jste vážně šikovná, co?"

„Jen mě to v kuchyni baví." Sehnula se pro svůj nový rýč.

„Nekoupila jste si žádné rukavice."

„Ne, na to jsem nepomyslela."

Přeje si, abych rychle dopil a vypadl, uvědomil si Zack, ale ze zdvořilosti to neřekne. A právě proto se pohodlně usadil na schůdku před kuchyňskými dveřmi. „Nevadí, když si na chvilku odpočinu? Měl jsem náročný den. Ale nenechte se rušit v práci. Je hezké dívat se na ženu v zahradě."

Také by si ráda sedla na slunci a nejdřív vymýšlela, kam bylinky a květiny dá. Teď však musela začít.

Nejdřív vzala květináče a připomněla si, že může později předělat, co se jí nebude líbit.

„Už jste si promluvil s tím… ehm, majitelem psa?"

„S Petem?" zeptal se Zack a popíjel citronádu. „Myslím, že jsme se dohodli a že na našem ostrůvku znovu zavládne mír."

V jeho hlase zněl humor i klidné uspokojení. Obojí musela ocenit.

„Být tady šerifem a znát každého je asi zajímavé."

„Má to svoje klady." Díval se na její malé ruce při práci. Měla rychlé, šikovné prsty. Hlavu nechala skloněnou a odvracela pohled. Stud, napadlo ho, a k tomu nejistota při styku s lidmi. „Většinou jde ale o sousedské spory nebo dohlížení na turisty, co si užívají až moc divoce. Starost asi o tři tisíce lidí. Ale máme to s Ripley dobře rozdělené."

„Ripley?"

„To je sestra. Druhý policajt na ostrově. Toddové to tady dělají už pátou generaci. Tohle vypadá moc hezky," řekl a máchl sklenicí ke květináčům.

„Myslíte?" Usedla na paty. Do květináče zasadila ode všeho trochu. Měla obavy, aby výsledek nepůsobil zmatečně, ale byl veselý. Stejně jako její výraz, když zvedla hlavu. „To je můj první osázený květináč."

„Tak to bych řekl, že máte talent. Ale měla byste si vzít něco na hlavu. Světlá pleť, jako máte vy, se brzo spálí."

„O." Přejela si hřbetem ruky po nose. „To je možné."

„Asi jste v Bostonu neměla zahradu."

„Ne." Naplnila hlínou druhý květináč. „Nebydlela jsem tam dlouho. Necítila jsem se tam."

„Vím, jak to myslíte. Taky jsem chvíli žil na pevnině, ale nebyl jsem tam doma. Vaši rodiče žijí na Středozápadě?"

„Moji rodiče jsou mrtví."

„To je mi líto."

„Mně taky." Vsadila do květináče muškát. „A tohle je konverzace, šerife, nebo výslech?"

„Konverzace." Zvedl rostlinu, na kterou nedosáhla, a držel ji v ruce. Opatrná ženská, uvědomil si. Ze zkušenosti věděl, že k opatrnosti mají lidé důvod. „Měl bych vás snad vyslechnout?"

„Nikdo mě nehledá a ve vězení jsem taky nebyla. Nechci dělat problémy."

„Tak to mi stačí." Podal jí rostlinu. „Tohle je malý ostrov, paní Channingová. Přátelský, ale patří k němu i zvědavost."

„To věřím." Nemohla si dovolit znepřátelit si ho, uvědomila si. „Víte, hodně jsem cestovala a už mě to unavuje. Hledala jsem tady práci a klidné místo k životu."

„Zdá se, že jste našla obojí." Postavil se. „Díky za limonádu."

„Není zač."

„Jde vám to moc hezky. Vážně jste šikovná. Tak nashle, paní Channingová."

„Nashle, šerife."

Vracel se k autu a vypočítával, co všechno o ní zjistil. Je opuštěná, vyhýbá se policajtům a ošívá se při otázkách. Má

prostá přání a pocuchané nervy. Z nejasných důvodů mu na ní něco nesedělo.

Na druhé straně ulice se ohlédl a zadíval se na značku jejího auta. Vydaná v Massachusetts a na první pohled nová. Neuškodí, když si ji vyhledá, aby měl klid.

Něco mu říkalo, že i když Nell Channingová problémy nehledá, určitě už nějaké zažila.

Nell donesla jablečný koláč a bílou kávu párku u okna a pak sklidila nádobí z vedlejšího stolu. Mezi regály s knihami brouzdala trojice žen a Nell tušila, že je to brzy přiláká do kavárny.

S hrníčky v rukou postála u okna. Blížil se trajekt z pevniny, pronásledovaný racky, kteří kroužili kolem a padali střemhlav dolů. Na hladině, dnes měkce zelené, poskakovaly bójky. Nedaleko plula bílá výletní loď s nadutými plachtami.

Kdysi, v jiném životě, Nell také plachtila po mořích. Byla to jedna z mála radostí, které si pamatovala. Pocit letu nad hladinou a houpání vln. Zvláštní, jak ji moře vždycky přitahovalo. Změnilo jí život. Vzalo jí ho.

Ale tohle nové moře jí přinese jiný.

Usmála se té představě, a když se obrátila, vrazila přímo do Zacka. Jakmile ji chytil za paže, aby neztratila rovnováhu, uskočila. „Promiňte. Nepolila jsem vás? Jsem nešika, nedávala jsem pozor…“

„To nic.“ Zahákl prsty do dvou hrnků a vzal jí je. „Stál jsem v cestě. Hezká loď, co?“

„Ano.“ Ustoupila stranou a spěchala za pult. Nesnášela, když ji někdo takhle překvapil zezadu. „Ale za sledování lodí tady nejsem placená. Dáte si něco?“

„Uvolněte se, Nell.“

„Cože?“

„Klid,“ řekl mírně a postavil hrnky na přepážku. „Zase se hezky uklidněte.“

„Jsem v pohodě.“ Rozčílil ji. Popadla hrníčky, až o sebe cinkly. „Jen jsem nečekala, že mi někdo takhle vybafne za zády.“

Našpulil rty. „To už je lepší. Dám si jeden koláč a k tomu velkou kávu. Už jste dosázela ty kytky?“

„Skoro.“ Neměla chuť si s ním povídat, a tak se zaměstnala přípravou kávy. Nepřála si, aby s ní místní policajt přátelsky konverzoval a sledoval ji tím upřeným zeleným pohledem.

„Možná se vám při tom dokončování bude hodit tohle.“ Položil na pult tašku.

„Co je to?“

„Zahradnická pomůcka.“

Otřela si ruce do zástěry a zamračila se. Ale zvědavost ji přiměla tašku rozevřít. Zaskočená i pobavená si pak prohlížela ten nejlegračnější slamák s ohrnutým okrajem, ozdobený umělými květy.

„To je nejbláznivější klobouk, co jsem kdy viděla.“

„Ne, měli tam horší,“ ujistil ji. „Ale před sluncem vás určitě ochrání.“

„To je od vás pozorné, ale neměl jste.“

„Tady se tomu říká sousedská výpomoc.“ Pager na jeho opasku zapískal. „No, takže do práce.“

Vydržela, dokud nebyl napůl cesty ze schodů, a pak zaběhla do kuchyně, nasadila si klobouk a podívala se na sebe v poklopu na sporáku.

Ripley Toddová si nalila další hrnek kávy, popíjela a vyhlížela předním oknem policejní stanice. Dopoledne bylo klidné, jak to měla ráda.

A přece něco viselo ve vzduchu. Ze všech sil se snažila ten pocit ignorovat, ale *něco* tu bylo. Raději se přesvědčovala, že je ještě napružená po týdnu stráveném v Bostonu.

Ne že by si to neužila. Semináře a besedy o policejní práci ji zajímaly a přinášely nové podněty. Měla svou práci ráda, včetně rutiny a detailů. Ale nároky a chaos města ji vyčerpaly i za tak krátkou dobu.

Zack by řekl, že prostě nemá ráda lidi. A asi by se nehádala.

Teď bratra zahlédla, jak míří dolů ulicí. Ale ten blok domů obejde až tak za deset minut. Lidé ho zastavovali a pokaždé mu měli co říct.

Navíc ho vždycky rádi viděli. Měl takovou… Nechtěla říct slovo „auru“, to by se moc podobalo Mie. Šířil takovou atmosféru, rozhodla se, že se s ním lidé cítili dobře. Věděli, že pokud za ním přijdou s problémem, najde řešení nebo se o to aspoň pokusí.

Zack byl společenský tvor, bavila se v duchu. Milý, trpělivý a neobyčejně férový. Kdežto ji by nikdo z ničeho takového nepodezříval.

Možná i proto tvořili tak dobrý tým.

Protože se blížil, otevřela dveře slunci a ruchu z ulice, jak to měl rád. Uvařila čerstvou kávu a právě mu nalévala šálek, když se objevil ve dveřích.

„Frank a Alice Purdueovi mají holčičku, čtyři a půl kila. Narodila se dneska v devět a dali jí jméno Belinda. Youngerův kluk Robbie spadl ze stromu a zlomil si ruku a sestřenka paní Hachinové si v Bangoru koupila nový chevrolet.“

Při řeči si vzal podávanou kávu, sedl si za stůl a hodil nohy nahoru. Pak se usmál. Stropní větrák zase skřípal. Měl by se na to někdy podívat.

„A co je nového u tebe?“

„Pokuta za rychlost na severním pobřežní,“ řekla Ripley. „Nechápu, kam tolik spěchali. Vysvětlila jsem jim, že útesy i maják jsou tady celá století a do večera se nikam nepohnout.“ Vytáhla z přihrádky došlý fax. „Tohle je tvoje. Nell Channingová. To je ta nová kuchařka u Mii, ne?“

„Hm, hm.“ Přečetl si záznam o vozidle. Žádné dopravní přestupky. Stále vlastnila řidičák z Ohia, který by se měl obnovit za dva roky. Auto bylo registrované na její jméno. A se značkou měl pravdu. Byla jen týden stará. Předtím měla texaské číslo.

Zajímavé.

Ripley si sedla na okraj společného stolu a ochutnala kávu, které se nedotkl. „Proč ji kontroluješ?“

„Ze zájmu. Je to zajímavá holka.“

„Jak zajímavá?“

Chtěl odpovědět, ale pak zavrtěl hlavou. „Proč se tam nestavíš a neprohlídneš si ji? Zajímal by mě tvůj dojem.“

„Možná to udělám.“ Zamračila se a pohlédla k otevřeným dveřím. „Myslím, že přijde bouřka.“

„Vždyť je tam úplně jasno.“

„Něco se žene,“ řekla si napůl pro sebe a popadla baseballovou čepici. „Projdu to a možná se stavím v kavárně okouknout naši novou rezidentku.“

„Nespěchej. Odpoledne si vezmu na starost pláž.“

„Jak chceš.“ Ripley si nasadila sluneční brýle a vyšla ven.

Měla ráda městečko a jeho uspořádání. Pokud šlo o ni, všechno mělo mít své místo a nejlíp napořád. Nevadily jí výkyvy počasí ani bouře na moři – to považovala za další přirozenost.

Červen znamenal příliv turistů a letních hostů, vysoké teploty, ohně na pláži a čadící grily.

Taky bujaré večírky, obvyklé opilce a rušení klidu, nějaké to ztracené dítě a nevyhnutelné milenecké hádky. Ale turisté, kteří slavili, pili, procházeli se a hádali, přinášeli na ostrov letní dolary, které mu pak pomáhaly přečkat nelítostné zimní plískanice.

Ráda – no, ne přímo ráda – vydrží pár měsíců problémy s cizími lidmi, když tím pomůže udržet prosperitu Tří sester.

Těch devět čtverečních mil písku, skal a půdy bylo vše, co potřebovala.

Uřícení lidé klopýtali z pláže do vesnice na oběd. Nikdy nepochopila, jak se někdo může hodiny smažit na slunci jako pstruh na pánvi. Nepohodlí a nuda by ji během hodiny dohnaly k šílenství.

Ripley nebyla z těch, co si lehnou, když mohou stát.

Ne že by neměla ráda pláž. Každé ráno, v létě i v zimě, běhala podél příboje. Když to počasí dovolilo, zakončila rozcvičku koupelí. A když ne, zaběhla do hotelu a využila tamější bazén.

Ale moře měla radši.

Díky němu měla pevnou, atletickou figuru a většinou si oblékala khaki šortky a tílko. Pleť měla opálenou jako bratr a oči stejně jasně zelené. Dlouhé rovné, hnědé vlasy nechávala volně růst, jen je většinou prostrčila otvorem čepice.

Její rysy tvořily zvláštní směs – široká ústa s mírně vystouplým horním rtem, malý nos a výrazné, obloukovité obočí. Jako dítě se kvůli vzhledu cítila divně, ale ráda věřila, že dospěla do krásy a už se tím nemusí zabývat.

Vešla do Knižní kavárny, mávla na Lulu a zamířila ke schodům. Při troše štěstí se podívá na tu Nell Channingovou, aniž by potkala Miu.

Zbývaly jí ještě tři schody, když poznala, že takové štěstí mít nebude.

Mia stála za pultem a jako vždy vypadala šik v nějakých volných šatech s květinovým vzorem. Vlasy měla vyčesané nahoru a přesto jí krásně rámovaly obličej. Ta druhá žena vedle ní působila naopak úhledně, až stroze.

Ripley dala ihned přednost Nell.

Strčila si palce do zadních kapes a šourala se k pultu.

„Zástupkyně šerifa.“ Mia natočila hlavu a podívala se na ni úkosem. „Copak tě asi přivádí?“

Ripley Miu ignorovala a pohlédla na Nell. „Dám si dnešní polévku a sendvič.“

„Nell, to je Ripley, nedopatřením Zackova sestra. A protože sem přišla na oběd, muselo nejspíš zamrznout samo peklo.“

„Dej si pohov, Mio. Těší mě, Nell. Chtěla bych k tomu taky limonádu.“

„Ano, jistě.“ Nell se zadívala z jedné na druhou. „Hned to bude.“ Pak zaběhla do kuchyně připravit sendvič.

„Slyšela jsem, žes ji odchytila rovnou na trajektu,“ pokračovala Ripley.

„Více méně.“ Mia nalévala polévku. „Ale nech ji na pokoji, ano?“

„Proč bych jí něco dělala?“

„Protože jsi to ty.“ Mia postavila misku na pult. „Všimla sis něčeho zvláštního, když jsi včera vystoupila na břeh?“

„Ne,“ odpověděla Ripley až příliš rychle.

„Lhářko,“ řekla Mia tiše, protože se Nell vrátila se sendvičem.

„Mám vám to donést ke stolku?“

„Ano, díky.“ Ripley vytáhla z kapsy peníze. „Hezky mi to spočítej, Mio.“

Ke stolu dorazila dřív, než Nell stihla naservírovat jídlo. „Vypadá to skvěle.“

„Doufám, že vám bude chutnat.“

„Určitě bude. Kde jste se naučila vařit?“

„Tu i onde. Mám donést ještě něco?“

Ripley zvedl prst, nabrala polévku a ochutnala ji. „Ne. Je skvělá, vážně. To jste i všechno to pečivo vyrobila sama?“

„Ano.“

„To je spousta práce.“

„Za to jsem placená.“

„Jistě. Ale nenechte se Miou sedřít. Je někdy otravná.“

„Naopak,“ odpověděla Nell trochu chladně. „Je neobyčejně štědrá a laskavá. Dobrou chuť.“

Loajální, napadlo Ripley a jedla dál. Za to se na Nell nemohla zlobit. Taky zdvořilá, i když trochu upjatá. Jako by nebyla zvyklá jednat s lidmi.

Nervózní. Očividně ji znejistěla i ta malá přestřelka mezi ní a Miou. No, někteří lidé prostě nemají rádi konflikty, i když se jich přímo netýkají.

Celkově tahle Nell působila neškodně a hlavně byla skvělá kuchařka.

Jídlo Ripley tak dobře naladilo, že se ještě cestou ven zastavila u přepážky. Bylo to snazší, protože Mia měla v tu chvíli jinou práci.

„Vy jste tomu dala.“

Nell ztuhla. Snažila se tvářit neutrálně a uvolnit ruce. „Prosím?“

„Teď abych sem chodila pravidelně, čemuž jsem se roky vyhýbala. Ten oběd byl báječný.“

„Ach tak. Prima.“

„Asi jste si všimla, že se s Miou zrovna nemusíme.“

„Do toho mi nic není.“

„Žijete na ostrově, takže brzo bude. Ale nebojte se, držíme se jedna od druhé dál. Vás se to netýká. Vzala bych si ještě dva řezy s polevou na potom.“

„Ušetříte, když si vezmete tři.“

„Tak to jo, potom tři. Dám jeden Zackovi a budu za hrdinu.“

Nell už se uvolnila, vložila pečivo do sáčku a namarkovala ho. Ale když si od Ripley brala peníze a jejich ruce se dotkly, dostala ránu, až zalapala po dechu.

Ripley se naježila a zamračeně na Nell pohlédla. Pak popadla sáček a rázovala ke schodům.

„Zástupkyně…“ Nell zatínala ruku v pěst a volala na Ripley. „Zapomněla jste drobné.“

„Nechte si je,“ vyštěkla Ripley a sbíhala dolů. Pod schody stála Mia se založenýma rukama a povytaženým obočím. Ripley na ni jen zavrčela a vyběhla ven.

Blížila se bouře. Přestože nebe bylo bez mráčku a hladina klidná. Její divokost rušila Nelliny sny a nemilosrdně ji strhávala zpět do minulosti.

Velký bílý dům trůnil na travnatém koberci. Uvnitř čekaly jen ostré hrany a tvrdé povrchy. Bledé barvy – pískové, béžové a šedé odstíny.

Jen růže, které jí vždycky kupoval, měly barvu krve.

Prázdný dům. Ale jako by na něco čekal.

Ve snu se odvrátila a otálela. Nechtěla znovu vejít. Už ne.

Dveře se však otevřely, vysoké bílé dveře do prostorné haly se otevřely. Bílý mramor i dřevo, chladný lesk křišťálu a chrómu.

Viděla samu sebe, jak vchází, dlouhé světlé vlasy jí splývají na hladké bílé šaty s třpytkami. Rty má rudé jako ty růže.

On vchází s ní, nebo spíš těsně za ní. Vždycky tak blízko za ní. Rukou se zlehka dotýká jejích beder. Stále by tam tu ruku cítila, kdyby si to dovolila.

Byl vysoký a štíhlý. V černém obleku, se zlatavými vlasy vypadal jako princ. Zamilovala se do jeho pohádkového vzhledu a uvěřila slibům o nekonečném štěstí. Ale copak jí nepřivedl do tohoto bílého paláce ve fantastické zemi a nedal jí vše, po čem žena touží?

Kolikrát jí to vlastně připomínal?

Vzpomněla si, co přišlo potom. Pamatovala si ty třpytivé bílé šaty, a jakou únavu a úlevu cítila, že už večírek skončil a

že dopadl dobře. Neudělala nic, čím by ho rozčílila nebo zahanbila.

Aspoň si to myslela.

Dokud neřekla něco o tom, že to byl hezký večer, a nevšimla si jeho výrazu.

Čekal, až budou doma a sami, a pak přišla proměna. Tak to uměl nejlépe.

Tak ty ses bavila, Helen?

Ano, byla to fajn party. Jenom dlouhá. Mám ti nalít brandy, než půjdeme spát? I hudba se ti líbila?

Ano, moc. Řekla snad něco nevhodného o hudbě? V tomhle byla tak neobratná. Stěží potlačila zachvění, když se natáhl a pohrával si s jejími vlasy. *Ano, všiml jsem si, jak hezky tančíš. Zvlášť s Mitchellem Rawlingsem. A jak s ním flirtuješ. Ztrapňuješ sebe i mě před mými přáteli a klienty.*

Evane, to nebyl flirt, jen jsem…

Rána hřbetem ruky ji odhodila na zem a šokující bolest ji oslepila. Než se stihla stočit do klubíčka, popadl ji za vlasy a vláčel po mramorové podlaze.

Kolikrát už na tebe vlastně sahal?

Popírala to, plakala, ale obviňoval ji dál. Dokud se neunavil a nenechal ji v pláči zalézt do rohu místnosti.

Ale tentokrát se ve snu odplazila do stínu lesa, kde byl vlahý vzduch a teplá půda.

A tam, kde potok zurčel po kamenech, se uložila ke spánku.

Probudil ji hrom jako rána z děla a ostrý záblesk. Probudila se v hrůze. Teď utíkala lesem a její bílé šaty se mihotaly mezi kmeny jako lucerna. Krev jí tepala v žilách jako krev kořisti. Za ní se ozýval praskot větví, země se bořila, kolem nohou měla mlhu.

Přesto běžela dál a z hrdla se jí dral sípavý dech a vzlyky. Vzduchem se nesly skřeky a nejenom její. Strach ji ovládal tak, že vytlačil všechen zdravý rozum, každé řešení.

Vítr ji divoce pleskal do tváře a ostré drápky křovisek jí cupovaly šaty.

Šplhala vzhůru po skalách jako ještěrka. Tmu prořezávalo světlo majáku a dole v hloubce šílelo moře.

Šplhala, plakala a drala se vzhůru. Jen se nedokázala ohlédnout a postavit se tomu, co ji pronásledovalo.

Místo boje si zvolila únik. Vrhla se z útesů a při pádu do vody se točila ve větrném víru. Moře pak pohltilo útesy, stromy i světlo spolu s ní.

4

PRVNÍ DEN VOLNA NELL PŘESTAVĚLA NÁBYTEK, tedy těch několik kusů nábytku, zalila květiny a bylinky, vyprala a upekla bochník tmavého chleba.

Ještě před devátou si z něho ukrojila krajíc k snídani.

Evan nesnášel její zvyk brzy vstávat a tvrdil, že je to důvod, proč je pak nudná na večírcích. Ale teď, v jejím malém domku u moře, ji nikdo nemohl kritizovat a nebylo třeba se tiše plížit kolem. Otevřela okna dokořán a celý den měla jen pro sebe.

Stále ukusovala chléb, jehož patku si schovala do kapsy šortek, a vydala se na dlouhou procházku po pláži.

Na moři se houpaly a klouzaly lodě. Hladina byla jemně, snově modrá, posetá drobnými vlnkami, které jako krajky připlouvaly ke břehu. Nad nimi plachtili rackové s bílými náprsenkami a elegantně tančili ve větru. Jejich zpěv dlouhými, pronikavými tóny doplňoval nekonečnou dunivou hudbu příboje.

Nell se také zatočila jako při tanci. Pak vytáhla z kapsy chleba, nalámala ho na kousky a začala je vyhazovat do výšky. Racci kroužili a střemhlav padali pro drobky.

Sama, ale ne osamělá, pomyslela si s tváří obrácenou k nebi. Cítila, že už nikdy nebude docela osamělá.

Ozvaly se kostelní zvony a Nell pohlédla k městečku, na jeho bílou věž. Pak na svoje roztřepené šortky a tenisky od písku.

Nevhodné oblečení na bohoslužbu, pomyslela si. Ale mohla se pomodlit a vzdát dík Bohu svým vlastním způsobem.

Zatímco zvony zněly dál, usedla na pláž co nejblíže vodě. Tady byl mír a klid, pomyslela si, a radost. Ani jedno z toho už nikdy nebude brát jako samozřejmost. Každý den se bude

snažit nějak to splatit. I kdyby jen kouskem chleba pro racky. Bude se starat o to, co zasadila. Pokusí se být laskavá a vždycky nabízet pomocnou ruku.

Splní všechny sliby a nebude čekat víc než šanci na dobrý život, kterým by nikomu neškodila.

Zaslouží si ho a bude si ho vážit.

Najde si radost v prostých věcech, rozhodla se. A začne s tím hned.

Vstala a začala sbírat mušle. Nejdřív je strkala do kapes, a když byly plné, zula si boty a použila je na mušličky. Došla na konec pláže, kde z písku vystupovala ostrá skaliska, a klopýtala blíž k hladině. Tady našla ohlazené kameny velikosti lidské dlaně. Sebrala jeden, pak další a přemýšlela, jestli by jimi nemohla olemovat bylinkový záhonek.

Náhlý pohyb nalevo ji přiměl sevřít v ruce jeden kámen a rychle se otočit. Srdce jí dál prudce bušilo, když uviděla Zacka, jak schází po klikatém dřevěném schodišti na pláž.

„Dobré ráno.“

„Dobré.“ Automaticky se rozhlédla a vyděsilo ji, jak daleko od městečka se zatoulala. Pláž už nebyla prázdná, ale těch pár lidí se procházelo poměrně daleko.

„Hezký den na procházku po pláži,“ prohodil a opřel se o zábradlí. „Užíváte si to, co?“

Sledoval ji už od chvíle, kdy si hrála s racky. Škoda že její tvář tak rychle přešla z radostného do ostražitého výrazu.

„Neuvědomila jsem si, jak daleko jsem došla.“

„Na ostrově téhle velikosti není žádné místo moc daleko. Dneska bude horko,“ dodal klidně. „Před polednem se pláž zaplní. Je prima ukradnout si tady chvilku, když ještě není hlava na hlavě.“

„No, ano.“

„Pojďte nahoru.“

„Cože?“

„No, nahoru, do domu. Dám vám tašku na ty mušle a kameny.“

„Á, to je dobré. Nepotřebuju…“

„Nell, máte strach z policajtů obecně, z chlapů obecně nebo konkrétně jen ze mě?“

„Já nemám strach.“

„Dokažte to.“ Zůstal stát na místě, ale natáhl k ní ruku.

Zadívala se mu do očí. Měl přátelské oči. Chytré, ale taky trpělivé. Pomalu přistoupila blíž a podala mu svou.

„Co chcete dělat s těmi mušlemi?“

„Nic.“ Puls se jí splašil, ale donutila se s ním stoupat do schodů. „Nebo nic zvláštního. Jen je nejspíš tak rozsypu kolem.“

Držel ji za ruku jemně, ale i tak cítila jeho tvrdost a sílu. Nenosil žádný prstýnek ani hodinky.

Nezdobil se a neopečovával, napadlo ji.

Stejně jako ona byl bos, džíny měl u kolem ustřižené a otřepané. S tou opálenou pletí a sluncem vyšisovanými vlasy připomínal víc kluka z pláže než šerifa. To ubralo trochu z její úzkosti.

Na odpočívadle odbočili a vydali se dál po mírném svahu. Dole pod nimi se ve slunci leskla malá zátoka s dlouhým rozviklaným molem, u něhož se pohupoval červený člun.

„Zase tak krásný výhled,“ prohodila Nell tiše.

„Plachtila jste někdy?“

„Ano. Trochu,“ dodala rychle. „To je vaše loď?“

„Moje.“

Ozvalo se divoké šplouchání a u skalnatého břehu se ve vodě objevila hladká tmavá hlava. Nell sledovala, jak obrovský černý pes vyskočil ven a zuřivě se otřepal.

„Ona taky,“ prohlásil Zack. „Nebojíte se psů? Jestli jo, tak ji podržím a dám vám náskok.“

„Ne, mám psy ráda.“ Pak nechápavě zamrkala. „Jaký náskok?“

Nenamáhal se odpovídat, jen se tak usmál, když fena mohutnými skoky šplhala vzhůru po svahu. Vrhla se na Zacka a olizovala mu tvář. Přitom vrtěla ocasem a zmáčela ho vodou. Pak dvakrát krátce štěkla a chtěla se odrazit, aby Nell přivítala stejným způsobem, ale Zack ji zadržel.

„To je Lucy. Kamarádská, ale neposlušná. Sedni!“

Lucy si kecla, ale přitom se celá tetelila. Vzápětí už zřejmě neovládla svou radost a příchylnost a znovu skočila na Zacka.

„Jsou jí dva roky,“ vysvětloval a pevně ji zatlačil dolů a její zadek do sedu. „Černý labrador. Prý se později trochu uklidní.“

„Je krásná.“ Nell pohladila fenu po hlavě, ale ta se už po prvním doteku svalila na zem a obrátila na záda.

„A nemá žádnou hrdost,“ pokračoval Zack, ale dál už jen užasle sledoval, jak se Nell vrhla na Lucy a drbáním oběma rukama ji přivedla do extáze.

„Hrdost nepotřebuje, když je tak krásná, viď, Lucy? Není nic lepšího než velký krásný pes. Vždycky jsem si… Ach né!“

Lucy se v deliriu válela, škrábala a srazila Nell přímo na záda. Zack rychle přiskočil, ale zas ne dost rychle, a Lucy stihla Nell zalehnout a olíznout.

„Ježíši! Lucy! Kruci, omlouvám se.“ Zack psa odstrčil a jednou rukou vytáhl Nell na nohy. „Jste v pohodě? Nezranila vás?“

„Ne, to je dobré.“ Vyrazilo jí to dech, ale nejen to. Zack ji oprašoval, zatímco fenka seděla opodál s hlavou svěšenou a nejistě pohupovala ocasem. Byl rozčilený a ustaraný, ale nevztekal se.

„Neuhodila jste se do hlavy? Kruci, ona váží skoro tolik co vy. Trochu jste si odřela loket,“ dodal, ale vzápětí si všiml, že se Nell uculuje. „Co je tu legračního?“

„Nic, vážně. Spíš roztomilé, jak se snaží tvářit zahanbeně. Asi se vás bojí.“

„No jasně, dvakrát týdně na ni beru pálku, ať si to zasloužila nebo ne.“ Lehce Nell přejel nahoru a dolů po pažích. „Opravdu jste v pořádku?“

„Ano.“ Zarazilo ji, jak jsou náhle blízko u sebe, skoro v objetí. A tam, kde se jí dotýkal, se její kůže až příliš ohřívala. „Ano,“ opakovala a záměrně poodstoupila. „Nic se nestalo.“

„Jste silnější, než vypadáte.“ Všiml si, že má v pažích dlouhé, štíhlé svaly. Ty na nohou už obdivoval dřív. „Pojďte dovnitř,“ řekl. „Ale ty ne,“ ukázal na psa, „ty máš zákaz.“

Zvedl Nelliny boty ze země a vydal se k široké verandě. Protože byla zvědavá a nevymyslela by tak rychle žádnou výmluvu, prošla síťovanými dveřmi, které jí přidržel, do prostorné, světlé a zaneřáděné kuchyně.

„Posledních deset let má hospodyně dovolenou.“ Nepořádek mu nedělal problémy. Odložil její boty a přešel k lednici. „Domácí citronádu vám nabídnout nemůžu, ale byl by tu ledový čaj.“

„To je fajn, díky. Krásná kuchyně.“

„Ale většinou si tady jen něco ohřejeme.“

„To je škoda.“ Viděla nekonečně dlouhou mramorovou přepážku, nádherné, nahrubo vyřezávané skříňky s matným sklem a dvojitý dřez u okna s výhledem na moře a zátoku.

Spousta pracovního i skladovacího prostoru, napadlo ji. S trochou organizace a představivosti by to byla báječná…

Ohřejeme? Řekl „my“, uvědomila si. Je snad ženatý? Na to nepomyslela, ta možnost jí vůbec nepřišla na mysl. Ne že by to vadilo, samozřejmě, ale…

Flirtoval s ní. Možná vypadla ze cviku a neměla dost zkušeností, ale ještě poznala, když muž flirtuje.

„Zdá se, že vám toho hodně běží hlavou.“ Zack jí podal skleničku. „Nechcete se o nějakou myšlenku podělit?“

„Jen mě napadlo, jaká je to pěkná místnost.“

„Bývala hezčí, když se o ni starala moje matka. My dva s Ripley už jí nevěnujeme takovou pozornost.“

„Ripley. Aha.“

„Uvažovala jste, jestli jsem ženatý nebo jestli tady nežiju s někým, kdo není moje sestra. To je hezké.“

„Nic mi do toho není.“

„To netvrdím, jen že je to hezké. Provedl bych vás domem, ale jinde to bude ještě horší a vy máte smysl pro pořádek.“ Znovu ji uchopil za ruku a vedl zpátky ven.

„Měla bych se už vrátit domů.“

„Je neděle a náhodou máme oba volno. Tohle se vám bude líbit,“ pokračoval a táhl ji na verandu.

Vedla kolem celého domu, na jehož druhé straně byla travnatá zahrada s několika zakrslými stromky. Odsud se po deštěm ošlehaných schodech dalo vyjít na horní terasu s vyhlídkou na moře.

Stále ji držel za ruku a stoupal s ní do schodů.

Opřel se do ní vítr a slunce a hned pomyslela na to, jak by se tu natáhla na dřevěném lehátku a nechala plynout čas.

U zábradlí stál dalekohled a vedle kamenné, ještě neosázené korýtko.

„Máte pravdu.“ Přistoupila k zábradlí, opřela se a zhluboka nadechla. „Tohle se mi líbí.“

„Směrem na západ je za jasného počasí vidět pevnina.“

„Ale vy nemáte dalekohled obrácený na západ.“

V tu chvíli se soustředil pouze na výhled na její krásné nohy. „To asi ne.“

„Tak na co se díváte?“

„Na to, co se mi zrovna zachce.“

Obrátila se. Právě se díval na ni – dlouhým, pátravým pohledem – a oba to vycítili. „Bylo by lákavé strávit tady celý den,“ řekla a zašla za roh, aby se zadívala na městečko. „Dívat se, co se kde děje.“

„Sledoval jsem vás dnes ráno při krmení racků.“ Opřel se bezstarostně o zábradlí a napil se čaje. „Vzbudil jsem se a řekl si: „Asi vymyslím důvod, proč se stavit ve žlutém domku a znovu se podívat na Nell Channingovou.“ Pak jsem si sem zašel vypít kafe a uviděl vás. A už jsem si nic vymýšlet nemusel.“

„Šerife…“

„Dneska mám volno,“ připomněl jí. Zvedl ruku a chtěl se dotknout jejích vlasů, ale když ustoupila, zasunul ruku do kapsy. „Takže bychom ho částečně mohli strávit na moři. Trochu se projet.“

„To nejde. Musím ještě…“

„Není třeba se vymlouvat. Takže jindy.“

„Ano.“ Uzel, co vznikl v jejím žaludku, se uvolnil. „Jindy. Opravdu bych měla jít. Díky za pití a za výhled.“

„Nell…“ Znovu ji vzal za ruku, ale držel ji jemně, protože sebou škubla. „Je hranice mezi tím, jestli ženu znervózňuju, anebo ji vyděsím. A tu bych nikdy nepřekročil. Až mě poznáte líp, pochopíte to,“ dodal.

„Právě teď se snažím víc pochopit sama sebe.“

„To zní fér. Zajdu vám pro tašku na ty kameny a mušle.“

Každé ráno si teď Zack našel chvilku, aby zaskočil do kavárny. Na šálek kávy, vdolek a pár vět. Věřil, že si Nell

zvykne vídat ho a mluvit s ním, a až příště zařídí, aby byli o samotě, nebude hned hledat únikový východ.

Byl si dokonale vědom, že Nell není jediná, kdo si jeho nového ranního zvyku všiml. Nevadily mu škádlivé poznámky, pomrkávání a hihňání. Ostrovní život měl svůj řád, a jakmile se v něm objevil nový prvek, každý to vycítil.

Právě stál v přístavu, vychutnával si Nellinu neskutečně dobrou kávu a poslouchal stížnost Carla Maceyho na vykradače krabích pastí.

„Třikrát tendle tejden byly pasti prázdný, ani se nenamáhali je zavřít. Mám podezření na ty studenty, co si pronajímaj chatu na Boeingu. Jo.“ Odplivl si. „To budou voni. Kdybych ty zazobaný spratky načapal, dostali by vejprask jako suvenýr.“

„No, opravdu to vypadá na turisty a děcka k tomu, Carle. Zajdu si s nimi promluvit.“

„Nemaj právo ničit člověku živobytí.“

„Ne, ale asi se na to takhle nedívají.“

„Tak ať rychle začnou.“ Ošlehaná tvář se zachmuřila. „Zašel jsem nahoru za Miou Devlinovou, aby ty moje pasti začarovala.“

Zack sebou trhl. „Ale Carle…“

„Lepší než nasázet jim do jejich bílejch zadků pár broků, ne? Přísahám, že na to jinak taky dojde.“

„Nech to na mně.“

„Vždyť ti to přece povídám, ne?“ Carl zamyšleně kýval hlavou. „Ale nikdy neškodí rozjet to na několika frontách. A když už jsem byl v kavárně, skočil jsem se podívat na náš novej přírůstek.“ Carlův vráščitý obličej se roztáhl v úsměšku. „Už chápu, proč jsi teď stálej zákazník. Jo jo, takový velký modrý kukadla můžou chlapovi zpříjemnit den.“

„Určitě neuškodí. Nech zatím brokovnici schovanou, Carle, já se o tu věc postarám.“

Nejprve zamířil zpět na stanici, aby nahlédl do seznamu letních hostů. Chata Boeing byla nedaleko, ale rozhodl se jet policejním vozem, aby věci dodal důraz.

Pronajímaná nemovitost ležela kousek nad pláží a měla prostornou postranní terasu. Na nylonové šňůře ve dveřích visely chlapecké plavky a osušky. Piknikový stolek na terase

byl plný zmačkaných pivních plechovek a zbytků včerejší večeře.

Neměli ani dost rozumu, aby se zbavili důkazů, zavrtěl Zack hlavou. Vydlabané krabí ulity ležely obrácené na talířích jako obří hmyz. Vytáhl placku a zastrčil ji za okraj kapsy. Aspoň ji budou mít na očích.

Začal klepat a nepřestal, dokud se dveře neotevřely. Vykoukl asi dvacetiletý kluk. Mžoural do slunce, na hlavě měl vrabčí hnízdo, na sobě jasně pruhované šortky a zlaté opálení.

„Mno?“ vypravil ze sebe.

„Šerif Todd, ostrovní policie. Nevadí, když půjdu dál?“

„Proč? Kolik je?“

Kocovina po velkém mejdanu, pochopil Zack. „Abych si s vámi promluvil. Je asi půl jedenácté. Tví kamarádi jsou tady?“

„Někde budou. Nějakej problém? Krucinál.“ Kluk polkl, trhl sebou a motal se přes obývák ke dřezu, kde naplno pustil vodu. Pak do proudu strčil hlavu.

„Pořádnej večírek, co?“ prohodil Zack, když se mladík s mokrou hlavou zase zvedl.

„Asi jo.“ Popadl papírové ručníky a otíral si tvář. „Byli jsme hlučný?“

„Nikdo si nestěžoval. Jak se jmenuješ, synku?“

„Josh. Josh Tanner.“

„Tak co kdybys vzbudil kámoše, Joshi? Nechci vás dlouho zdržovat.“

„No tak jo.“

Zack čekal a naslouchal. Ozývaly se kletby, nějaké rány, tekoucí voda a splachovadlo záchodu.

Tři mladí muži, kteří se připotáceli za Joshem, vypadali dost zmoženě, aby se dokázali obléknout. Různě polonazí tam postávali, dokud se jeden nesvalil do křesla.

„Tak o co jde?“

Pěkný pozér, napadlo Zacka. „A ty jsi?“

„Steve Hickman.“

Bostonský přízvuk, uvažoval Zack, vyšší třída, přímo elita. „Fajn, Steve, jde o tohle. Za vykrádání krabích pastí je tisícidolarová pokuta. A to z toho důvodu, že pro vás je to možná legrace, když jich pár vytáhnete a uvaříte k večeři, ale

pro jiné lidi je úlovek živobytí. Vaše večerní povyražení jim bere výdělky.“

Zatímco je poučoval, kluci se začali ošívat a ten, co přišel otevřít, se provinile červenal a odvracel zrak.

„To, co jste včera na verandě snědli, by vás v tržnici stálo asi čtyřicet dolarů. Takže v přístavu vyhledáte muže jménem Carl Macey, dáte mu čtyřicet babek a smažeme to.“

„Nechápu, o co vám jde? Copak si ten Macey svý kraby označuje?“ Steve se ušklíbl a podrbal na břiše. „Nemůžete dokázat, že jsme něco ukradli.“

„To je fakt.“ Zack se rozhlédl po tvářích v místnosti. Nervozita, trocha studu. „Pronájem tohoto domu stojí kolik? V sezoně asi dvanáct set za týden, loď, co tu máte, dalších dvě stě padesát. Přidejte zábavu, jídlo a pivo a vyjde vám, že takový týden tady vás každého stojí kolem tisícovky.“

„Kterou pumpujeme do ostrovní ekonomiky,“ dodal Steve s úšklebkem. „Je pěkně hloupé obtěžovat nás kvůli několika údajně kradeným krabům.“

„Možná. Ale ještě hloupější nevysolit každý deset babek a neurovnat to. Uvažujte. Tohle je malý ostrov,“ prohodil Zack na cestě ke dveřím. „Zprávy se tady šíří rychle.“

„Vyhrožujete? Za vyhrožování civilistům je zákonný postih.“

Zack se ohlédl a zavrtěl hlavou. „Vsadím se, že ty jsi ještě pod zákonem.“ Vyšel ven a zamířil k autu. Věděl, že mu nezabere moc času, než oběhne ve městě pár míst, aby dosáhl svého.

Ripley scházela po Hlavní a na Zacka natrefila před Magickým hostincem. „Krabímu klukovi se včera v pizzerii nějak zasekla kreditka,“ začala. „Výpadek nebo co, takže musel za oběd platit hotově.“

„Neříkej?“

„Jo. A představ si, že všechny videokazety, co si chtěli půjčit, už měl někdo doma.“

„To jsou mi věci.“

„Taky jsem zaslechla, že vodní lyže byly buď rezervované nebo v opravně.“

„Taková smůla.“

„A aby těch zvláštních náhod nebylo málo, zničehonic se jim v chatě rozbil ventilátor.“

„Hm, po takovém vedru je čeká horká noc. To se jim asi nebude dobře spát.“

„Ty jsi ale zákeřnej mizera, Zachariahu.“ Ripley si stoupla na špičky a mlaskavě ho líbla na ústa. „A proto tě mám ráda.“

„A budu na to muset jít ještě zákeřněji. Ten mladý Hickman je tvrdý oříšek. Zbylí tři to asi vzdají rychleji, ale on bude potřebovat víc přesvědčování.“ Zack vzal sestru kolem ramen. „Tak co, nezajdem spolu do kavárny na oběd?“

„Klidně. Proč?“

„Myslel jsem, že bys mi mohla udělat laskavost, když mě máš tak ráda.“

Zvedla k němu hlavu a dlouhý culík se jí přitom rozkýval. „Jestli myslíš, že ukecám Nell, aby s tebou šla na rande, tak na to zapomeň.“

„O své rande se postarám sám.“

„Zatím moc neskóruješ, co?“

„Ještě jsem neodpálil,“ oplatil jí to. „Chtěl bych jen, abys řekla Mie, že o toho zloděje krabů je postaráno a že nemusí nic… dělat.“

„Co tím chceš říct? Co ona s tím má společného?“ naježila se Ripley. „Krucinál.“

„Nerozčiluj se. Carl říkal, že za ní byl. Taky si nepřeju, aby se rozkřiklo, že naše ostrovní čarodějka někoho zaklíná nebo tak něco.“

Stiskl Ripley pevněji, aby ji udržel na místě. „Zašel bych tam sám, ale krabí hoši sem za pár minut dorazí, a tak bych tady chtěl stát a tvářit se autoritativně a potměšile.“

„Promluvím s ní.“

„Ale chovej se slušně, Rip. Nezapomeň, že za ní šel Carl.“

„No jo.“ Setřásla jeho ruku z ramen a vydala se přes ulici.

Čarodějky a kouzla. Jen kupa nesmyslů a idiotských řečí, uvažovala, když rázovala po chodníku. Chlap jako Carl by už mohl mít rozum. A nezkoušet takové blbosti. Nevadí, že turisti baští legendu o třech sestrách – to je jeden z důvodů, proč sem z pevniny jezdí, ale vždycky jí hnulo žlučí, když na to skočil i někdo z vlastních lidí.

A Mia to ještě podporuje. Jen tím, že vůbec je.

Ripley vběhla do kavárny a zamračila se na Lulu, která právě odbavovala nějakého zákazníka. „Kde je?“

„Nahoře. Dneska je v jednom kole.“

„Jo, ta je pilná jako včelka,“ zavrčela Ripley a vydala se do schodů.

Miu uviděla se zákaznicí v oddělení kuchařských knih. Vycenila zuby a Mia zamrkala. S potlačovanou netrpělivostí odbočila do kavárny, vystála frontu a nerudně si objednala kávu.

„Dneska bez oběda?“ Nell, uzardělá poledním shonem, jí nalila kávu z nové konvice. „Přešla mě chuť.“

„To je škoda,“ zakňourala Mia za jejími zády. „Dnešní krabí salát je neobyčejně dobrý.“

Ripley jen ukázala prstem před sebe, obešla pult a nakráčela do kuchyně. Dala si ruce v bok a čekala, až se Mia přišourá za ní.

„Ten problém vyřešíme my dva se Zackem. Chci, abys od toho dala ruce pryč.“

Mia promluvila, jako když másla ukrajuje. „Přece bych se nepletla do cesty představitelům zákona.“

„Promiňte,“ Nell zaváhala a odkašlala si. „Musím připravit sendviče.“

„Jen do toho,“ pokynula jí Mia. „Myslím, že už jsme tady se zástupkyní skončily.“

„Schovej si ty svoje vychytralý poznámky.“

„Schovám si je pro tebe.“

„Nepřeju si, abys v tom něco podnikala. Carlovi řekni, že do toho nejdeš.“

„Pozdě.“ Mia se bavila a zářivě usmívala. „Už je to hotové. Jednoduché kouzlo, které by zvládl i někdo s nejistými schopnostmi jako ty.“

„Zruš ho.“

„Ne. Proč se o to staráš? Ty přece tvrdíš, že v naše Umění nevěříš.“

„Taky že ne. Ale vím, jak rychle se tady šíří klepy. Jestli se těm klukům něco stane…“

„Neurážej mě.“ Z Miina hlasu se vytratil všechen humor. „Víš dobře, že bych neublížila jim ani nikomu jinému. A taky

víš, že právě o to jde. Bojíš se, že kdyby ses otevřela tomu, co v sobě máš, nedokázala bys to udržet pod kontrolou.“

„Ničeho se nebojím. Do toho mě netahej.“ Ukázala na Nell, která se snažila zaměstnat vyráběním sendvičů. „A nemáš právo tahat do toho ani ji.“

„Já jsem si osud nevymyslela, Ripley. Já jen rozeznávám jeho vzorce. Stejně jako ty.“

„Tohle je ztráta času.“ Ripley se otočila a vyběhla z kuchyně.

Mia si lehce povzdechla, což byl jediný projev napětí. „Rozhovory s Ripley většinou nikam nevedou. Ale ty se tím netrap, Nell.“

„To se mnou nemá co dělat.“

„Cítím tvoji úzkost i na dálku. Lidi se hádají často, ale všechny konflikty se neřeší pěstmi. Ukaž.“ Stoupla si Nell za záda a začala jí třít ramena. „Nech tu tíhu odejít. Napětí není dobré pro zažívání.“

Nell cítila, jak se těmi dotyky rozpouští ledový balvan, který se jí vytvořil v žaludku. „Mám dojem, že se mi líbíte obě dvě. A nedělá mi dobře, že se nemáte rády.“

„To bych neřekla. Ripley je otravná a trápí mě, ale ráda ji mám. Zajímá tě, o čem jsme mluvily, ale nezeptáš se, viď, sestřičko?“

„Ne. Nemám ráda otázky.“

„Mě zase otázky fascinují. My dvě si musíme konečně promluvit.“ Mia ustoupila a počkala, až Nell vezme dokončené objednávky a obrátí se. „Dneska večer něco mám, takže zítra bych tě pozvala na drink. Co třeba v pět v Magickém hostinci. V hale. Jmenuje se to tam Sabat. Na otázky klidně zapomeň,“ dodala Mia už na odchodu. „Já ale stejně dodám odpovědi.“

5

VŠECHNO PROBÍHALO, JAK ZACK OČEKÁVAL. Mladý Hickam se dlouho vzpíral. Tři zbylí kluci to vzdali a Zack čekal, že Carlovi donesou jeho peníze nazítří ráno. Jen Hickman si potřeboval dokázat, že je chytřejší, odvážnější a důležitější než nějaký upocený ostrovní šerif.

Ze svého místa v přístavu Zack pozoroval najatou loď, jak si razí cestu ke krabím pastím. Už takhle hoch překračuje zákon, bavil se Zack a louskal slunečnicová semínka. Za plavbu po setmění bez rozsvícených světel dostane vysokou pokutu.

Ale co je to proti tisícovce, kterou za tu drobnou rebelii vysolí jeho tatíček.

Očekával, že se hoch bude vzpouzet, až se ho pokusí předvést na stanici. Takže tam pak oba stráví několik nočních hodin, ovšem jeden z nich za mřížemi.

No, už by měl dostat lekci, usoudil Zack a chopil se silné baterky, protože kluk šplhal z lodi na krabí past.

Následoval vysoký, skoro holčičí jekot, který se Zackem pěkně zacloumal. Zapnul policejní baterku a namířil paprsek světla na hladinu. Vznášela se nad ní lehká mlha, až se zdálo, že loď pluje v kouři. Kluk tam stál, svíral v rukou past, díval se do ní a ve tváři měl výraz čiré hrůzy.

Než na něho Zack stihl zavolat, odhodil past co nejdál od sebe. Než rozrazila vodu, skácel se do moře i mladý Hickman.

„Sakra práce," zamumlal Zack při představě, že se na konci služby nespíš ještě vykoupe. Došel na konec mola a popadl záchranářský plovák. Kluk se ve vodě spíš s řevem plácal, než plaval, ale přece jen se blížil ke břehu.

„Tady máš, Steve!" Zack k němu hodil plovák. „Plávej sem! Ať tam za tebou nemusím."

„Pomozte mi.“ Kluk nezvládl tempo, napil se vody a kuckal. Ale chytil se plováku. „Oni mi žerou obličej!“

„Ještě kousek.“ Zack si klekl a natáhl ruku. „Pojď nahoru. Mně se zdá, že jsi celý.“

„Moje hlava! Moje hlava!“ Steve se smekal, ale vyštrachal se na molo, kde zůstal ležet na břiše a chvěl se. „Viděl jsem v tý pasti svoji hlavu. Oni mi žrali obličej!“

„Hlavu máš pořád na krku, synku.“ Zack si vedle něho dřepl. „Popadni dech. Zřejmě nějaká halucinace, to je všechno. Něco jsi vypil, že jo? Tím to asi bude a pak možná pocit viny, ne?“

„Viděl jsem…, viděl jsem…“ Steve se posadil a ohmatával si tvář, jestli jí nic nechybí, a pak se úlevou rozklepal.

„Mlha a tma na moři – to je po pár pivech dost zrádné. Budeš se cítit o moc líp, když Carlovi odevzdáš těch čtyřicet dolarů. Ale co kdybychom tě trochu osušili, zašli pro tvoji peněženku a stavili se u něho hned? Určitě by se ti pak líp usínalo.“

„Jo. Jasně. Fajn. Dobře.“

„Tak jdem na to.“ Zack mu pomohl vstát. „Já už se postarám o to, aby se loď dostala zpátky, neboj.“

Ta Mia, uvažoval Zack, když vedl zkrotlého kluka z přístavu. Jeden musí uznat, že je vynalézavá.

Chvíli trvalo, než uklidnil Steva, pak ještě tři další kluky, když se vrátili do nájemní chaty. Následovalo jednání s Carlem a taky se musel postarat o loď. Proto nejspíš usnul na židli za stolem na stanici asi kolem třetí ráno.

Probudil se o dvě hodiny později celý ztuhlý a měl na sebe zlost. Cestou k autu si uvědomil, že ranní směnu má Ripley.

Chtěl odjet přímo domů, ale už si zvykl vzít to ke konci šichty kolem žlutého domku a ujistit se, že je tam vše v pořádku.

Odbočil k němu, aniž si to uvědomil, a zahlédl v oknech světlo. To vzbudilo jeho zvědavost i obavy, a tak zastavil a vystoupil z auta.

Protože se svítilo v kuchyni, zašel k zadnímu vchodu. Právě zvedal ruku, aby zaklepal, když ji uviděl stát na druhé straně síťových dveří s dlouhým, ostrým nožem v obou rukách.

„Když řeknu, že jsem náhodou jel kolem, vykucháte mě s tím?“

Upustila nůž na stůl, prudce vydechla a ruce je jí začaly třást.

„Promiňte, že jsem vás vyděsil. Všiml jsem si světla, když jsem… Hej, hej“ Zapotácela se, a tak vrazil do dveří, popadl ji za paže a pomohl jí do křesla. „Sedněte si a dýchejte. Hlavu dolů. Bože, Nell, je mi to líto.“ Hladil ji po vlasech, plácal po zádech a uvažoval, jestli se tam zatím zhroutí, když jí doběhne pro sklenici vody.

„To je dobré. Už jsem v pohodě. Slyšela jsem kroky. Ve tmě. Je tady tak ticho a všechno je slyšet. Zaslechla jsem, jak se někdo blíží k domu.“

Chtěla se dát na útěk jako králík a nezastavit se. Nepamatovala si, že popadla nůž, ani jak to dokázala.

„Donesu trochu vody.“

„Nejsem v pořádku.“ Cítila se trapně, ale už líp. „Jen jsem nečekala, že se tu někdo objeví.“

„Asi ne. Vždyť je sotva půl šesté.“ Dřepl si vedle ní, protože už zvedla hlavu. Vracela se jí barva, všiml si s úlevou. „Jak to, že nespíte?“

„Já obyčejně vstávám kolem…“ Nadskočila znovu, protože se ozval časový spínač na troubě. „Bože!“ Se smíchem se chytla za srdce. „Takhle se asi nedožiju rána. Moje vdolky,“ vysvětlila, rychle vstala a šla vytáhnout plech z trouby a vyměnit ho za nový.

„Neuvědomil jsem si, že začínáte tak brzy.“

Rozhlédl se a pochopil, že už nějakou chvíli pracovala. Něco bublalo na sporáku a skvěle vonělo. Na lince trůnila velká mísa s těstem, další, přikrytá utěrkou, vedle sporáku. V té na stole nejspíš zrovna něco míchala, než ji leknutím připravil o pár roků života.

Ingredience měla vyrovnané na přepážce jako vojáky v řadě.

„A já si neuvědomila, že končíte tak pozdě.“ Uklidňovala se odměřováním prášku do pečiva.

„Obvykle ne. Včera večer jsem ale musel dokončit jeden projekt, a když bylo po všem, usnul jsem na židli v kanceláři. Nell, jestli nedostanu hrnek toho kafe, asi se rozbrečím a ztrapním nás oba dva.“

„O, promiňte. No…“

„Nenechte se rušit. Kde jsou hrnky?“

„Skříňka vpravo nad dřezem.“

„Mám vám taky dolít?“

„Asi jo.“

Nalil si šálek kávy a dolil její, který si postavila vedle sporáku. „Víte, myslím, že ty vdolky vypadají nějak divně.“

Otočila se k němu s mísou pod paží. Tvářila se uraženě i vylekaně. „Jak to myslíte?“

„Nějak se mi nezdají. Co kdybych radši jeden ochutnal?“ Krátce se usmál jako šibalský kluk, až jí také zacukaly koutky.

„Proboha, proč si prostě o jeden neřeknete?“

„Takhle je to větší legrace. Ne, to nemusíte, vezmu si sám.“ Popadl jeden z plechu, spálil si prsty, a tak ho přehazoval z ruky do ruky. Podle vůně poznal, že to bude stát za to. „Pro vaše borůvkové vdolky mám vážně slabost, Nell.“

„Pan Bigelow, Lancefort Bigelow, dává přednost mým krémovým pusinkám. Říkal, že kdybych mu je pekla každý den, vzal by si mě a odstěhovali bychom se na Bimini.“

Zack se nepřestal smát, rozlomil vdolek a zakousl se do něj. „Tomu říkám konkurence.“

Zapřisáhlému starému mládenci Bigelowovi táhlo na devadesát.

Pozoroval Nell, jak hněte těsto a formuje ho do koule. Poté vyndala upečené vdolky, dala je chladit na poličku a důlky naplnila novým těstem. Když se zase ozval bzučák, vyměnila plechy v troubě a vrátila se k válení těsta na košíčky.

„Máte na to systém,“ poznamenal. „Kde jste se učila péct?“

„Moje maminka…“ Zmlkla a přehodnotila své myšlenky. V tiché kuchyni se všemi známými vůněmi bylo tak snadné uvolnit se a sdělit až příliš. „Moje maminka ráda pekla,“ řekla. „A hodně receptů a návodů jsem tak různě posbírala.“

Nechtěl, aby se uzavřela, a tak to dál nerozebíral. „Děláte někdy skořicové rohlíčky? Takové ty s lepkavou polevou.“

„Hm.“

„Já to občas zkouším.“

„Vážně?“ Začala krájet těsto na košíčky, ale pohlédla na něho. Působil tak mužně, jak tam stál opřený o pult s nohama zkříženýma v kotnících a hrnkem v ruce. „Nevěděla jsem, že vaříte.“

„Jistě, občas. To se koupí mražený polotovar, donese domů, párkrát se s ním bouchne o linku, sloupne se obal, pak se to upeče a navrch přidá poleva. Nic to není.“

Rozesmál ji. „To budu muset někdy zkusit.“ Přešla k lednici a vyndala misku s náplní.

„Když tak vám s tím poradím.“ Dopil kávu a odložil hrnek do dřezu. „Asi už půjdu a nechám vás pracovat. Díky za kafe.“

„Rádo se stalo.“

„Ten vdolek byl přesně, jak má být.“

„To je úleva.“ Stála u stolu a systematicky přemisťovala náplň ze lžičky do středu přesných koleček. Když k ní přistoupil, lehce ztuhla, ale pracovala dál. „Nell?“

Vzhlédla a náplň dopadla vedle těsta, když jí položil dlaň na tvář.

„Pevně doufám, že vás tohle neodpudí,“ řekl a jemně ji políbil.

Nehnula jediným svalem. Nedokázala to. Třeštila oči jako laň před namířenou hlavní.

Měl teplé rty. Toho si stihla všimnout. Měkčí, než se zdály. Asi by vylétla z kůže, kdyby se jí teď ještě dotkl. Ale to jen jeho rty, lehké a klidné.

Čekal, že se zatváří otráveně nebo nezaujatě. Nečekal, že bude vyděšená. Přesně to z ní vycítil – ztuhlou úzkost, která mohla snadno přerůst ve strach. Proto se jí nedotkl, jak původně chtěl, nepohladil ji lehce po paži.

Kdyby se odtáhla, nepokusil by se ji držet na místě. Ale ta její ztuhlost byla jiná obrana. Ustoupil tedy sám a snažil se zůstat klidný i přes bodavý stah v útrobách, který znamenal víc než touhu po ní – vztek na člověka, který jí musel ublížit.

„Zdá se, že nemám slabost jen pro vaše vdolky.“ Strčil si palce do předních kapes. „Tak zas někdy.“

Vyšel z domu a doufal, že ten polibek a klid, s nímž odešel, ji donutí aspoň přemýšlet.

Nedokázal usnout. A tak rezignoval a potěšil Lucy ranní koupelí v zátoce. Hra a prosté psí nadšení ho částečně zbavily smutku a nejistoty.

Sledoval Ripley, jak dokončuje svůj každodenní běh po pláži a skáče do přílivu. Spolehlivá jako slunce samo, napadlo ho, když proplouvala vlnami. Možná vždycky nechápal, co se jí děje v hlavě a jak se to tam vylouplo, ale o Ripley Toddovou se jinak nemusel strachovat.

Ta se o sebe uměla postarat.

Lucy jí vyběhla naproti, když se Rip vracela domů, a dvě mokré holky se pak spolu chvilku honily a zápasily. Připojily se k němu na horní terase, kde se šťastně vyčerpaná Lucy svalila na zem a Ripley zaháněla žízeň balenou vodou.

„Včera večer volala mamka.“ Ripley se také položila na jedno z lehátek. „Dorazili do Grand Canyonu. Posílají miliony fotek, co táta nacvakal digitálním foťákem. Mám úplně strach stisknout download.“

„Promiň, že jsem to zmeškal.“

„Řekla jsem jim, že máš hlídku,“ odpověděla a vyboulila jazykem tvář. „Krabí zločin je docela pobavil. Něco nového?“

„Ale jo.“

Usedl na kraj lehátka a sdělil jí novinky.

Zvrátila hlavu k nebi a houkavě se rozesmála. „Já věděla, že mám jít s tebou! Trouba jeden opilej. Ten kluk, myslím, ne ty.“

„To jsem si domyslel. Ale on nebyl tak opilý, Rip.“

Zarazila ho mávnutím ruky. „Nezačínej s tím. Nekaz mi dobrou náladu narážkami na Miu a její čáry máry fuky.“

„Jak chceš.“

„Jo, chci. Jdu si dát sprchu. A vezmu si dopolední směnu, musíš být hotový.“

„Jsem v pohodě. Poslyš…“ Zmlkl a přemýšlel, jak nejlíp podat, na co myslel.

„Poslouchám.“

„Cestou domů jsem se stavil ve žlutém domku. Svítilo se tam, tak jsem za Nell zaskočil.“

„Aha,“ řekla Ripley škádlivě. „Nech toho. Dostal jsem kafe a vdolek.“

„Ach jo, to je mi tě vážně líto.“

Jindy by se zasmál, ale teď vstal a přešel k zábradlí. „Ty se s ní teď vídáš skoro denně. Takže se kamarádíte, ne?“

„Docela jo. Je těžké nemít ji ráda.“

„Ženský se přece kamarádkám hodně svěřují.“

„Možná. Mám se jí snad zeptat, jestli se jí líbíš a jestli by s tebou šla na školní ples?“ začala se pošklebovat, ale zarazila se, když se obrátil a uviděla jeho obličej. „Promiň, netušila jsem, že je to vážný. Co se stalo?“

„Myslím, že ji někdo týral.“

„Teda,“ Ripley zírala na láhev s vodou, „to je síla.“

„Nějakej parchant ji dost ničil, tím jsem si jistej. Ať už chodila někam do poradny nebo ne, mám pocit, že by potřebovala nějakou… no, kámošku. Někoho, s kým by si mohla promluvit.“

„Zacku, víš dobře, že na tohle já nejsem. To spíš ty.“

„Na kamarádku jsem dost špatně vybavenej, Rip. Snad jen kdybys s ní strávila trochu času. Vzala ji na loď, na nákupy nebo…,“ bezradně máchl rukama, „…nebo si jedna druhé můžete nalakovat nehty na nohách.“

„Prosím?“

„Nemuč mě. Já fakt netuším, co vyvádíte, když u toho nejsou chlapi.“

„Pořádáme polštářové bitvy jen v prádle.“

Usmál se, aby jí udělal radost. „Vážně? Já myslel, že je to pomluva. Tak zkus být kámoška, ano?“

„Začínáš to s ní myslet vážně?“

„Jo. Takže?“

„Takže asi budu kamarádka.“

Nell vešla do Sabatu přesně v pět hodin. Nebylo to, jak se obávala, temné a přízračné doupě, ale docela útulné prostředí.

Namodralé světlo dodávalo jemný nádech bílým květinám uprostřed každého stolku.

Ty byly kulaté a obestavěné pohodlnými křesílky a malými pohovkami. Na nablýskaném baru se třpytily sklenice. Nell stačilo zvolit stolek a už před ni mladá číšnice v černém postavila stříbrnou misku se směsí slaných pochoutek.

„Dáte si něco k pití?“

„Na někoho čekám. Prozatím možná minerálku. Díky.“

Jediní další hosté byli manželé, usazení u brožury o ostrově Tří sester, bílého vína a sýrového talíře. Hudba hrála tiše a velmi se podobala té, kterou Mia pouštěla v knihkupectví. Nell se snažila uvolnit a zalitovala, že si s sebou nevzala knihu.

O deset minut později připlula Mia. Široká sukně jí zavířila kolem dlouhých nohou. Nesla knihu a volnou rukou mávla k baru. „Sklenici cabernetu, Betsy.“

„První drink jde na Carla Maceyho.“ Betsy na Miu mrkla. „Objednal ho tady.“

„Tak vyřiď, že mi chutnal.“ Mia se usadila naproti Nell. „Přijela jsi autem?“

„Ne, jsem tu pěšky.“

„A piješ alkohol?“

„Sem tam.“

„Tak si dej se mnou. Co máš ráda?“

„Cabernet je fajn. Dík.“

„Tak dva, Betsy. Kruci, tohle miluju.“ Začala se probírat miskou se slanými sušenkami. „Zvlášť tyhle sýrové ve tvaru čínských symbolů. Přinesla jsem ti knížku. Dárek.“ Mia posunula knihu přes stůl. „Napadlo mě, že by sis ráda něco přečetla o ostrově, kde ses rozhodla žít.“

„Ano, to jsem chtěla. *Tři sestry: Legendy a tradice,*“ četla z obálky. „Děkuju.“

„Už si tady zvykáš, stavíš se na vlastní nohy. Nejdřív bych asi měla říct, že jsem s tvou prací velice spokojená.“

„To je dobře. Moc se mi v kavárně i v obchodě líbí. Tohle je místo přesně pro mě.“

„Á, tak vy jste Nell.“ Betsy zachytila část rozhovoru, když přinášela víno, a široce se usmála. „Vždycky vás minu, než se

dostanu do kavárny. Nakouknu tam často, než otevřu bar. Báječné cukroví.“

„Díky.“

„Už se ti ozvala Jane, Mio?“

„Zrovna dneska. Tim má domluvenou tu schůzku a vypadá to nadějně. Na nájem si zatím vydělávají v jednom pekařství v Chelsea.“

„Doufám, že jsou spokojení.“

„Já taky.“

„Nechám vás o samotě. Dejte vědět, kdybyste si přály něco dalšího.“

„Tak.“ Mia zvedla skleničku a přiťukla si s Nell. „*Slainte.*“

„Prosím?“

„To je keltský přípitek. Na zdraví.“ Mia si donesla sklenici ke rtům a přes její okraj Nell pozorovala. „Co víš o čarodějnicích?“

„O jakých? Myslíš třeba Elizabeth Montgomeryovou z filmu *Okouzlená* nebo někoho, kdo kouká do křišťálové koule, zapaluje svíčky a míchá nápoje lásky?“

Mia se zasmála a hodila si nohu přes nohu. „Neměla jsem na mysli ani Hollywood, ani pseudočaroděje.“

„Nechtěla jsem říct nic urážlivého. Chápu, že jsou lidi, kteří to berou docela vážně. Jako další náboženství. A to by se mělo respektovat.“

„I kdyby to byli podivíni.“

„Ale ty nejsi podivín. Chápu, že… No, zmínila ses o tom hned první den a pak ten tvůj rozhovor včera s Ripley…“

„Fajn, takže jsme si ujasnily, že jsem čarodějka.“ Mia se znova napila. „Ty jsi vážně milá, Nell. Pokoušíš se o tom mluvit inteligentně, střízlivě, i když si v duchu říkáš, že jsem přinejmenším… excentrická. Tak to zatím necháme a vrátíme se trochu do historie, abys znala pozadí. Určitě jsi slyšela o honu na čarodějnice v Salemu.“

„Jistě. Pár hysterických děvčat, fanatičtí Puritáni, davová psychóza, pálení čarodějnic.“

„Věšení,“ opravila ji Mia. „Devatenáct lidí-nevinných lidí – tam roku 1692 pověsili. A jednoho donutili k sebevraždě, když odmítl prohlásit, jestli je vinný nebo nevinný. Další

zemřeli ve vězení. Hony na čarodějnice se pořádaly i jinde, v Evropě a vlastně všude na světě. A později, když se přestalo věřit na čarodějnictví, přišel nacismus, mccarthyismus, Ku-klux-klan a tak dále. Nic víc než fanatici, co měli moc, dokázali prosadit svoje názory a najít dost slabochů, kteří za ně odvedli špinavou práci.“

A nechtěj, abych pokračovala, řekla si Mia v duchu. „Ale dneska se zaměříme na menší oblast historie.“

Zaklonila se v křesle a ťukla prstem na knížku. „Puritáni sem přijeli, aby našli, jak tvrdili, náboženskou svobodu. Samozřejmě mnozí spíš proto, aby jiným vnucovali svoji víru a předsudky. V Salemu pak pronásledovali a slepě vraždili. Tak slepě, že ani jediná z těch devatenácti dušiček nebyla čarodějnice.“

„Předsudky a strach nepřinášejí jasný pohled.“

„Dobře řečeno. Ale byly mezi nimi tři ženy, které si zvolily tohle místo, aby tu mohly žít a zdokonalovat své umění. Silné ženy, pomocnice slabých a ubohých. Věděly, že už nemůžou zůstat, protože by je dříve nebo později obvinili a odsoudili. A tak byl stvořen ostrov Tří sester.“

„Stvořen?“

„Podle pověsti se tajně sešly a stvořily mocné kouzlo. Část pevniny se odtrhla. Žijeme na místě, které si odnesly z té doby a z toho místa. Na svatyni. V útočišti. Nehledáš tady právě tohle, Nell?“

„Hledala jsem práci.“

„A našla ji. Říkaly si Vítr, Země a Oheň. Nějaký čas žily v tichosti a míru. A o samotě. Ale právě ta je oslabila. Ta, které říkali Vítr, toužila po lásce.“

„Po té toužíme všechny,“ prohodila Nell tiše.

„Možná. Snila o zlatém a pohledném princi, který ji s sebou vezme na nějaké krásné místo, kde budou šťastně žít a mít děti, co by jí poskytly radost a útěchu. S tím přáním ale zacházela neopatrně, jak toužící ženy dovedou. Objevil se a ona viděla jen to, jak je krásný a zářivý. Odešla s ním a opustila svůj azyl. Snažila se být dobrou a poslušnou manželkou, rodila děti a milovala je. Ale jemu to nestačilo. Pod vším tím leskem měl černou duši. Začala se ho bát a on z

toho strachu žil. Jednou v noci ji z toho šíleného hladu zabil jen proto, kým byla.“

„To je smutný příběh.“ Nell vyschlo v hrdle, ale sklenici nechala stát.

„Je toho víc, ale tohle prozatím stačí. Každá z nich prožila smutný příběh s tragickým koncem. A každá zanechala odkaz. Dítě, které zplodí další dítě a to zas další a tak dál. Podle legendy přijde chvíle, kdy se tři ženy, potomci tří sester, sejdou v jednom čase na tomhle ostrově. Na každé z nich bude, aby našla způsob, jak vykoupit a prolomit kletbu, vzniklou před třemi stoletími. A pokud ne, ostrov se zhroutí do moře. Zmizí jako Atlantida.“

„Ostrovy se takhle neztrácejí.“

„Ostrovy taky obvykle nejsou stvořeny třemi ženami,“ odvětila Mia. „Kdo uvěří tomu prvnímu, ke druhému nemá daleko.“

„Ty tomu věříš,“ kývla Nell. „I tomu, že jsi jeden z těch potomků.“

„Ano. Stejně jako ty.“

„Já nejsem nikdo.“

„To říká on, ne ty. Promiň.“ Mia zkroušeně chytila Nell za ruku, aby nemohla odejít. „Řekla jsem, že nebudu vyzvídat, a dodržím to. Ale mrzí mě, že se tak podceňuješ. A že to myslíš vážně. Zapomeň na chvíli na všechno ostatní, jen ne na to, kdo a jaká jsi. Inteligentní žena s pevnou páteří, která se o sebe umí postarat. A s talentem – kouzelnickým nadáním v kuchyni. Obdivuju tě.“

„Omlouvám se.“ Nell se znovu snažila uklidnit a sáhla po skleničce. „Nemám slov.“

„Měla jsi odvahu vyrazit sama do světa. Přijít na neznámé místo a stát se jeho součástí.“

„Odvaha s tím neměla co dělat.“

„To se pleteš. On tě nedokázal rozdrtit.“

„Ale ano.“ Nell se neubránila slzám. „Posbírala jsem pár střepů a utekla.“

„Něco posbírala, unikla a začala znovu. Copak na to nejsi hrdá?“

„Nedokážu vysvětlit, jaké to bylo.“

„Nemusíš. Ale nakonec určitě pochopíš svoji sílu. Do té doby ti bude něco chybět.“

„Já hledám jen obyčejný život.“

„Nesmíš zapomínat na jiné možnosti.“ Mia k ní vztáhla ruku dlaní nahoru a čekala.

Nell neodolala a položila svou ruku do Miiny dlaně. Ucítila horkost, bezbolestné sálání síly. „To jde z tebe. Pomůžu ti ji najít. Budu tě učit,“ prohlásila Mia, když Nell oněměle zírala na světlo mezi jejich dlaněmi. „Až budeš připravená.“

Ripley přehlédla dění na pláži a neshledala tam nic neobvyklého. Nějaké batole dostalo záchvat vzteku a jeho pronikavé Ne, ne, ne! se neslo vzduchem.

Někdo tady asi nešel včas spinkat.

Lidé leželi roztroušeni na písku a vyznačovali svá teritoria ručníky, dekami, slunečníky, taškami, chladicími boxy a magneťáky. Nikdo už nechodil na pláž jen tak, bavila se v duchu. Balili se na celý den jako na cestu do Evropy.

To ji vždycky dokázalo rozesmát. Každý den páry a skupinky tahaly svůj majetek z pronajatých domků a hotelů, aby si zbudovaly dočasné hnízdo na břehu moře. Navečer to znova pakovaly a odnášely spolu s trochou písku zpět.

Prázdninoví nomádi. Kočovníci léta.

Nechala je při tom a zamířila do městečka. Neměla u sebe nic než policejní odznak, nůž švýcarské armády a pár dolarů. Život byl takhle snazší.

Odbočila na Hlavní s plánem utratit tu trochu peněz za rychlé občerstvení. Neměla službu, pokud to tak se Zackem vůbec brali, a těšila se na vychlazené pivo a horkou pizzu.

Když spatřila Nell před hotelem, jak tam trochu omámeně stojí, zaváhala. Napadlo ji, že asi přišla vhodná chvíle zkusit, zda by se mohla stát kámoškou.

„Ahoj.“

„Co? Ó, nazdar, Ripley.“

„Vypadáš ztraceně.“

„Ne.“ Věděla přesně, kde je, ničím jiným si v tu chvíli ale nebyla jistá. „Jen trochu duchem mimo.“

„Dlouhý den, co? Hele, chtěla jsem zajít na večeři. Možná trochu brzo, ale mám hlad jako vlk. Co si dát napůl pizzu? Zvu tě.“

„No.“ Dál nejistě mrkala jako někdo, kdo se právě probudil ze sna.

„Surfside dělá nejlepší pizzu na ostrově. Vlastně je to jediná pizzerie, ale stejně… Jak to jde v kavárně?“

„Dobře.“ Musela prostě jen klást nohu před nohu. Nedokázala jasně uvažovat a měla dojem, že ji stále ještě svědí prsty. „Mám tu práci ráda.“

„Díky tobě se to tam pozvedlo,“ poznamenala Ripley a natočila hlavu, aby dohlédla na titul Nelliny knihy. „Čteš si o ostrovním voodoo?“

„Voodoo? Ehm.“ Nell se nervózně zasmála a vložila si knihu do podpaží. „Tak když tady žiju, měla bych asi znát… některé věci.“

„Jistě.“ Ripley otevřela dveře do pizzerie. „Turisti tyhle mystické řeči děsně baští. Během slunovratu to tady zaplaví stoupenci New Age. Ahoj, Barte!“

Ripley zasalutovala muži za pultem a vklouzla do volného boxu.

Možná bylo ještě brzy, ale pizzerie praskala ve švech. Jukebox řinčel a dva hrací automaty v malém přístěnku vydávaly hlasité zvuky a záblesky.

„Bart a jeho žena Terry to tady vedou.“ Ripley se posunula a opřela si dlouhé nohy o lavičku. „Mají tu calzones, těstoviny a yadda yadda,“ řekla a hodila Nell umělohmotný lístek. „Ale jinak hlavně pizzu. Jdem do toho?“

„Jasně.“

„Fajn. Je něco, co na ní nechceš?“

Nell se zadívala na lístek. Proč jen nedokázala myslet? „Ne.“

„To je nejlepší. Tak si dáme velkou a se vším. A co nesníme, odnesu Zackovi. Vybere si z ní houby a cibuli a bude vděčný.“

Znovu vyklouzla z boxu. „Dáš si pivo?“

„Ne. Ne, díky. Jen vodu.“

„Hned jsem tady.“

Ripley neviděla důvod, proč čekat na obsluhu, a zašla si objednat k pultu. Nell sledovala, jak žertuje s vysokým, hubeným mužem, jak si strká brýle za výstřih trika a pak natahuje úžasně formované, opálené ruce pro sklenice. Její hladké tmavé vlasy se zhlouply, když se otočila a vracela ke stolu.

Hluk náhle ustoupil do pozadí jako ozvěna ve snu, až se změnil v mlhavý zvuk pod sílícím hukotem. Jako valící se vlna. Ripley se znovu posadila naproti a Nell sledovala, jak hýbe rty, ale neslyšela nic. Naprosto nic.

Pak, jako když se rozletí dveře dokořán, všechno znovu ožilo.

„…vydrží to až do Svátku práce," dokončovala Ripley větu a natáhla se pro pivo. „Ty jsi ta třetí." Nell na stole spojila svědící ruce. „Hm?"

„Ta třetí. Třetí sestra."

Ripley otevřela pusu a vzápětí sevřela rty do úzké linky. „Mia." Zavrčela to jméno a vypila půl sklenice piva naráz. „Nezačínej s tím."

„Nerozumím."

„Není čemu rozumět. Prostě toho nech." Bouchla skleničkou o stůl a naklonila se kupředu. „Uděláme dohodu. Mia ať si myslí, co chce, a věří, čemu chce. Taky se může chovat, jak chce, pokud neporuší zákon. Já to ale nemusím baštit. Jestli ty jo, je jen tvoje věc. Ale já jsem sem přišla na pizzu a pivo."

„Nevím, co mám baštit. Ale tebe to rozčiluje, a tak jsem z toho zmatená."

„Hele, připadáš mi jako rozumná ženská. A rozumné ženské nezačnou tvrdit, že jsou potomky trojice čarodějnic, které odřízly nějaký ostrov ze státu Massachussetts,"

„Ano, ale…"

„Žádný ale. Něco je realita a něco fantazie. Držme se toho prvního, protože cokoli jiného mi vezme chuť na moji pizzu. Tak co, půjdeš na rande s mým bráchou?"

„Půjdu…" Zmatená Nell si prohrábla rukou vlasy. „Mohla bys zopakovat otázku?"

„Zack se chystá tě někam pozvat. Máš zájem? Než odpovíš, musím říct, že je očkovanej, dbá na osobní hygienu a

až na pár protivných návyků je docela prima. Tak o tom popřemýšlej. Jdu pro tu pizzu.“

Nell si dlouze vydechla a opřela se. Na jeden krátký večer toho měla na přemýšlení až až.

6

RIPLEY MĚLA PRAVDU, pokud šlo o slunovrat. Knižní kavárna měla tak plno, že Mia najala dvě prodavačky knih na částečný úvazek a další za pult do kavárny.

Prodej vegetariánského jídla během těch dvou dnů doháněl Nell k panice.

„Už zase docházejí lilky a výhonky alfa alfa," řekla Peg, která ji přišla vystřídat.

„Myslela jsem, že jsem to dobře odhadla… Kruci." Strhla si zástěru. „Skočím ještě do tržnice a něco seženu. Možná to budu muset něčím nahradit a na zbytek dne změnit jídelníček."

„To je jedno. Netrap se tím."

To se snadno řekne, uvažovala Nell a běžela ze schodů. Ořechové vdolky zmizely před polednem a čokoládové sušenky při tom frmolu taky dlouho nevydrží. Byla přece zodpovědná za to, aby kavárna fungovala tak, jak si Mia přála. Jestli udělá chybu…

Ve spěchu u zadních dveří málem porazila Lulu.

„Promiňte, omlouvám se, jsem pitomá. Jste v pořádku?"

„Přežiju to." Lulu si rozčileně oprašovala halenku. Že to děvče tři týdny dobře pracuje, ještě neznamená, že jí Lulu stoprocentně věří. „Zpomal. Když ti končí směna, nemusíš odsud vylítnout, jako by tady hořelo."

„Ne, jasně, omlouvám se. Je Mia… Mohla byste jí říct, že se omlouvám a že jsem hned zpátky?"

Vyrazila ze dveří a nezastavila se, dokud nedoběhla do oddělení potravin v ostrovní tržnici. Žaludek měla sevřený panikou a strachem. Jak jen mohla být tak pitomá! Nákup surovin byla přece její hlavní povinnost. Copak jí neřekli, že má o slunovratu čekat větší nápor hostů? I úplný trouba by to naplánoval líp než ona.

Tlak na prsou způsobil, že se jí mírně točila hlava, ale donutila se přemýšlet a vybírat potraviny. Rychle naplnila košík a se zoufalou úzkostí přetrpěla frontu u kasy, zatímco minuty ubíhaly.

Dorcas s ní žertovala a Nell se zmohla na pár odpovědí, třebaže její mysl křičela: Honem!

Popadla tři těžké tašky, proklela se, že zapomněla na auto, a co nejrychleji se vracela do kavárny.

„Nell! Nell, počkej chvilku.“ Zack zavrtěl hlavou, když nereagovala, a přeběhl ulici. „Ukaž, pomůžu ti s tím.“

Divila se, že leknutím nevyskočila z bot, když si od ní vzal dvě tašky. „To zvládnu. Hrozně spěchám.“

„S menší zátěží to půjde rychleji. Nové zásoby?“

„Ano, ano.“ Už zase skoro utíkala. Do deseti minut by mohla vyrobit nový salát. Maximálně do čtvrt hodiny. A připravit ingredience na sendviče. Pak se pustí do sladkostí. Když začne hned, možná nebudou žádné prostoje.

„Vypadá to, že máš honičku.“ Nelíbil se mu výraz její tváře, tak vážný a upjatý. Jako by se chystala do války.

„Měla jsem to čekat. Není pro to žádná omluva.“

Strčila do zadních dveří a běžela do schodu. Než za ní stihl dojít do kuchyně, už vytahovala věci z tašky.

„Děkuju. Teď už to zvládnu. Vím, co mám dělat.“

Pohybuje se jako v transu, napadlo Zacka, má skelné oči a bledou tvář.

„Myslel jsem, že končíš ve dvě.“

„Ve dvě?“ Ani nevzhlédla a dál krájela, strouhala a mixovala. „Ne. Udělala jsem chybu a musím ji napravit. Všechno bude v pořádku. Bude to oukej. Nikdo nebude rozčílený ani zklamaný. Měla jsem to líp naplánovat. Příště se polepším. Slibuju.“

„Potřebuju dva speciální sendviče a vegetariánský koláč… Proboha, Nell,“ zamumlala Peg, která stanula na prahu.

Zack jí položil ruku na rameno. „Zajdi pro Miu,“ řekl tiše.

„Dva speciály a koláč. Fajn. Fajn.“ Nell odložila salát s okurkami a fazolemi a začala vyndávat věci na sendvič. „Nakoupila jsem další lilky, takže budeme v pohodě. V pohodě.“

„Nikdo se nerozčiluje, Nell. Nemusíš si, dělat starosti. Proč si na chvilku nesedneš?“

„Potřebuju ještě půl hodinky. Dvacet minut. Žádný z hostů nebude zklamaný.“ Popadla objednávky, otočila se a ztuhla, když spatřila Miu. „To je v pořádku. Vážně, v pořádku. Všeho bude dost.“

„Já to vezmu.“ Peg se protáhla kolem a odebrala Nell sendviče z rukou. „Vypadají skvěle.“

„Právě dělám nový salát.“ Teď měla kolem hrudníku a kolem hlavy ocelové pásy. A ty se dál stahovaly. „Nebude to trvat dlouho. Pak se postarám o zbytek. Zvládnu to. Nezlob se.“

„Nikdo se nezlobí, Nell. Mám dojem, že bys teď měla mít volno.“

„Nepotřebuju volno. Ještě to dokončím.“ V zoufalství popadla sáček s ořechy. „Vím, že jsem si to měla líp rozvrhnout, moc se omlouvám, ale všechno bude určitě v pohodě.“

Zack nemohl vystát, když ji tam viděl roztřesenou a ve tváři bílou jak stěna. „No krucinál,“ vyštěkl a přistoupil k ní.

„Ne!“ zapotácela se, upustila sáček a zakryla si tvář jako před ránou. A v tu chvíli ji místo paniky ovládl stud.

„Ach, zlato.“ Zackův hlas překypoval soucitem, až se Nell od něho musela odvrátit.

„Pojď na chvilku se mnou.“ Mia ji vzala za ruku. „Ano? Pojď ke mně.“

Bezmocná a zoufalá Nell se nechala odvést z kuchyně. Zack si nacpal ruce do kapes a cítil se naprosto zbytečný.

„Já nevím, co to do mě vjelo.“ Ve skutečnosti prožila poslední hodinu jako v mlze.

„Řekla bych, žes měla silný záchvat paniky. A teď se posaď.“ Mia přešla kancelář, a když otevřela jakýsi sekretář, ukázala se malá lednice s láhvemi vody a džusem.

„Nemusíš mluvit se mnou,“ řekla Mia a podala Nell láhev s vodou. „Ale s někým by sis měla promluvit.“

„Já vím.“ Nell se nenapila, místo toho si chladnou láhev přiložila na tvář. Teď se jí zdálo směšné, že se hroutila kvůli nedostatku lilků. „Myslela jsem, že je to za mnou. Už dlouho se mi to nestalo. Celé měsíce. Měli jsme shon a docházely

zásoby. Nějak mi to v hlavě rostlo a rostlo, až jsem měla pocit, že jestli rychle neseženu lilky, svět se zboří.“ Dlouze a zhluboka se napila. „Hloupé.“

„Není to hloupé, jestli jsi byla zvyklá, že tě někdo trestal za takové maličkosti.“

Nell spustila láhev dolů. „On tady není. Nemůže mi ublížit.“

„Nemůže? Sestřičko, on ti ještě nepřestal ubližovat.“

„Jestli je to pravda, pak je to jen můj problém. Už nejsem hadr na holi, boxerský pytel ani rohožka.“

„To ráda slyším.“

Přitiskla si prsty ke spánkům. Musí ze sebe něco z toho dostat, uvědomila si. Trochu si ulevit, nebo se zase položí. „Jednou jsme pořádali večírek a došly nám olivy do martini. To bylo poprvé, co mě uhodil.“

Na Miině tváři nebyl znát ani šok, ani odsudek. „Jak dlouho jsi s ním žila?“

V té otázce neslyšela žádné pohrdání, lítost nebo povýšenost. Byla vyslovena klidně a věcně, a tak Nell odpověděla podobně. „Tři roky. Jestli mě najde, zabije mě. To mi bylo jasné, už když jsem utíkala. Je to vlivný člověk. Bohatý a mocný.“

„Hledá tě?“

„Ne, myslí si, že jsem po smrti. Už devět měsíců. A radši bych byla mrtvá, než zase žít jako dřív. Zní to přehnaně, ale…“

„Ne, nezní. Ty dokumenty, cos tady vyplnila? Jsou v pořádku?“

„Ano. Na jméno mé babičky. Nějaké zákony jsem porušila. Počítačové pirátství, falešné prohlášení, falšované dokumenty kvůli novému průkazu, řidičáku a pojistce.“

„Počítačové pirátství?“ Mia s úsměvem povytáhla obočí. „Nell, ty mě překvapuješ.“

„Umím to s počítačem. Dělala jsem…“

„To mi nemusíš říkat.“

„Nevadí. Pomáhala jsem mamince vést firmu, cateringovou firmu, ale už dávno. Na počítači jsem zpracovávala objednávky a účetnictví jako ty. Udělala jsem si nějaké kurzy. A když jsem plánovala útěk, hledala jsem co

nejvíc informací. Věděla jsem, že budu mít jen jednu šanci. Bože. Tohle jsem ještě nikomu nedokázala říct. A nevěřila bych, že dokážu.“

„Chceš mi povědět i zbytek?“

„Nevím. Je to ve mně někde zamrzlé. Asi tady,“ klepla se pěstí do prsou.

„Když se ti bude chtít, zajdi za mnou dneska večer domů. Ukážu ti svoji zahradu a útesy. Mezitím si vydechni, projdi se a vyspi.“

„Mio, ráda bych dodělala svou práci v kavárně. Ne kvůli starostem a úzkosti, ale chci to mít hotové.“

„Tak dobře.“

Jízda vzhůru po pobřeží brala dech. Točitá silnice s neočekávanými zákrutami. Vytrvalý hukot moře a poryvy větru. Vzpomínky, které to vyvolávalo, by ji měly zneklidnit a rozechvět. Místo toho nutila své rezavé auto k rychlosti a cítila vzrušení. Jako by všechnu přebytečnou tíhu nechávala na klikaté silnici za sebou.

Možná to způsobil pohled na vysokou bílou věž majáku proti letnímu nebi a na kamenný dům vedle něho. Vypadaly tak pohádkově. Staře, nehnutě a neskutečně tajemně.

Obraz, který viděla na pevnině, to nedokázal vystihnout. Olej na plátně nemohl předat i pohyby větru, strukturu kamenů a pahýly zakrslých stromů.

Na tom obraze navíc chyběla Mia, pomyslela si, když projížděla poslední zatáčkou, stojící mezi dvěma řadami květin v modrých šatech s dlouhými rusými vlasy, vlajícími ve větru.

Nell zaparkovala své ubohé auto za Miin nablýskaný stříbrný kabriolet.

„Snad si to nevyložíš špatně…,“ začala.

„Já si vždycky všechno vyložím správně.“

„Jen mě napadlo, že kdybych byla muž, slíbila bych ti cokoli.“

Když se Mia rozesmála, Nell zaklonila hlavu a snažila se prohlédnout si celý dům naráz – nepoddajný kámen, zdobené štíty, romantický ochoz.

„To je nádhera. A hodí se k tobě.“

„To určitě.“

„Ale je tak daleko od všeho a všech. Nejsi tady opuštěná?“

„Vystačím si. Bojíš se výšek?“

„Ne,“ odpověděla Nell.

„Pojď se podívat, kam je odsud vidět. Je to hezké.“

Nell za ní prošla mezi domem a majákem na rozeklané útesy nad oceánem. I tady kvetly květiny, odolná malá kvítka v puklinách skal nebo mezi drsnými trsy divoké trávy.

Dole hučely zpěněné vlny, narážely na skaliska a ustupovaly, aby mohly narážet znovu. Dál se donekonečna táhla tmavě modrá hladina.

„Jako malá holka jsem tady sedávala a žasla nad tím vším. Ještě pořád to někdy dělám.“

Nell se k ní otočila a prohlížela si její profil. „Tys tady vyrostla?“

„Ano. V tomhle domě. Byl odjakživa můj. Rodiče stáli spíš o moře a teď se na něm plaví. Zrovna jsou myslím v jižním Pacifiku. Vždycky jsme byli spíš pár a dítě než rodinka. Nikdy mě docela nepochopili, a vlastně ani já je. Ale vycházeli jsme spolu dobře.“

S trhnutím ramen se odvrátila. „Ten maják tady už tři sta let svítí lodím a námořníkům. Ale i tak někteří ztroskotali a povídá se – jak už to u takových míst bývá – že občas v noci, když je správný vítr, bývá slyšet nářek utopených.“

„To není nejlepší historka před spaním.“

„Ne. Moře není vždycky laskavé.“

A přesto ji to k němu táhlo. Lákalo ji stát na skalách a sledovat jeho rozmary, kouzlo i divokost. Oheň byl přitahován k Vodě.

„Dům je ještě starší,“ dodala. „Byla to první stavba na tomhle ostrově.“

„Stvořený kouzlem za měsíční noci,“ pokračovala Nell. „Četla jsem tu knihu.“

„No, ať kouzlem nebo rukama, každopádně stojí. Zahrada je moje potěšení, té se hodně věnuju,“ ukázala za sebe.

Nell se ohlédla k domu a zamrkala. Vzadu spatřila fantazii tvořenou květy, tvary, pergolami a pěšinami. Tak velký rozdíl

od drsných útesů. Květinová pohádka jí doslova zamotala hlavu.

„Bože můj! To je úchvatné, nádherné! Jako obraz. To všechno jsi udělala sama?“

„Hmm. Občas si najmu hrubou sílu, ale většinu zvládnu sama. Relaxuju tím,“ dodala, když se blížily k první skupině keřů. „Jsem za ni vděčná.“

Zdálo se, že je tam spousta tajných zákoutí a nečekaných odboček. Kovová treláž, utopená pod vistárií, nečekaný závoj bílých květů, vinoucích se jako sametová stužka. Malé jezírko, na němž pluly lekníny a ostré rákosí, obklopovalo sošku bohyně.

Byly tam kamenné víly a jemná levandule, mramoroví draci a zelené liány. Vesele kvetoucí bylinky na skalce a mechové polštářky pokryté hvězdičkami květů.

„Není divu, že si nepřipadáš osamělá.“

„Přesně tak.“ Mia ji vedla pěšinkou na kamenný ostrůvek. Stál tam stůl, rovněž z kamene, jehož podstavec tvořila socha rozesmátého, okřídleného démona. „Dáme si šampaňské na oslavu slunovratu.“

„Nikdy jsem nepotkala nikoho jako ty.“

Mia vytáhla z lesklého měděného kbelíku láhev. „To doufám. Chtěla bych zůstat výjimečná.“ Naplnila dvě sklenky, posadila se, natáhla nohy a zahýbala bosými prsty s nalakovanými nehty. „Tak jak jsi zemřela, Nell?“

„Sjela jsem z útesů.“ Vzala si skleničku a zhluboka se napila. „Žili jsme v Kalifornii. V Beverly Hills a v Monterey. Nejdřív jsem si připadala jako princezna na zámku. Vyrazil mi tím dech.“

Nevydržela sedět, a tak se procházela po ostrůvku a vdechovala vůni květin. Zaslechla cinkot a všimla si, že Mia má stejnou zvonkohru s hvězdičkami, jakou si sama koupila první den.

„Můj otec byl voják. Hodně jsme se stěhovali a to nebylo lehké. Ale tatínek byl báječný, pohledný, statečný a silný. Možná přísný, ale laskavý. Nemohl s námi být pořád a často se nám stýskalo. Milovala jsem, když se vracel v uniformě a jeho tvář se rozzářila, když jsme ho běžely přivítat. Padl ve válce v Zálivu. Pořád mi chybí.“

Zhluboka se nadechla. „Pro maminku to bylo těžké, ale překonala to. Začala podnikat v cateringu. Firmu pojmenovala Pohyblivý svátek, podle Hemingwaye.“

„Chytré,“ poznamenala Mia. „Kvalitní.“

„Ona byla obojí. Skvělá kuchařka a dobrá společnice. Učila mě, tu práci jsme rády dělaly spolu.“

„Takové pouto mezi vámi,“ dodala Mia. „Láskyplné a pevné.“

„Ano. Přestěhovaly jsme se do Chicaga a ona si stihla vybudovat skvělou reputaci, zatímco já jsem studovala, starala se o účetnictví a občas jí s něčím vypomohla. Když mi bylo jednadvacet, začala jsem s ní pracovat naplno. Rozšířily jsme klientelu o elitní zákazníky. Tak jsem poznala Evana – na večírku v Chicagu, který jsme měly na starost. Na velmi důležité party pro důležité lidi. Bylo mi dvacet čtyři let. Jemu o deset víc a zdálo se, že má všechno co já ne. Inteligenci, lesk, vystupování.“

Mia zvedla prst. „Proč to říkáš? Jsi zcestovalá, vzdělaná žena se záviděníhodnými dovednostmi.“

„V jeho přítomnosti jsem se tak nikdy necítila.“ Nell si povzdechla. „Nepohybovala jsem se prostě v jeho kruzích. Vařila jsem pro bohaté, známé a vlivné lidi, ale nejedla jsem s nimi u stolu. Přinutil mě, abych byla vděčná za to, že mi věnuje pozornost. Jako by šlo o nějaký výjimečný kompliment. Uvědomuju si to.“ Zavrtěla hlavou.

„Flirtoval se mnou a bylo to vzrušující. Druhý den poslal dva tucty růží. Vždycky to byly rudé růže. Pozval mě na schůzku, začal mě brát do divadla, na večírky a do nádherných restaurací. Zdržel se v Chicagu dva týdny a dal jasně najevo, že kvůli mně přeobjednává klienty, mění rozvrh a celý život. Že jsem mu souzená,“ zašeptala Nell a promnula si náhle ledové paže.

„Že jsme souzeni jeden druhému. Když to řekl, byl to úchvatný pocit. Ale o něco později, a ne o moc později, začal být strašidelný. Tehdy ale říkal romantické věci. Že budeme navždy spolu. Nikdy se nerozloučíme. Nikdy mě nenechá odejít. Oslnil mě, a když mě pak požádal o ruku, moc jsem se nerozmýšlela. Maminka měla výhrady, chtěla, abych trochu

počkala, ale neposlouchala jsem ji. Utekli jsme spolu do Kalifornie. Tisk to nazval romancí posledního desetiletí.“

„No ano.“ Mia přikývla, když se Nell otočila. „Už vím. Tehdy jsi vypadala jinak. Spíš jako hýčkané koťátko.“

„Vypadala jsem tak, jak chtěl, a chovala se, jak mi přikázal. Nejdřív se mi to zdálo v pořádku. Byl starší, chytřejší a já nováček v jeho světě. Znělo to od něj rozumně, aspoň se o to snažil, nebo učitelsky, když říkal, že jsem pomalá a nemotorná. On přece věděl všechno líp, takže když mi nařídil, abych si vzala jiné šaty, než půjdeme ven, dělal to v mém nejlepším zájmu nebo pro naši image. Nejdřív to bylo jen jemné, takové pobídky a příkazy. Když jsem mu udělala radost, dostala jsem odměnu. Jako cvičené štěně. Pěkně ses předvedla včera ve společnosti, na, tady máš briliantový náramek. Bože, je mi zle, když si uvědomím, jak snadno jsem se nechala ovládat.“

„Milovala jsi ho.“

„Milovala. Tedy muže, kterého jsem v něm viděla. Byl tak chytrý a neúnavný. Když mě poprvé uhodil, byl to šok, ale stejně mě nenapadlo, že jsem si to nezasloužila. Vycvičil si mě dobře. Jenže postupně se to zhoršovalo. Moje maminka přišla o život sotva rok po mém odchodu. Opilý řidič,“ dodala Nell zlomeným hlasem.

„A tys zůstala sama. To je mi líto.“

„Byl tak laskavý a utěšoval mě. Všechno zařídil a zrušil na týden schůzky, aby mě mohl odvézt do Chicaga. Dělal všechno, co milující manžel dokáže. Ale jakmile jsme dorazili domů, popadl ho amok. Počkal si, až zase budeme v tom domě sami. Všechen personál poslal pryč. Pak mě srazil na zem, zuřil a mlátil mě. Nikdy nepoužíval pěsti, jen otevřené dlaně, asi aby mě víc ponížil. Obvinil mě, že jsem měla poměr s jedním ze smutečních hostů. S dobrým přítelem mých rodičů. S laskavým a slušným mužem, kterého jsem považovala za strýčka.“

„No,“ překvapilo ji, že už má prázdnou sklenici, a tak si šla ke stolu nalít další. Slyšela veselé štěbetání ptáků mezi květy. „Není třeba to vyprávět ránu po ráně. Ubližoval mi a já to snášela.“

Zvedla sklenici, napila se a znovu se uklidnila. „Jednou jsem zašla na policii. Měl u nich hodně přátel a velký vliv. Nebrali mě vážně. Měla jsem pár modřin, ale nic život ohrožujícího. Když to zjistil, vysvětlil mi velmi jasně, že jestli ho ještě jednou takhle ponížím, zabije mě. Zkusila jsem utéct, ale našel mě. Tvrdil, že mu patřím a že mě nikdy nenechá odejít. Říkal to, když mě rukama tiskl pod krkem. Že pokud někdy zkusím utéct, najde si mě a zabije. A nikdo se to nikdy nedoví. Věřila jsem mu."

„Ale přesto jsi ho opustila."

„Plánovala jsem to půl roku, krok za krokem a tak opatrně, abych u něj nevzbudila nejmenší podezření. Chodili jsme dál do společnosti, cestovali, spali spolu. Byli jsme obrazem dokonalého movitého páru. Pořád mě bil. Pokaždé se našlo něco, co jsem nesplnila na sto procent, ale já se mu vždycky jen omluvila. Ulívala jsem si peníze, kdykoli to šlo, a schovávala je do krabičky s tampony. To bylo bezpečné, tam by se nepodíval. Sehnala jsem si falešný řidičák a taky ho schovala. Nakonec jsem byla připravená.

Měl sestru v Big Sur. Pořádala čajový dýchánek. Velkolepý dámský mejdan, kam mě pozvala. To ráno jsem si stěžovala na bolest hlavy, což ho samozřejmě rozčilovalo. Prý se jen vymlouvám. Bude tam dost jeho klientek a já ho chci ztrapnit, že se neukážu. Tak jsem se nechala přemluvit. Jistě že půjdu, řekla jsem, vezmu si jen nějaký aspirin a bude mi líp. Věděla jsem, že moje váhání ho donutí vystrkat mě z domu."

Byla už prostě chytřejší, uměla lépe předstírat a podvádět, vzpomínala.

„Ani jsem neměla strach. On vyrazil na golf, a tak jsem mohla nanosit do kufru, co jsem potřebovala. Cestou jsem zastavila a nasadila si černou paruku. Vyzvedla jsem z bazaru kolo, které jsem před týdnem koupila, a dala ho do kufru. Cestou na večírek jsem ho ještě ukryla na vybraném místě a pak jsem po highway dorazila na party."

Nell se posadila a tiše pokračovala, zatímco Mia mlčky naslouchala. „Postarala jsem se, aby si dost lidí všimlo, že se necítím dobře. Barbara, jeho sestra, dokonce navrhla, abych si šla na chvilku lehnout. Počkala jsem, až většina hostů odejde,

a pak jsem švagrové poděkovala za hezký večírek. Měla o mě starost. Zdála jsem se jí bledá. Mávla jsem rukou a nasedla do auta.“

Mluvila nevzrušeným hlasem, jako by vyprávěla trochu nechutnou historku. Příběh, který se stal někomu jinému.

Aspoň si to namlouvala.

„Už byla tma, jak jsem potřebovala. Zavolala jsem mobilem Evanovi, že jsem na cestě domů. Na tom vždycky trval. Dojela jsem k místu, kde jsem schovala kolo a kde nebyla jiná auta. Věděla jsem, že to dokážu a že to musím udělat. Odepnula jsem si pás a už jsem na nic nemyslela. Trénovala jsem to v duchu snad tisíckrát a pak už jsem si zakázala přemýšlet. Otevřela jsem dveře, udělala jsem pár smyků, namířila ke srázu a přidala plyn. Kdybych to nestihla, nebyla bych na tom o moc hůř. Vyskočila jsem. Bylo to jako létání. Auto přeletělo okraj srázu jako pták, narazilo do skal, převracelo se, kutálelo a skončilo ve vodě. Utíkala jsem zpátky k ukrytému kolu s taškou. Svlékla jsem si kostým, vyměnila ho za staré džíny, triko a černou paruku. Ještě pořád jsem neměla strach.“

Ne, tehdy ne. Ale teď když to prožívala znovu, se jí začal třást hlas. Přece jen se to nestalo někomu jinému.

„Sjížděla jsem dolů z kopců. Dorazila jsem do Carmelu, šla přímo na autobusové nádraží a koupila si za hotové peníze lístek do Las Vegas. Ale když jsem pak seděla v autobuse, dostala jsem strach. Najednou jsem se bála, že se objeví a ten autobus zastaví. A já to prohraju. Neukázal se však. Ve Vegas jsem přestoupila na autobus do Albuquerque a tam jsem si koupila noviny, kde jsem se dočetla o tragické smrti Helen Remingtonové.“

„Nell.“ Mia se natáhla a sevřela její ruku ve své. Měla dojem, že Nell ani neví, že posledních deset minut pláče. „Taky jsem ještě nepoznala nikoho jako ty.“

Nell zvedla hlavu a slzy jí stékaly po tvářích. Pak Mie připila. „Díky.“

Nechala se přemluvit, aby na útesech strávila noc. Po několika sklenkách šampaňského a emocionální očistě se zdálo rozumné vklouznout do obří postele s nebesy. Bez

protestů si oblékla hedvábnou noční košili, schoulila se do měkkých, čistě povlečených peřin a okamžitě usnula.

Proudila se do měsícem prozářené noci.

Chvíli trvalo, než se zorientovala a pochopila, kde je a co ji vzbudilo. Je v Miině hostinském pokoji, pomyslela si omámeně, a někde tu zpívají lidé.

Ne, to není zpěv. To jsou vzrušené výkřiky. Krásné, melodické zvuky, jen stěží slyšitelné. Přitahovaná těmi hlasy vrávoravě vstala a vydala se ke dveřím na terasu.

Otevřela je silnému, teplému větru a vešla do perlového světla ze tří čtvrtin dorostlého měsíce. Zasáhla ji mocná vůně květin, až se jí zatočila hlava.

Srdce příboje bušilo divoce, skoro zuřivě, a to její začalo bít podobným rytmem.

Pak uviděla Miu, ve stříbřitých šatech, jak vychází z lesa, kde se stromy houpaly jako při tanci.

Blížila se k útesům, šaty stříbrně a vlasy ohnivě pableskovaly. Vysoko nad mořem rozpřáhla náruč vstříc hvězdám a měsíci.

Vzduch se naplnil hlasy a jejich radostným voláním. Nell s úžasem a očima zalitýma slzami, kterým nerozuměla, sledovala, jak z nebes sestupují mihotavé světelné paprsky a dotýkají se Miiných prstů a rozvířených vlasů.

Na okamžik vypadala jako vysoká, štíhlá žhnoucí svíce, která ozařuje kraj světa.

Vzápětí byl slyšet zase jen příboj a na útesech ve slábnoucím světle měsíce stála osamělá žena.

Mia se otočila a vydala se zpět k domu. Zvedla hlavu a pohlédla Nell přímo do očí. Na dlouhý okamžik.

Pak se tiše usmála a ztratila se ve stínech domu.

7

JEŠTĚ ZA TMY SEŠLA NELL PO ŠPIČKÁCH do Miiny kuchyně. Dům byl opravdu velký a musela ji chvíli hledat. Třebaže netušila, v kolik její hostitelka vstává, uvařila kávu i pro ni, a než odešla, napsala děkovný vzkaz.

Musí si spolu promluvit, uvažovala Nell, když v měkkém světle svítání odjížděla domů. O mnoha věcech. Jen co si rozmyslí, odkud začít.

Už málem přesvědčila samu sebe, že to, co viděla za měsíční noci, byl jen sen, vyvolaný šampaňským. Málem. Jen příliš jasný, aby to byl skutečný sen.

Světlo plynoucí z hvězd jako tekuté stříbro. Vzedmutý vítr podobný písni. Žena zářící jako pochodeň.

Takové věci patří do fantazií. Jenže tady ne. A pokud se dějí a ona v nich má svou roli, musí se dovědět, co to znamená.

Poprvé za čtyři roky se cítila naprosto klidná a uvolněná. To jí prozatím stačilo.

Kolem poledního už měla tolik práce, že nemohla myslet na nic jiného. A to ji v kapse hřál výplatní šek a čekal na ni volný den.

„Chlazené oříškové kapučíno, velké.“ Muž, který si objednával, se opřel o pult, když Nell vyřizovala jeho objednávku. Odhadla ho na dobře udržovaného třicátníka z pevniny.

Potěšilo ji, že už dokáže celkem spolehlivě rozeznat turistu a cítit přitom potměšilou reakci zabydlené ostrovanky.

„Tak kolik afrodiziak jste dala do těch skvělých sušenek?“ zeptal se.

Pohlédla na něho. „Prosím?“

„Co jsem ochutnal vaše rozinkové sušenky, nemůžu vás dostat z hlavy.“

„Vážně? Přísahala bych, že všechna afrodiziaka jsou v ořechových sušenkách.“

„V tom případě si vezmu tři,“ řekl. „Jsem Jim a tím vaším cukrovím jste mi úplně popletla hlavu.“

„Tak to se radši držte dál od mého trojbarevného fazolového salátu. Už byste žádnou jinou nechtěl.“

„Když si ten salát koupím, provdáte se za mě a budete se mnou mít děti?“

„Ráda bych, Jime, ale přísahala jsem, že zůstanu svobodná, abych mohla péct pro všechny ostatní.“ Přiklopila naplněný kelímek víčkem a vložila jej do sáčku. „To pečivo opravdu chcete?“

„Jasně. A co pečené škeble? Máme tu s přáteli pronajatý dům a dneska večer bude na pláži mejdan.“

„Dneska škeble, zítra rodinná vila s kokršpanělem.“ Namarkovala mu nákup a s úsměvem si od něho vzala peníze. „Radši být opatrná, než později litovat. Ale díky.“

„Lámete mi srdce,“ povzdechl si ztěžka a odešel.

„Páni, ten je hezkej,“ Peg natáčela krk, dokud jí nezmizel na schodech. „Opravdu nemáš zájem?“

„Ne.“ Nell si sundala zástěru a procvičila si ramena.

„Takže nevadí, když po něm vyjedu?“

„Jen si poslouž. V lednici máš zásobu fazolového salátu. Jo, Peg? Díky za pochopení za ten včerejšek.“

„Každýmu někdy trochu hrabe. Nashle v pondělí.“

Nashle v pondělí, pomyslela si Nell. Jak je to prosté. Byla členem týmu a měla přátele. Dokázala odradit flirtujícího muže, aniž by se jí udělalo nevolno.

Naopak, bylo to docela příjemné jako kdysi. Rozhovor, smích a společnost. Nenucené kamarádství. To přece zvládne. Vážnější vztah si v budoucnu stejně nemohla dovolit, i kdyby ovládla své emoce.

Byla přece pořád vdaná žena.

V tuhle chvíli už to pro ni ale byla spíš záchranná síť než noční můra. Mohla se vydávat, za koho chtěla, ale zas nebyla tak volná, aby se vázala k nějakému muži.

Rozhodla se odměnit kornoutem zmrzliny a procházkou po pláži. Lidé na ni cestou volali jménem, a to bylo víc než příjemné.

Když vešla na pláž, spatřila Petera Stahra a jeho neposlušného psa. Oba se tvářili zkroušeně. Vedle nich stál Zack s rukama v bok.

Nikdy nenosil klobouk, jak jí radil na zahradě. Díky tomu měl sluncem zesvětlalé konečky vlasů a byl věčně rozcuchaný větrem od moře. Ani placku si většinou nebral, zato pistole u pasu byla skoro samozřejmostí.

Napadlo ji, že kdyby se on stavil v kavárně a pozval ji na opékané škeble, asi by ho neodmítla.

Když mu pes nadšeně podával pac, Zack jen zavrtěl hlavou a ukázal na vodítko v Peterových rukou. Muž a pes na vodítku pak se svěšenými hlavami odešli pryč.

Zack se otočil a slunce se mu odrazilo od tmavých brýlí. Instinktivně vycítila, že se zadíval na ni. Sebrala odvahu a vyrazila k němu.

„Šerife."

„Nell. Pete zase pustil psa z vodítka. Teď smrdí jako rybárna. A tobě teče zmrzlina."

„Je horko." Nell olízla kornout a rozhodla se jednu věc vyřešit. „Co se týče včerejška…"

„Už je ti líp?"

„Ano."

„Prima. A dáš mi líznout?"

„Co? No jasně." Podržela mu zmrzlinu a pocítila mrazení, když si lízl kousek na jejími prsty. Divné, napadlo ji, při flirtování s tím hezkým mužem v kavárně žádné mrazení necítila. „Na nic se neptáš?"

„Ne, protože vidím, že nechceš, abych se ptal." Ano, sledoval ji. A všiml si, jak se záměrně narovnala v zádech, než k němu vyrazila. „Nechceš se trochu projít? Dneska to z vody příjemně fouká."

„Tak mě napadlo… Co asi Lucy dělá celý den, když dohlížíš na dodržování zákona?"

„Jak kdy. Psí práci."

Musela se zasmát. „Psí práci?"

„Jasně. Občas se přece musí potloukat kolem domu, válet v trávě a dlouze nad něčím dumat. Jindy ji s sebou beru na stanici, když má náladu. Taky plave, žvýká mi boty. Uvažuju, že jí seženu bratříčka nebo sestřičku.“

„Já zas možná kočku. Asi bych neměla čas vycvičit štěně. S kočkou by to bylo snazší. Všimla jsem si inzerátu v tržnici, že někdo rozdává koťátka.“

„Budou od kočky malé Stubenové. Pokaždé jim jedno dvě zbudou. Bydlí nahoře nad zálivem. Takový bílý hranatý domek s modrými okny.“

Přikývla a zastavila se. Zatím se řídila instinktem a vycházelo to. Proč v tom nepokračovat? „Zacku, dneska večer chci vyzkoušet nový recept. Těstoviny s tuňákem, fetou a rajčaty sušenými na slunci. Hodilo by se mi pokusné morče.“

Chytil ji za ruku a znovu si lízl kapající zmrzliny. „No, vypadá to, že na dnešek nemám žádné neodkladné plány a jako místní šerif bych měl zdejší komunitě sloužit do roztrhání těla. V kolik?“

„V sedm vyhovuje?“

„Vyhovuje.“

„Fajn, tak se uvidíme. Přines si chuť k jídlu,“ dodala a spěchala pryč.

„Na to se spolehni,“ řekl a sklepl si z nosu brýle, aby se podíval, jak utíká zpět k městečku.

V sedm byly předkrmy připravené a víno se chladilo. Nell si koupila v bazaru stůl a volný den chtěla strávit jeho broušením a natíráním. Prozatím zakryla poškrábanou desku s odlupující se zelenou barvou ubrusem.

Postavila ho na trávník za domem spolu se dvěma starými židlemi, které koupila za hubičku. Nebyly ještě nijak vzhledné, ale měly svůj potenciál. Především byly její.

Na stůl prostřela dva talíře, dvě misky a skleničky na víno – všechno z ostrovního výprodeje. Nic z toho se k sobě nehodilo, ale působilo to vesele a mělo to své kouzlo.

A docela jiné než formální čínský porcelán a těžké stříbro z její minulosti.

Nový rostlinám na zahrádce se dobře dařilo. Rajčata, papriky, dýně a cukety se chystala zasadit další den.

Už byla opět skoro na mizině a přitom naprosto spokojená.

„No, není to krása?“

Nell se otočila a spatřila Gladys Maceyovou stát na okraji trávníku s obří bílou taškou pod paží. „Moc hezký obrázek.“

„Dobrý den, paní Maceyová.“

„Doufám, že nevadí, když jsem sem takhle vpadla. Zavolala bych předem, ale nemáte telefon.“

„Ne, nevadí. Hm, můžu vám nabídnout něco k pití?“

„Ne, ne, neobtěžujte se. Přišla jsem obchodně.“

„Obchodně?“

„Jistě.“ Její hladce upravené černé vlasy se skoro nepohnuly, třebaže ostře přikývla. „Na konci července budeme s Carlem slavit třicáté výročí.“

„Gratuluju.“

„To klidně zopakujte. Když spolu dva vydrží tak dlouho, už to něco znamená. Taky proto bych chtěla uspořádat večírek. Zrovna jsem Carla přemluvila, že si na to musí vzít oblek. Uvažovala jsem, jestli byste se nepostarala o pohoštění.“

„No, teda…“

„Stála bych o kompletní služby,“ řekla Gladys rozhodně. „A hezky načinčané. Když se před dvěma roky vdávala moje dcera, najali jsme kuchařku z pevniny. Na můj vkus byla dost hogo fogo a na Carlův moc drahá, ale nebylo z čeho vybírat. Mám dojem, že vy tak hogo fogo nebudete a taky mi za mísu krevetového salátu nenaúčtujete majlant.“

„Paní Maceyová, díky, že mi to nabízíte, ale na to já nejsem vybavená.“

„No, vždyť je ještě čas, ne? Tady jsem sepsala seznam hostů a co bych si tak představovala k jídlu.“ Vytáhla z obří kabely složku a strčila ji Nell do ruky. „Chtěla bych to pořádat u nás doma, mám hezký porcelán po mamince a tak dál. Podívejte se na to, co jsem sepsala, a zítra odpoledne se u mě můžete zastavit.“

„Opravdu bych vám ráda pomohla. Možná bych…“ Nell pohlédla na složku a všimla si nápisu „Třicáté výročí“, ke

kterému Gladys dokreslila srdíčko se svými a Carlovými iniciálami.

Dojatě si vložila složku do podpaží. „Udělám, co budu moct.“

„Jste hodné děvče, Nell.“ Gladys zaslechla zvuk motoru a ohlédla se. Když rozeznala policejní vůz, povytáhla obočí. „A máte dobrý vkus. Stavte se zítra a probereme to. Hezký večer přeju.“

Vrátila se ke svému autu, ale zastavila se na pár slov se Zackem. Poplácala ho po tváři a všimla si kytice v jeho ruce. Když usedla za volant, už plánovala, komu nejdřív zavolá tu novinu, že Zachariah Todd běhá za slečnou Channingovou.

„Jdu trochu pozdě. Promiň. Měli jsme v městečku drobnou havárku. Zdrželo mě to.“

„To nic.“

„Myslel jsem, že by se ti tohle mohlo hodit na zahradu.“

Usmála se na sedmikrásky v květináči. „Ty jsou dokonalé. Díky.“ Vzala si je a postavila vedle schodů. „Zajdu pro víno a jednohubky.“

Následoval ji do kuchyně. „Něco tady báječně voní.“

„Když už jsem byla v tom, chtěla jsem vyzkoušet i několik dalších receptů. Budeš mít dost práce.“

„Už se těším. A copak je tohle?“ Dřepl si a pohladil prstem šedé kotě stočené na polštáři v rohu pokoje.

„To je Diego. Žijeme tady spolu.“

Kotě mňouklo, protáhlo se a začalo si hrát se Zackovými tkaničkami. „To sis pospíšila. Vaření, nový nábytek, nový spolubydlící.“ Vzal Diega do náruče a otočil se k Nell. „Ty tedy mechem neobrosteš.“

Stál tam, pohledný a vysoký, a mazlil se s kotětem na svém rameni.

A přinesl jí bílé sedmikrásky v plastovém květináči.

„Kruci.“ Odložila tác jednohubek na stůl a nadechla se. „V něčem bych měla udělat jasno. Nechci, aby sis tu večeři špatně vyložil. Jsi moc přitažlivý, ale nemůžu si dovolit jednat podle svých pocitů. Tohle ti musím říct na rovinu. Mám pro to dobré důvody, ale nechci o nich mluvit. Takže pokud teď odejdeš, nebudu se zlobit.“

Pozorně poslouchal a přitom drbal kotě mezi ušima. „Oceňuju, že jsi upřímná. Ale asi by byla škoda všeho toho skvělého jídla, ne?“ Vzal si z tácu jednu plněnou olivu a hodil si ji do pusy. „Ještě chvilku pobudu, jestli ti to nevadí. Co kdybych to víno donesl ven?“

Chopil se láhve, a protože pořád držel Diega, otevřel si dveře bokem. „A abych byl taky upřímný, já se tě stejně pokusím přesvědčit.“

Nato jí přidržel dveře. „Chceš to vynést ven?“

„Já se nedám přesvědčit tak snadno, jak si asi myslíš.“

„Zlato, s tebou nepůjde snadno nic.“

Popadla tác a prošla kolem něho. „Beru to jako kompliment.“

„Bylo to tak myšleno. No a co kdybychom si teď dali víno, trochu se uvolnili a ty mi pak můžeš říct, co chtěla Gladys Maceyová.“

Když si sedli, Nell nalila víno a Zack si položil kotě na klín. „Myslela jsem, že jako šerif víš nejlíp, co se kde děje.“

„No.“ Naklonil se nad tác a vybral si plněný nok. „Můžu to odhadnout jako zkušený pozorovatel. Protože máš na lince fascikl s Gladysiným rukopisem, domnívám se, že plánuje oslavu výročí. A protože tady sedím a jsem v sedmém nebi z toho, co jsem si právě strčil do pusy, a vím, že Gladys je chytrá ženská, napadá mě, že chce od tebe catering. Jak si vedu?“

„Trefa.“

„Vezmeš to?“

„Uvažuju o tom.“

„Zvládla bys to skvěle.“ Vybral si z tácu další laskominu a podezřívavě ji zkoumal. „Nejsou v tom náhodou houby? Ty nesnáším.“

„Ne. Dneska je to docela bez hub. Proč myslíš, že bych to dobře zvládla?“

„Řekl jsem skvěle.“ Vhodil si věc do úst. Bylo to křehké těsto plněné sýrem a bylinkami. „Protože vaříš jako kouzelnice, vypadáš jako anděl a jsi organizovaná jako počítač. Všechno stíháš a ještě to má styl. Proč taky něco z toho nejíš?“

„Počkám si, jestli to přežiješ.“ Když jen s úsměvem pokračoval v jídle, opřela se v židli a popíjela víno. „Jsem dobrá kuchařka. Postavte mě do kuchyně a jsem ve svém živlu. Vypadám slušně, ale ne jako anděl.“

„Dívám se snad já.“

„A jsem organizovaná,“ pokračovala, „protože žiju jednoduše.“

„Jinými slovy, nebudeš si život komplikovat ani mnou.“

„Tak vidíš, zase trefa. Zajdu pro salát.“

Zack počkal, až se otočí zády, a pak dal najevo, že se baví. „Snadno vyletí,“ řekl Diegovi, „když víš, kam šťouchnout. Aspoň něco jsem se o ženských za ty roky dověděl. Když rychle měníš témata, nevěděj, co čekat.“

Nell se vrátila a Zack začal vypravovat, jak se pediatr z Washingtonu srazil v autě s makléřem z New Yorku před lékárnou na Hlavní ulici.

Rozesmál ji a zase uvolnil. Za chvíli, ani nevěděla jak, mu vyprávěla o různých vzteklounech, které poznala při práci v restauracích.

„Horká hlava a ostré nástroje to je nebezpečná kombinace,“ řekla. „Jednou mi jeden šéfkuchař hrozil elektrických šlehačem.“

Protože se stmívalo, zapálil silnou červenou svíčku, kterou měla na stole. „Netušil jsem, kolik nebezpečí a intrik může číhat za lítacími dveřmi do kuchyně.“

„A sexuálního napětí,“ dodala a namotávala na vidličku široké nudle. „Žhavé pohledy nad hrnci s gulášem, zlomená srdce ve šlehané smetaně. Horká půda.“

„Jídlo ovlivňuje všechny smysly. Vůně, chuť, struktura. Tenhle tuňák mě docela rozdovádí.“

„Takže testem prošel.“

„Je skvělý.“ Světlo svíčky jí lichotilo. Všiml si, jak jí do velkých modrých kukadel hází zlaté odlesky. „To jídlo vymýšlíš, nebo sbíráš recepty?“

„Obojí. Ráda experimentuju. Když maminka…“ Zmlkla, ale Zack jen klidně zvedl láhev a oběma dolil. „Ráda vařila,“ dodala. „A pořádala večeře.“

„Moje matka – no, řekl bych, že kuchyň zrovna nebyla její vášeň. Teprve ve dvaceti jsem pochopil, že vepřová

pečeně nemá skákat, když spadne na zem. Celý život prožila na ostrově, ale tuňák podle ní pocházel z konzervy. Zato to uměla s čísly.“

„S čísly?“

„Diplomovaná účetní – už v důchodu. Pořídili si s tátou jednu tu velkou plechovku na kolech a asi před rokem vyrazili na americké dálnice. Myslím, že si to pořádně užívají.“

„To je hezké.“ Stejně jako něha v jeho hlase. „Scházejí ti?“

„Jo. Nemůžu říct, že mamčino jídlo, ale společnost ano. Taťka vždycky sedával vzadu na verandě a hrál na banjo. To mi taky chybí.“

„Na banjo?“ To znělo kouzelně. „Ty taky hraješ?“

„Ne. Mě prsty nikdy neposlouchaly.“

„Můj tatínek hrál na piáno. Vždycky…“ Zase se zarazila a urovnala si myšlenky. „Taky mě neposlouchaly prsty. Jako dezert máme jahodový dortík. Zvládneš to?“

„Kousek do sebe možná nacpu, abych neurazil. Pomůžu ti s tím.“

„Ne.“ Mávla rukou, než stihl vstát. „To mi nezabere…“ Pohlédla dolů, když brala Zackův talíř, a všimla si Diega na jeho klíně, jak leží na zádech ve zjevné extázi. „Nekrmil jsi to kotě pod stolem?“

„Já?“ Zatvářil se nevinně a chopil se sklenice. „Jak tě to mohlo napadnout?“

„Rozmazlíš ho a zkazíš mu žaludek.“ Chtěla se sehnout pro kotě, ale vzhledem k jeho poloze na Zackově klíně, jí to přišlo až moc osobní. „Dej ho dolů, ať se trochu proběhne, než ho vezmu do domu.“

„Ano, madam.“

Postavila na kávu a chtěla krájet dortíky, když se objevil Zack s nádobím.

„Díky, ale hosté ze stolu nesklízejí.“

„U nás doma to vždycky dělali.“ Podíval se na dort, jasně rudý s bílými obláčky šlehačky, a zpět na Nell. „Zlato, tohle je umělecké dílo.“

„Prezentace je polovina úspěchu,“ řekla potěšeně. Zarazila se, když položil ruce na její. A zase se téměř uvolnila, když jen rozšířil úhel řezu.

„Já jsem velký zastánce umění.“

„Takhle nebude zle jen Diegovi.“ Ale uřízla mu dvakrát větší kousek než sobě. „Donesu kávu.“

„Měl bych ti ještě něco říct,“ začal, když vzal talíře a zase jí přidržel dveře. „Mám v plánu se tě dotýkat. Hodně. Možná by bylo dobré, kdyby sis na to začala zvykat.“

„Nemám ráda, když mě někdo ovládá.“

„Tak jsem to nemyslel.“ Přešel ke stolu, položil talíře a sedl si. „I když trochu ovládání z obou stran může přinést uspokojivé výsledky. Já ženy nebiju, Nell. Nikdy bych to neudělal.“

„O tom se nehodlám bavit,“ odpověděla ostře.

„To po tobě nechci. Mluvím o sobě a o tobě, o tom, jak to mezi námi je.“

„Ale mezi námi nic není – v tomhle směru.“

„Brzy bude.“ Vzal si kousek dortu a ochutnal. „Bože, ženská, kdybys tohle začala prodávat ve velkém, byla by z tebe do půl roku milionářka.“

„Nepotřebuju bohatství.“

„Zase ses naštvala,“ všiml si a jedl dál. „To mi nevadí. Někteří chlapi hledají poddajný ženský nebo tak.“ Trhl rameny a napíchl na vidličku masitou jahodu. „Ani nevím proč. To musí oba dva rychle otrávit. Chybí tam jiskra, jestli mi rozumíš.“

„Jiskry taky nepotřebuju.“

„Ty potřebuje každý. S jiskřením se to samozřejmě nesmí přehánět, to brzy unaví.“

Něco jí říkalo, že Zack se neunaví nikdy.

„Ale jestli sem tam nepřeskočí jiskra,“ pokračoval, „přijdeš o žár, který z toho vzejde. Kdybys vařila bez koření a přísad, bylo by to taky k jídlu, ale neuspokojilo by tě to.“

„To zní chytře. Ale někomu stačí nevýrazná dieta.“

„Můj strejda Frank,“ Zack máchl vidličkou, než se znova zabořil do dortu, „měl vředy. Někdo říkal, že kvůli svojí zlomyslnosti, a asi bych se nehádal. Byl to mizerný, zatvrzelý yankee. Nikdy se neoženil. Radši si zalezl do postele s účetní knihou než se ženskou. Ale dožil se devadesáti osmi let.“

„A poučení?“

„To není poučné. Prostě jen strejda Frank. Jednou za měsíc jsme chodívali k babičce na večeři, když jsem byl kluk. Uměla tu nejlepší roštěnou na světě – víš, takovou obloženou bramborami a mrkví… Moje mamka se to od ní bohužel nenaučila. No, prostě strejda Frank si vždycky dal jen rýžový pudink, zatímco ostatní se cpali. Šel z něho strach. Doteď se nemůžu podívat na rýžový pudink, abych se neosypal.“

Musel to být nějaký druh kouzla, uvědomila si, že nebylo možné neuvolnit se v jeho přítomnosti. „Myslím, že si toho polovinu vymýšlíš.“

„Ani slovo. Můžeš si ho vyhledat v seznamech Ostrovní metodistické církve. Francis Morris Bigelow. Babička se provdala za Ripleyho, ale byla rozená Bigelowová, Frankova starší sestra. Sama se dožila stých narozenin. Máme v rodině dlouhověkost, proto asi nezakládáme rodiny dřív než ve třiceti.“

„Aha.“ Protože měl prázdný talířek, postrčila k němu svůj a nepřekvapilo ji, když si nabral další sousto. „Yankeeové z Nové Anglie mi vždycky připadali skoupí na slovo. Však víš – ano, ne, nevím.“

„U nás se mluví hodně. Jen Ripley občas dojde řeč, ale ta kolem sebe nemusí mít tolik lidí. Tohle je nejlepší jídlo, co jsem měl od večeří u mojí babičky.“

„Tak to je ten největší kompliment.“

„Nejlíp bychom to asi zakončili procházkou po pláži, co?“

Nedokázala vymyslet důvod proti a snad ani nechtěla.

Světla ubývalo a nebe na okrajích potemnělo. Jen nad obzorem byl vidět poslední úzký zářivý proužek a nad ním růžová plocha. Nastal odliv, takže na pláži zůstal široký pás tmavšího písku, který pod bosýma nohama studil. Vlny na něj dorážely v krajkových záhybech, zatímco ptáci s úzkým tělem a nohama jako chůdy hledaly v písku svoji večeři.

I jiní lidé se tu procházeli. Téměř samé páry, všimla si Nell. Ruku v ruce nebo v objetí. Proto si raději strčila ruce do kapes, ale až když se zula a vyhrnula si nohavice.

Tu a tam někteří čekali na zapálení hranice z naplaveného dřeva. Uvažovala, jaké by bylo sedět u ohně s partou přátel, smát se a jen tak si povídat.

„Ještě jsem tě neviděl tamhle.“

„Kde?“

„Ve vodě,“ vysvětloval Zack.

Neměla zatím plavky, ale to mu nechtěla říkat. „Párkrát už jsem si namočila nohy.“

„Ty neplaveš?“

„Ale jasně že jo.“

„Tak jdem.“

Popadl ji tak rychle, až se jí srdce zaklínilo někde mezi hrudníkem a krkem. Sotva se stačila nadechnout, natož vykřiknout. A než mohla zpanikařit, byla ve vodě.

Zack se smál a odtáhl ji od přicházející vlny, aby hlavní nápor vybral sám. Klouzala, obracela se a snažila se postavit, ale jen ji popadl v pase a narovnal.

„Nemůžeš bydlet na ostrově Tří sester a nezažít křest.“ Pohodil mokrými vlasy a táhl ji dál.

„Je to ledové.“

„Chladivé,“ opravil ji. „Máš ještě řídkou krev. Tady je jedna pořádná. Měla by ses mě chytit.“

„Já nechci…“ Ať chtěla cokoli, moře mělo své vlastní spády. Vlna ji zasáhla, podrazila jí nohy a stejně skončila zapletená do Zacka.

„Ty pitomče.“ Přesto se smála, když se vynořila. Jakmile se do ní ale opřel vítr, ihned strčila tělo zpět pod hladinu. „Šerif by snad měl mít rozum a neskákat do moře v šatech.“

„Svlíknul bych se, ale na to se ještě dost neznáme.“ Obrátil se na záda a líně se vznášel. „Vycházejí hvězdy. Není krásnější chvilka. Neznám nic lepšího. Pojď.“

Moře ji kolébalo. Cítila se jako ve stavu beztíže a sledovala, jak se mění barva oblohy. Odstín za odstínem a pak vycházejí první hvězdy.

„Máš pravdu, není nic lepšího. Ale pořád je to ledové.“

„Až zažiješ ostrovní zimu, zhoustne ti krev.“ Vzal ji za ruku a tak tam v tichém spojení plavali společně na vzdálenost natažené paže. „Nikdy jsem nebyl na pevnině dýl jak tři měsíce v kuse, a to jen kvůli škole. Vydržel jsem to tak tři roky a víc bych nezvládl. Věděl jsem přesně, co chci, a to taky mám.“

Rytmus vln, pruh nebe a jeho tichý hlas ze tmy.

„Je to jako nějaké kouzlo, viď?“ Povzdechla si, když ji chladný, vlhký vánek pohladil po tváři. „Vědět, co chceš, a získat to.“

„Kouzla neškodí. Práce pomáhá. Taky trpělivost a další věci.“

„Já už teď taky vím, co chci, a získám to. Pro mě je to kouzlo.“

„Těch byl na ostrově vždycky dostatek. Asi proto, že ho stvořily čarodějnice.“

„Ty těmhle věcem věříš?“ zeptala se překvapeně.

„Proč bych neměl? Některé věci se dějí, ať jim věříš nebo ne. Včera v noci byla na nebi vidět světla, která nepocházela z hvězd. Člověk se mohl dívat jinam, ale stejně by nezmizela.“

Postavil se a zvedl ji tak, až stála proti němu, po pás v pěnící se vodě. Přišla noc a hvězdy se blikotavě odrážely na hladině.

„Můžeš se odvrátit od něčeho jako tohle.“ Lehce jí odhrnul mokré vlasy z tváře a nechal tam na chvíli ruku spočinout. „Ale stejně to tady bude.“

Zatlačila mu do ramene, když se začal sklánět k jejím rtům. Chtěla se otočit. Nařídila si odvrátit se k tomu, co bylo bezpečné, urovnané a jednoduché.

Ale jiskra, o které mluvil, se v ní jasně rozhořela. Zatnula mu prsty do mokré košile a dovolila si cítit.

Že je naživu. Že to studí tam, kde se do ní opírá vítr. A pálí v nitru, kde vzniká touha. Zkusmo se o něho opřela a rozevřela rty.

Dával si načas. Kvůli sobě i kvůli ní. Ochutnával, zkoušel. Chutnala jako moře a stejně i voněla. A tak se na chvíli v tom hvězdném příboji nechal utopit.

Po chvíli se odtáhl, pohladil ji po ramenou, dolů po pažích a propletl si s ní prsty. „Tak komplikované to není.“ Znovu ji políbil, jen lehce, což ho stálo dost úsilí. „Doprovodím tě domů.“

8

„MIO, MŮŽU S TEBOU MLUVIT?“

Deset minut před otevřením spěchala Nell po schodech z kavárny. Lulu už zpracovávala objednávky zaslané mailem a podezřívavě na ni pohlédla. Mia dál aranžovala nové knihy.

„Ale jistě. O co jde?“

„No, já…“ Obchod byl příliš malý a prázdný, takže Lulu musela slyšet každé slovo. „Nemohly bychom radši na minutku do kanceláře?“

„Tady je to dobré. Nenech se odradit jejím kyselým výrazem.“ Mia stavěla menší věž z nově vydaných knížek. „Má obavy, že mě požádáš o půjčku. A já jako známá měkota – hlavně na mozku – se nechám o všechno okrást, takže umřu osamělá a bez haléře někde v kanále. Není to tak, Lulu?“

Lulu si jen odfrkla a strčila klíček do pokladny.

„Ale ne, nejde o peníze. Nikdy bych si neřekla o…, když jsi na mě byla tak…, kruci.“ Nell se chytla za vlasy a mírně potáhla, aby si trochu narovnala páteř. Pak se záměrně obrátila na Lulu.

„Chápu, že chcete Miu chránit a že nemáte moc důvodů mi věřit. Přišla jsem odnikud, nic nemám a nejsem tu ani měsíc. Ale nejsem zlodějka a nechci vás využívat. Poctivě pracuju a chci v tom pokračovat. A kdyby mě Mia požádala, abych servírovala sendviče na jedné noze a přitom zpívala Jódlejdý, určitě bych se o to aspoň pokusila.“

Lulu si znova odfrkla. „Tak to bych sama chtěla vidět. Nejspíš by to taky přilákalo nové zákazníky. Nikdy jsem neřekla, že poctivě nepracuješ,“ dodala. „Ale stejně tě radši chci mít na očích.“

„To mi stačí a chápu to.“

„Tolik lásky, já se snad rozbrečím," Mia si jakoby otírala oči, „a zničím si make-up." Odstoupila od vystavených knih a přikývla. „Tak cos mi chtěla říct?"

„Paní Maceyová má příští měsíc oslavu výročí. Chtěla by to mít pěkné a s obsluhou."

„Ano, já vím." Mia začala rovnat knihy na policích. „Asi se zblázníš z toho, jak bude pořád všechno měnit, zlepšovat a vyptávat se, ale ty to zvládneš."

„Ještě jsem to nevzala… Řekla mi to teprve včera. Nevěděla jsem, že už se ti to doneslo. Chtěla jsem se tě nejdřív zeptat."

„Tohle je malý ostrov a všechno se hned ví. Nemusíš se dovolovat, když chceš vzít práci mimo kavárnu, Nell."

Mia si v duchu předsevzala, že musí přikoupit rituální svíce. O slunovratu začaly docházet ty s nápisem Vášeň a Bohatství, což dokazovalo, kde měla většina lidí priority.

„Tvoje volno je tvoje věc," dodala.

„Chtěla jsem ti jen říct, že pokud budu pracovat pro ni, nijak to nenaruší práci pro tebe."

„To doufám, zvlášť když ti chci přidat." Podívala se na hodinky. „Je čas otevřít, Lulu."

„Ty mi chceš přidat?"

„Zasloužila sis to. Přijala jsem tě na zkušební plat. Takže zkušební doba tímto končí." Odemkla vstupní dveře a šla pustit hudbu. „Jaká byla včerejší večeře se Zackem?" zeptala se s úsměvem. „Malý ostrov, jak jsem říkala."

„Prima. Jen přátelská večeře."

„Dobře vypadající chlap," poznamenala Lulu. „Taky charakter."

„Nehodlám ho pokoušet."

„Pak s tebou něco není v pořádku." Lulu si stáhla stříbrné obroučky a zadívala se na ni přes jejich okraj. Na tenhle pohled byla zvlášť pyšná. „Kdybych byla o pár let mladší, byla bych samé pokušení. Má moc pěkné ruce a určitě ví, jak s nima zacházet."

„Nepochybně," dodala Mia mírně. „Ale přivádíš Nell do rozpaků. O čem jsme to mluvily? Aha, Gladysina oslava, vyřízeno. Zvýšení platu, vyřízeno. Večeře se Zackem, taky vyřízeno." Mia se odmlčela a klepla si prstem o rty. „O, ano.

Chtěla jsem se tě zeptat… Máš nějaké náboženské nebo politické námitky proti kosmetice a šperkům?“

Nezmohla se na nic lepšího než na překvapené vydechnutí a ne.

„To je úleva. Na.“ Mia si sundala stříbrné náušnice a podala je Nell. „Vezmi si je. Kdyby se někdo ptal, odkud jsou, tak z obchodu Všechno, co se třpytí, je o dva vchody níž. Rádi si tady děláme vzájemně reklamu. Na konci směny bych je chtěla zpátky. Zítra bys mohla zkusit nějakou rtěnku, možná i oční linky.“

„Žádné nemám.“

„Prosím?“ Mia se chytila za srdce a vrávorala k pultu, aby se opřela. „Já snad omdlím. Tys opravdu řekla, že nemáš *žádnou* rtěnku?“

Nell se pousmála, až se jí ve tvářích objevily dolíčky. „Bohužel.“

„Lulu, téhle ženě musíme pomoct. Je to naše povinnost. Pohotovostní tašku. Honem.“

Lulu zkřivila rty v čemsi, co se podobalo úsměvu, když zpod pultu zvedala velkou kosmetickou taštičku. „Má dobrou pleť.“

„Nepopsané plátno, Lu. Nepopsaný list. Pojď se mnou,“ nařídila Nell.

„Ale kavárna – za chvilku přijdou stálí zákazníci.“

„Jsem rychlá a šikovná. Hoď sebou.“ Popadla Nell za ruku a táhla ji nahoru na toaletu.

O deset minut později už Nell obsluhovala první hosty ve stříbrných náušnicím s broskvově nalíčenými rty a šedými, znalecky rozetřenými očními linkami.
Cítit se zase ženou byl docela útěšný pocit, uvědomila si.

*

Vzala práci pro Maceyoy a doufala, že to dobře dopadne. Přijala Zackovo pozvání na projížďku na lodi a cítila se silnější.

Když ji zákaznice požádala, jestli by jí k narozeninám neupekla dort ve tvaru baleríny, přikývla. A utratila týdenní mzdu za pár náušnic.

Jakmile se to rozneslo, přišla zakázka na piknikové pohoštění pro dvacet lidí na 4. července a na deset svačin pro sváteční mořeplavce.

Na kuchyňském stole si rozložila poznámky, záznamy a jídelníčky. Nějakou souhrou náhod se z ní stávala majitelka výrobny, napadlo ji, když se rozhlédla kolem.

Zvedla hlavu, protože někdo ostře zaklepal, a zvesela přivítala Ripley.

„Máš minutku?“

„Jasně. Dáš si něco?“

„Ne, jsem v pohodě.“ Ripley si sedla a zvedla Diega, který jí očichával boty. „Plánuješ hostiny?“

„Musím si to všechno nějak zorganizovat. Kdybych měla počítač… No, snad později. Dala bych nevím co za profesionální mixér a upsala se krví kvůli kvalitnímu kuchyňskému robotu. Ale zatím to snad nějak zvládnu.“

„Proč nevyužiješ počítač v kavárně?“

„Mia už pro mě udělala dost.“

„Jak myslíš. Hele, mám na čtvrtého domluvené rande. Slibné rande,“ dodala. „Ale nic formálního, protože máte tu noc se Zackem vlastně službu. Pivo a ohňostroj lidi někdy rozdovádí víc, než je zdrávo.“

„Nemůžu se dočkat ohňostroje. Každý říká, že bývá nádherný.“

„Jo, tohle tady umíme. Ale jde o to, že ten chlápek – je to bezpečnostní konzultant z pevniny – se děsně snaží, takže mu asi dovolím mě jednou přeprat.“

„Ripley, ty jsi tak romantická, až mi vyrážíš dech.“

„Je dobře narostlej,“ pokračovala Rip a drbala Diega za ušima, „takže je tu pravděpodobnost, že po ohňostroji bude následovat ještě jeden soukromej, jestli chápeš. Ale když jsme mluvili o nočním pikniku, zasekla jsem se u přípravy jídla. A protože bych na něj pak chtěla skočit, nemůžu si ho předtím přiotrávit.“

„Takže romantický piknik pro dva,“ poznamenala si Nell. „Vegetariánský, nebo s masem?“

„S masem. Ale ne moc stylový, jo?“ Ripley si utrhla jednu kuličku vína z mísy a vhodila si ji do pusy. „Nechci, aby se zajímal o jídlo víc než o mě.“

„Vyřízeno. K vyzvednutí, nebo s dodáním?“

„To je super.“ Vesele spolkla další kuličku. „Klidně si to vyzvednu. Může to být do padesáti dolarů?“

„Do padesáti dolarů. Vyřiď mu, ať přinese nějaké kvalitní bílé víno. A jestli máš nějaký piknikový koš…“

„Něco se u nás najde.“

„Prima. Dones ho a všechno do něj zabalíme. Pokud jde o jídlo, jsi zajištěná. Ale s tím ohňostrojem už si musíš poradit sama.“

„To zvládnu. A kdybys chtěla, můžu se poptat, jestli někdo neprodává starší počítač.“

„To by bylo skvělé. Jsem ráda, že ses stavila.“ Vstala a našla dvě skleničky. „Myslela jsem, že se na mě zlobíš.“

„Ne, na tebe ne. Jen to téma mě otravuje. Je to kupa nesmyslů, stejně jako…“ Zamračila se na síťové dveře. „A že mluvíme o ďáblu…“

„Tak to já radši nedělám. Proč si přidělávat problémy?“ Mia vplula dovnitř a položila na stůl vzkaz. „Telefonát od Gladys, Nell. Její nové připomínky k oslavě.“

„Promiň. Nemáš čas sem takhle běhat. Já si s ní ještě promluvím a slibuju, že si seženu telefon.“

„To nic. Chtěla jsem se projít, jinak bych to nechala na zítřek. Ale dala bych si trochu té limonády.“

„Potřebuje počítač,“ oznámila Ripley nevzrušeně. „Nechce používat ten tvůj, aby tě neotravovala.“

„Ripley. Ne, mně to takhle naprosto vyhovuje.“

„Samozřejmě že může používat můj počítač, pokud je volný,“ otočila se Mia k Ripley. „A nepotřebuje k domluvě se mnou prostředníka.“

„Nepotřebovala by, kdyby ses jí nesnažila cpát do hlavy to svoje psychické húhú.“

„Psychické húhú zní jako jméno podřadné rockové kapely a nemá to co dělat s tím, kdo jsem. Ale i to je lepší než slepé a zaryté popírání. Poznání je vždycky víc než ignorantství.“

„Ty chceš ignorantství?“ řekla Ripley a vstala.

„Dost! Přestaňte.“ Rozechvělá Nell si stoupla mezi ně. „To je směšné! Copak po sobě vždycky takhle jdete?“

„Ano.“ Mia si vzala skleničku a zlehka se napila. „My se v tom vyžíváme, viď, zástupkyně?“

„Teď bych se vyžila v tom, že ti jednu střelím, ale pak bych musela zatknout sama sebe.“

„Zkus to.“ Mia nastavila bradu. „Slibuju, že tě nebudu žalovat.“

„Nikdo nikoho bít nebude. V mém domě ne.“

Mia zkroušeně postavila sklenici a pohladila Nell po ruce. Měla ji ztuhlou jako z ocele. „Promiň, sestřičko. My se tak s Ripley dráždíme, to už je dlouholetá záležitost. Ale neměly bychom tě stavět mezi nás. Neměly, že?“ obrátila se k Ripley. „Není to fér.“

„Na tom se náhodou shodnem. Víš co? Když na sebe narazíme tady, bude to neutrální zóna. Jako takový romulanský prostor. Žádné válčení.“

„Romulanská neutrální zóna. Vždycky jsem obdivovala tvoje znalosti populární kultury. Souhlasím.“ Vzala dokonce druhou sklenici a podala ji Ripley. „Vidíš, Nell, máš na nás dobrý vliv.“ Třetí skleničku dala Nell. „Tak na pozitivní vlivy.“

Ripley zaváhala, ale pak si odkašlala. „Fajn, fajn, co by ne. Na pozitivní vlivy.“

Stály tam ve volném kruhu a přiťukly si. Zaznělo to jako kostelní zvon a z místa doteku sklenic z druhé ruky vytryskl jasný proud světla.

Mia se klidně usmála a Nell užasle zalapala po dechu.

„Sakra,“ zavrčela Ripley a obrátila do sebe limonádu. „Tohle nesnáším.“

*

Lidé přijížděli na ostrov na oslavu 4. července. Červenomodrobílé vlajky se třepotaly na zábradlí trajektů, které brázdily vodu z pevniny na ostrov a zpět. Transparenty a praporky zdobily štíty všech obchodů na Hlavní ulici a vesele zdravily turisty i ostrovany, kteří zaplavili městečko i pláže.

Pro Nell to vůbec nebyl volný den, ale to jí nemohlo zkazit sváteční náladu i při vyřizování objednávek. Měla nejen práci, kterou milovala, ale i vlastní podnik, na nějž byla pyšná.

Den nezávislosti, pomyslela si. Tenhle bude patřit i jí.

Poprvé za devět měsíců si začala plánovat budoucnost, a to včetně bankovních účtů, poštovní adresy a majetku, který se nedal rychle nacpat do cestovní tašky.

Normální, fungující život, pomyslela si, když se zastavila před výlohou Plážových oděvů. Figurína byla oblečená do volných lehkých kalhot s výraznými modrými a bílými pruhy a vzdušné halenky s výstřihem. Na nohou měla bílé sandálky s mnoha pásky, sice nepraktické, ale víc než slušivé.

Nell si skousla ret. Výplata ji pálila v kapse odrbaných džín. Tohle byl vždycky její problém, pomyslela si. Pokud měla deset dolarů, dokázala devět okamžitě utratit.

Ale učila se šetřit a odolávat pokušení. A taky natahovat pět dolarů, jako by byly z plastu.

Jenže už tak dlouho si nekoupila nic nového a hezkého. A Mia naznačovala, a to dost okatě, že by se měla do práce trochu vylepšit.

Navíc se potřebovala líp prezentovat kvůli práci bokem. Jestli se chce chovat jako obchodnice, musí se podle toho oblékat. Tady na ostrově radši ležérně. Ale to neznamená, že ne přitažlivě.

Na druhou stranu by bylo rozumnější a praktičtější ušetřit peníze na kuchyňské vybavení. Dobrý robot potřebovala víc než sandály.

„Tak co, poslechneš svého dobrého, nebo zlého anděla?“

„Mio.“ Nell se cítila trapně, že se nechala nachytat zasněná nad sandály, ale zasmála se. „Překvapilas mě.“

„Super boty. A ve výprodeji.“

„Že jo?“

Mia ťukla do skla nad nápisem sleva. „Moje nejoblíbenější slovo na pět. Cítíš ty možnosti, Nell? Jde se nakupovat.“

„Ale to bych neměla. Nic nepotřebuju.“

„Určitě potřebuješ postrčit.“ Mia pohodila hlavou a vzala Nell pevně za loket jako matka tvrdohlavé dítě. „Nakupování nemá co dělat s potřebami, ale s vášní. Víš, kolik já mám bot?“

„Ne.“

„Já taky ne,“ odpověděla, když Nell táhla do obchodu. „No koukni! Ty kalhoty mají i v růžovém. Ty by na tobě vypadaly báječně. Číslo šest?“

„Ano. Ale já vážně musím šetřit na slušný mixér.“ Přesto neodolala a osahala si látku kalhot, které Mia sundala z police. „Jsou měkoučké.“

„Tak si je vyzkoušej.“ Po chvilce hledání objevila perfektní vršek. Těsné bílé tílko. „Nezapomeň si sundat podprsenku. Máš docela malé nohy. Taky číslo šest?“

„Ano.“ Nell se nenápadně podívala na cenovky. I po slevě to dělalo víc, než co za sebe poslední měsíce utratila. Snažila se protestovat, když ji Mia strkala za závěs zkušební kabiny.

„Zkoušení neznamená kupování,“ zašeptala sama pro sebe a svlékla se do praktických bavlněných kalhotek.

Mia měla pravdu s tou růžovou, pomyslela si, když si zapnula kalhoty. Jasná barva ji hned celou rozzářila. Ale ta halenka. Zdálo se jí dost nevhodné nosit něco tak těsného bez podprsenky. A vzadu – natočila se a pohlédla do zrcadla přes rameno. Vždyť to ani žádná záda nemělo.

Evan by jí nikdy nedovolil nosit něco tak vyzývavého.

Jakmile ji tohle napadlo, hned se proklela.

„Fajn, tak tohle vymaž,“ nařídila si.

„Tak jak to jde?“

„Dobře. Je to pěkné, Mio, ale myslím, že bych neměla…“

Než to stihla dořící, Mia rozhrnula závěs, stanula před ní se sandály v jedné ruce, zatímco si druhou klepala na rty. „Perfektní. Lehké, ležérní a šik. Ještě boty. Viděla jsem takovou malou kabelku. Hned jsem tady.“

Bylo to jako hnát se do boje pod velením zkušeného generála, napadlo Nell. A ona jako ubohý pěšák nemohla nic, než poslouchat rozkazy.

O dvacet minut později měla staré džíny, tričko a tenisky nacpané v igelitové tašce. To, co zbylo z její hotovosti, nesla v titěrné kabelce přes rameno, co se jí houpala na boku nových kalhot, které jí ve větru měkce vlály kolem nohou.

„Jak se cítíš?“

„Provinile. Skvěle.“ Nemohla odolat a zahýbala prsty v nových sandálech.

„To stačí. Tak k tomu koupíme ještě náušnice.“

Nell už se nebránila. Byl Den nezávislosti, připomněla si. Do růžových kapek se zamilovala na první pohled.

„Čím to, že náušnice dodávají tolik sebedůvěry?“

„Zdobením těla dáváme najevo, že jsme si ho vědomé a že si ho ostatní budou vědomí také. A teď se projdeme po pláži, abychom si užily reakci.“

Nell se dotkla jemně růžových kamínků, které se jí houpaly na uších. „Můžu se tě na něco zeptat?“

„Jen do toho.“

„Už jsem tady měsíc a ještě jsem tě s nikým neviděla. Myslím randit. V mužské společnosti.“

„Teď právě se o nikoho nezajímám.“ Mia si zaclonila oči dlaní a rozhlédla se po pláži. „Ano, někdo takový byl. Kdysi. V jiné fázi mého života.“

„Milovalas ho?“

„Ano. Moc.“

„Promiň, neměla jsem vyzvídat.“

„To není žádné tajemství,“ řekla Mia zlehka. „Spíš dávno zahojená jizva. Jsem ráda svou paní a chci mít kontrolu nad každodenními volbami. Párování vyžaduje jistotu dávku nesobeckosti. A já jsem od podstaty sobecký člověk.“

„To není pravda.“

„I štědrost má své hranice.“ Mia se dala do kroku a nastavila tvář větru. „To není to samé jako altruismus. Dělám, co mi vyhovuje, tedy to, co je v mém zájmu. A nemyslím, že bych se za to měla omlouvat.“

„Já jsem se setkala s opravdovým sobectvím. Možná děláš, co se ti hodí, Mio, ale nikdy nikomu záměrně neublížíš. Vím, jak jednáš s lidmi. Důvěřují ti, protože vědí, že můžou.“

„Neubližovat je odpovědnost, která vychází z toho, co mi bylo dáno. Ale ty jsi stejná.“

„To sotva. Já jsem bezmocný člověk.“

„Proto máš pochopení pro bolest a zoufalství druhých. Nic se nám neděje bez účelu, sestřičko. Nějak se kvůli tomu zachováme, něco podnikneme a to je klíč k tomu, kdo a co jsme.“

Nell se zadívala na moře, na lodě, rychlé čluny a plavce na vlnách. Mohla se odvrátit od toho, co slyšela a co se od ní bude čekat, a žít tady klidný a obyčejný život.

Anebo získat něco víc.

„Tu noc o slunovratu, kdy jsem u tebe přespávala a viděla tě na útesech, jsem myslela, že sním.“

Mia se neotočila. Dál klidně vyhlížela na moře. „A chtěla jsi tomu věřit?“

„Nevím. O tomhle ostrově se mi zdálo. Už jako dítě jsem měla sny. Dlouho jsem je ignorovala. Ale když jsem pak uviděla ten obraz – útesy, maják a tvůj dům – musela jsem sem jet. Jako bych konečně měla dovoleno vrátit se domů.“

Podívala se na Miu. „Dřív jsem věřila pohádkám. Ale poučila jsem se. Dost drsně.“

Stejně jako já, napadlo Miu. Žádný muž na ni sice nevztáhl ruku, ale byly jiné cesty jak zranit a zanechat jizvy. „Život není pohádka a za všechno se platí.“

Nell přejel mráz po zádech. Snazší by bylo otočit se zády. A bezpečnější utéct.

Loď mířící na širé moře vystřelila světelnou raketu. Její svist zakončil vodopád zlatých hvězdiček. Nato se ozval radostný křik z pláže. Jakési děcko užasle vyjeklo.

„Řeklas, že mě budeš učit.“

Mia si vydechla, aniž tušila, že zadržovala dech. Tolik toho v sobě držela. „Taky že budu.“ Obrátily se, aby se podívaly na další vystřelenou raketu. „Zůstaneš tady na celý ohňostroj?“ zeptala se jí Nell.

„Ne, uvidím ho i z útesů. A je tam větší klid. Taky jsem nerada páté kolo u vozu.“

„Páté kolo?“

„Dámy.“ Zack se loudal blíž. Dnes měl výjimečně šerifský odznak na košili. „Musím vás požádat, abyste se rozešly. Dvě tak krásné ženy na pláži znamenají bezpečnostní riziko.“

„Není milý?“ Mia natáhla ruce, vzala ho za bradu a hlasitě políbila. „Někdy ve třetí třídě jsem si ho chtěla vzít a žít s ním na hradě z písku.“

„Škoda žes mi to neřekla.“

„Byl jsi blázen do Hester Birminghamové.“

„Ne, ne, jen do jejího jasně červeného bicyklu. Ale o dalších Vánocích mi Santa nadělil vlastní, takže Hester v mém světě přestala existovat.“

„Chlapi jsou mizerové.“

„Možná, ale já teď mám jen to kolo, kdežto Hester dvojčata a dodávku. Takže šťastný konec.“

„Hester si taky pořád prohlíží tvůj zadek, když se otočíš,“ řekla Mia a potěšilo ji, jak otevřel pusu. „A s tím se rozloučím. Užijte si ohňostroj.“

„Ta ženská musí mít vždycky poslední slovo,“ zamumlal Zack. „Než se chlap zmůže na odpověď, je pryč. A když už jsme u toho, že nemám slov – vypadáš úžasně.“

„Díky.“ Odtáhla paže od těla. „Trochu jsem utrácela.“

„Jen na těch správných místech. Ukaž, vezmu ti to.“ Vzal jí igelitku z ruky.

„Chci donést věci domů a ještě něco zařídit.“

„Můžu s tebou kousek jít. Doufal jsem, že tě dneska uvidím. Slyšel jsem, že máš honičku – že dodáváš bramborový salát půlce ostrova.“

„Vyrobila jsem ho snad čtyřicet kilo a k tomu tolik smažených kuřat, že jsem nejspíš vyhubila drůbeží populaci na tři měsíce.“

„Takže ti asi žádné nezbylo.“

Objevily se jí důlky ve tvářích. „Možná ano.“

„Neměl jsem ani čas se najíst – řízení dopravy, hlídka na pláži. Taky jsem musel postrašit dvě děcka, která se bavila tím, že házela rachejtle do košů na odpadky. Zabavil jsem tolik pyrotechniky, že bych mohl zorganizovat nějaké povstání. A to jen o dvou hotdogách.“

„To není fér, že?“

„Není. Zahlédl jsem několik tvých krabiček se svačinami. Zdálo se mi, že v nich byl i jablečný koláč.“

„Dobrý postřeh. Možná někde vyštrachám stehýnko, seškrábnu trochu salátu a koláče, abych něco málo mohla věnovat těžce pracujícímu policistovi.“

„Třeba ti to odečtou z daní. Musím dohlídnout na ohňostroj.“ Zastavil se na konci ulice. „Obvykle začíná kolem deváté.“ Položil tašku na zem a pohladil ji po holé paži. „Rozcházet se to tu začne asi o půl desáté. Ale protože jsem prohrál s Ripley, když jsme si hodili mincí, musím pak ještě objet ostrov, jestli si někdo nepodpálil dům. Neprojela by ses se mnou?“

„Uvidíme.“

Zlehka se dotýkal jejích zad. „Udělej mi laskavost. Dej mi ruce na ramena. Chci, aby ses mě držela, až tě políbím.“

„Zacku…“ Dvakrát se opatrně nadechla. „Taky chci, abys mě objal.“

Ovinul ji pažemi a ona ho vzala kolem krku. Chvíli tak stáli se rty těsně u sebe a chvěli se očekáváním.

Pak se jejich ústa setkala, odtáhla a znovu setkala. To ona zasténala první a přisála se hladově k jeho rtům.

Nedovolila si toužit. I když v ní probouzel spící potřeby, byla opatrná. Až doteď.

Nyní chtěla cítit jeho sílu, tlak tvrdého mužského těla, jeho horkost a vůni.

Hedvábný tanec jazyků, škádlivé dovádění zubů a vzrušené druhé srdce tak blízko u jejího. Radostně vydechla, když měnil úhel polibku.

Znovu se do něho ponořila.

Probouzela v něm rozkošné bolesti, které pravidelně pulzovaly. Vydávala tiché hrdelní zvuky, co se mu vpíjely do krve. Měla pleť jako satén a dotyky v něm vyvolávaly tisíce erotických představ – fantazií, patřících do tmy.

Jen mhlavě vnímal výbuch další rakety a radostný výkřik na pláži za zády.

Do dvou minut by ji mohl mít ve žlutém domku a do tří nahou pod sebou.

„Nell.“ Byl bez dechu a skoro zoufale vzrušený, když přerušil polibek.

Usmívala se na něho. Oči měla temné, plné důvěry a radosti.

„Nell,“ opakoval znova a položil si čelo na její. Byl čas brát, uvědomil si, a byl čas vyčkávat. „Musím na obchůzku.“

„Dobře.“

Zvedl její tašku. „Vrátíš se?“

„Ano, vrátím.“ Otočila se a cestou domů měla dojem, že se vznáší ve vzduchu.

9

„MOC,“ VYSVĚTLOVALA MIA, „s sebou přináší zodpovědnost a úctu k tradicím. Musí ji usměrňovat soucit, inteligence a chápání lidských nedostatků. Nesmí se používat nedbale, i když humor se občas povoluje. Ale především nikdy nesmí ubližovat.“

„Jak jsi poznala, že… Jak jsi poznala, kdo jsi?“

„Čarodějka?“ Mia usedla na paty. Právě plela svůj záhonek. Měla na sobě pytlovité šaty zelené barvy s hlubokými kapsami, tenké rukavice a slamák se širokým okrajem. V tu chvíli se čarodějnici vůbec nepodobala.

„Klidně to vyslov. Není to zakázané. Nejsme žádné ježibaby s košťaty a špičatými klobouky, jak nás popisuje beletrie. Jsme lidé – hospodyně, instalatéři, obchodnice. Každý si volí svůj život.“

„A co sabaty?“

„Další osobní volba. Já jsem nikdy nebyla moc společenská. A většina těch, co se houfují nebo studují Umění, jen hledá rozptýlení nebo odpovědi. Na tom není nic špatného. Ale je rozdíl v tom, jestli si říkáš čarodějka a praktikuješ rituály, nebo jí opravdu jsi.“

„Jak ten rozdíl poznáš?“

„Jak bych ti na to odpověděla, Nell?“ Naklonila se a odtrhla několik zvadlých květů. „Něco v sobě cítíš. Něco žhavého. Slyšíš v hlavě píseň nebo šepot. To víš stejně dobře jako já. Jen jsi to ještě nerozeznala.“

Zvadlé květy spadly spolu s plevelem do košíku.

„Nikdy tě při loupání jablka nenapadlo, že když nepřeříznеš pásek slupky, splní se ti přání nebo budeš mít štěstí? Nelámala jsi kostičku přání? Nekřížila jsi prsty? Malá kouzla,“ řekla Mia a zaklonila se, „staré tradice.“

„Tak prosté to být nemůže.“

„Prosté jako přání, složité jako láska. A nebezpečné jako úder blesku. Moc nese riziko, ale taky radost.“

Vzala jeden zvadlý květ a ukryla ho v dlaních. Když je rozevřela, podávala Nell zářivě žluté poupě.

Užaslá a nadšená Nell je obracela v prstech. „Když umíš tohle, proč je necháváš vadnout?“

„To je cyklus, přírodní pořádek. Musí se respektovat. Změna je nutná pro život.“ Vstala, zvedla koš s plevelem a odnesla ho ke komposteru. „Bez ní byl, nebyl pokrok, znovuzrození a očekávání.“

„Jeden květ odkvětá, aby uvolnil místo jinému.“

„Hodně z Umění je filozofie. Chtěla bys vyzkoušet něco praktičtějšího?“

„Já?“

„Ano, jednoduché kouzlo. Poryv větru, třeba. Je horký den a trochu vánku by neškodilo.“

„Ty chceš, abych…“ Nell zatočila prstem ve vzduchu, „…pohnula vzduchem?“

„Je to jen otázka techniky. Musíš se soustředit. Cítit, jak vzduch proudí přes tvou tvář a tělo. Představ si, jak se rychle pohne a otočí. Slyšíš ho? Slyšíš jeho hudbu?“

„Mio.“

„Ne. Zažeň pochybnosti a mysli na možnosti. Soustřeď se. Jednoduchý úkol. Je všude kolem tebe. Musíš s ním jenom pohnout. Vezmi ho do rukou,“ sama napřáhla paže, „a řekni: ‚Dech je vzduch a vzduch je dech. Pohni s ním a pak ho nech. Zatoč vánkem, nastav dlaň, jak řekneš, Nell, tak se staň.‘ Zopakuj to třikrát po sobě.“

Nell slova omámeně opakovala. Poprvé ucítila na tváři jemné zachvění. Napodruhé se Mie nadzvedly vlasy. Při třetím zaříkávání se k ní Mia přidala.

Vítr se kolem nich náhle roztočil jako soukromý vzdušný kolotoč, chladný, jemný, s laskavým hukotem. Stejný zvuk slyšela Nell i v sobě a začala se otáčet a tančit, až jí krátké vlasy vířily kolem hlavy.

„To je krása. Tys to dokázala.“

„Jen jsem to postrčila,“ smála se Mia a šaty jí vlály. „Začalas ty. Velmi dobré na první pokus. A teď ho zase utiš.

Zapoj mysl. Představ si, jak se vzduch zklidňuje. Tak. Dobře. Máš skvělou představivost.“

„Vždycky jsem si v duchu ráda kreslila obrazy,“ řekla Nell bez dechu. „Krásné výjevy nebo vzpomínky, víš? Tohle je podobné. Uf, točí se mi hlava.“ Posadila se na zem. „Cítila jsem takové vzrušení, ne nepříjemné. Skoro jako když myslíš na…, ale skutečně myslíš… na sex.“

„Kouzla jsou sexy.“ Mia si sedla vedle ní. „Zvlášť když máš moc ve svých rukou. Myslela jsi teď na sex hodně?“

„Za posledních osm měsíců vůbec.“ Nell se uklidňovala a odhodila si vlasy z tváře. „Nevěřila jsem, že bych ještě někdy chtěla být s mužem. Ale od čtvrtého července na něj myslím dost, tak moc, až mívám svrbění.“

„To už jsem zažila. Proč s tím něco neuděláš?“

„Myslela jsem…, věřila jsem, že po tom ohňostroji se ocitneme se Zackem v posteli. Ale když jsme objeli ostrov a skončila mu služba, odvezl mě domů. Políbil mě na dobrou noc, až mi málem odlétl vršek hlavy, ale pak odjel domů.“

„Nenapadlo tě vtáhnout ho dovnitř, svalit na podlahu a strhat z něj oblečení?“

Ta představa Nell rozesmála. „Nic takového bych nedokázala.“

„Před chvilkou sis myslela, že nedokážeš stvořit vánek. Máš v rukou moc, sestřičko. Zachariah Todd je typ muže, který je ochoten předat moc do tvých rukou a nechat tě vybrat místo a čas. Kdybych já znala muže, který by mě přitahoval a kterého bych přitahovala já, určitě bych tu moc nějak využila.“

Zase pocítila zachvění, ale tentokrát v sobě. „Nevěděla bych, jak začít.“

„Přestav si to, sestřičko,“ řekla Mia potměšile. „Jen si to představ.“

Zack si neuměl představit hezčí nedělní dopoledne, než se koupat na adama s holkou, kterou má rád. Voda byla chladná, slunce pálilo a soukromá zátoka takové aktivity umožňovala.

Projížďku si domluvili na později a zbožňující pohled jejích hnědých očí mu řekl, že by za ním šla kamkoli. Pohladil

ji, až se radostně zatetelila, a pak bok po boku plavali v tiché, chladivé vodě.

Když má chlap tak dokonale oddanou družku, pomyslel si Zack, má všechno.

Vtom radostně vyjekla, šplíchla mu vodu do očí a obrátila se na cestu ke břehu. Díval se, jak ho věrná družka opouští kvůli ženě stojící na kamenitém břehu.

Lucy vyskočila z vody a vrhla se na Nell. Srazila ji o dva kroky zpět, zmáčela ji mořskou vodou a psími polibky.

Zack slyšel, jak se Nell směje, a díval se, s jakým nadšením drbe Lucy ve vlhkém kožichu. Možná že když má chlap pěkného psa, nemá ještě úplně všechno, napadlo ho.

„Ahoj, jak to jde?“

„Jde to.“ Ta ramena, pomyslela si. Ten mužský má úžasná ramena. „Jaká je voda?“

„Skoro dokonalá. Pojď se přesvědčit.“

„Díky, ale nemám plavky.“

„Já taky ne.“ Zazubil se. „Proto jsem neudělal to co Lucy.“

„Aha.“ Skočila pohledem dolů a rychle zpátky nad jeho hlavu. „No. Uf.“

Představ si to, řekla jí Mia. Ale tohle asi nebyla ta pravá chvíle.

„Slibuju, že se nebudu dívat. Už jsi stejně mokrá.“

„I tak zůstanu radši tady.“

Lucy skočila zpět do vody a přinesla zmačkaný gumový míček. Vyškrabala se na břeh a způsobně ho položila Nell k nohám.

„Chce si hrát,“ vysvětlil Zack. A já taky.

Nell poslechla, zvedla míček a hodila ho do dálky. Než dopadl na hladinu, Lucy se vrhla za ním.

„Máš sílu v rukou. Za pár týdnů pořádáme softbalový turnaj, jestli máš zájem.“ Při řeči připlaval blíž ke břehu.

Nell znovu sebrala vrácený míček a odhodila ho. „Možná. Taky jsem uvažovala o novém receptu.“

„Vážně?“

„Catering se mi rozbíhá jako skutečný podnik. A jestli ho budu rozšiřovat, měla bych mít připravený větší výběr jídel.“

„Já jsem zastánce kapitalismu, takže rád pomůžu.“

Zadívala se na něj dolů. Měl tak hezkou tvář, napadlo ji. Zkusí se soustředit na ni a nemyslet na ten zbytek. „Toho si cením, šerife. Zatím jsem spíš improvizovala, ale asi bych měla sepsat nabídkový list s cenami a službami. Až to bude formální, zažádám o licenci.“

Což by neměl být problém, ujišťovala se. Byla čistá.

„Budeš mít hodně práce.“

„Mám ráda hodně práce. Není nic horšího, než nevědět co s časem a se svými zájmy.“ Zavrtěla hlavou. „To zní otravně a nudně, co?“

Ne, jen vážně. „A co rekreace?“

„Schvaluju rekreaci.“ Povytáhla obočí, když ji zlehka chytil za kotník. „A copak je tohle?“

„Já bych to nazval dlouhá ruka zákona.“

„Takový hodný člověk by mě přece nestáhl do vody, když jsem mu přišla nabídnout jídlo.“

„To já nejsem.“ Hravěji zatahal za nohu. „Ale dám ti šanci se nejdřív svléknout.“

„Jak jsi pozorný.“

„Maminka mě dobře vychovala. Pojď si hrát, Nell.“ Ohlédl se na Lucy, která pádlovala kolem s míčkem v tlamě. „Máme tady dozor.“

Proč ne? pomyslela si. Chtěla být s ním. A co víc, chtěla být ženou, která by si mohla dovolit být s ním. Sebevědomou a přístupnou takovým hrám, jako je koupání bez plavek.

Věnovala mu lehký a bezstarostný úsměv. Shodila boty a on zatím šlapal vodu. „Rozmyslel jsem si to. Budu se dívat,“ varoval ji. „Říkal jsem, že ne, ale to jsem lhal.“

„Tak ty lžeš?“

„Jen když musím.“ Sjel pohledem níž, protože se chytila za okraj trička. „Takže radši neřeknu, že na tebe nebudu sahat, až budeš ve vodě. Chci tě nahou a mokrou, Nell. Prostě tě chci.“

„Kdybych chtěla, abys na mě nesahal, nebyla bych tady.“ Zhluboka se nadechla a začala vytahovat tričko nahoru. „Šerife Todde! Šerife!“

„Žádný Bůh snad není,“ zavrčel Zack, když proužek smetanové kůže zase zmizel pod staženým tričkem. „Tady

jsem," zavolal. „To jsi ty, Ricky?" A pak dodal směrem k Nell. „Do dvou minut ho utopím. Vydrž."

„Ano, pane… šerife."

Světlovlasý, asi desetiletý kluk se k nim škrábal přes kameny a pihatou tvář měl zrudlou vzrušením. Na Nell v rychlosti kývl. „Paní. Maminka mě poslala, šerife, abych pro vás došel. Nájemníci v domku Abbottových se začali prát. Křičej, nadávaj, dělaj rámus a tak."

„V chatě Dalea, nebo Bustera Abbotta?"

„Bustera. V tý naproti nám. Mamka říká, že prej tam manžel asi mlátí manželku."

„Už jdu. Běž napřed. Rovnou domů a zavři se tam."

„Ano, pane."

Nell zůstala na místě. Dívala se, jak se Zackovo opálené, svalnaté tělo v rychlosti vyhouplo z vody. „Promiň."

„Ne, musíš tam. Musíš jí pomoct." Viděla ho jen jako přes pruh gázy, když na sebe natahoval džíny. „Pospěš si."

„Vrátím se hned, jak to půjde."

Nechal ji tam a moc nerad, když viděl, jak si mačká prsty, ale běžel si do domu pro košili.

K Abbottovu domku dorazil do pěti minut. V ulici se shlukl dav lidí, zatímco z chaty vycházel křik a třeskot skla. Když Zack stoupal po schodech na verandu, přiběhl k němu muž, kterého nepoznával.

„Vy jste šerif? Já jsem Bob Delano. Pronajímám tu chatu vedle. Snažil jsem se něco udělat, ale mají zamčeno. Myslel jsem, že vyrazím dveře, ale řekli, že jste na cestě."

„Já už to vyřídím, pane Delano. Možná byste mohl držet ty lidi dál."

„Jistě. Viděl jsem toho chlapa, šerife. Je to pořádnej kus mizery. Buďte opatrnej."

„Díky. A teď ustupte." Zack zabouchal na dveře. I když by měl radši vedle sebe Ripley, nemohl čekat, než odpoví na signál. „Tady šerif Todd. Chci, abyste ihned otevřeli." Uvnitř se něco rozbilo a nato se ozval ženský jekot. „Jestli do pěti sekund neotevřete, vyrazím dveře."

Na prahu se objevil chlap. Delano měl pravdu. Byl to pořádně velký mizera. Asi sto devadesát centimetrů a metrák živé váhy. Zdál se přiopilý a vzteklý jako čert.

„Co kurva chcete?“

„Abyste ustoupil stranou a nechal ruce tak, abych je viděl.“

„Nemáte právo sem takhle lízt, mám řádně zaplacenej pronájem.“

„Smlouva vám neumožňuje něco rozbíjet. Ustupte.“

„Bez povolení sem nepudete.“

„Že ne?“ zeptal se Zack klidně, pak udělal bleskový pohyb, chňapl chlapa za zápěstí a zkroutil mu ruku dozadu. „Jestli mě zkusíte uhodit,“ pokračoval stejně mírným tónem, „budete mít na krku ještě odpor při zatýkání a napadení veřejného činitele. To je víc papírování, ale za to jsem placený.“

„Až přijede můj právník, koupím si třeba celej tendle ostrov.“

„Klidně mu zavolejte, ale dole ze stanice.“ Zack mu nasadil pouta a s úlevou se ohlédl, protože zaslechl Ripleyiny kroky.

„Promiň. Byla jsem až na Broken Shell. Copak? Domácí rvačka?“

„A pořádná. Tohle je zástupkyně,“ informoval zatčeného. „Věřte mi, že vám dokáže rozbít ciferník. Strč ho do auta, Rip. Zjisti jeho nacionále a přečti mu práva.“

„Jak se jmenujete, pane?“

„Di do hajzlu.“

„Tak, pane Didohajzlu, jste zatčený za…“ Ohlédla se na Zacka, který už vcházel dovnitř přes rozbité sklo a nádobí. Na zemi seděla žena, měla obličej v dlaních a vzlykala.

„Ničení soukromého majetku, rušení klidu a napadení.“

„Slyšel jste? A jestli nechcete, abych vás před těmi lidmi kopala do zadku, půjdete pěkně do auta a pak se projedeme. Máte právo nevypovídat,“ pokračovala a trochu do něho žďuchla.

„Madam.“ Bylo jí hodně přes třicet, odhadoval Zack. Nejspíš hezká žena, kdyby neměla rozseknutý ret a monokly na očích. „Musíte se mnou. Zavezu vás k lékaři.“

„Nepotřebuju doktora.“ Schoulila se do sebe. Zack si všiml mělkých šrámů na rukou, asi od létajících střepů. „Co bude s Joem?“

„O tom si promluvíme. Můžete mi říct své jméno?“

„Diane. Diane McCoyová.“

„Pomůžu vám vstát, paní McCoyová.“

Diane se hrbila na židli a k oku si tiskla sáček s ledem. Stále odmítala lékařské ošetření. Nabídl jí kávu a vstal od stolu v domnění, že ji pohyb trochu uklidní.

„Paní McCoyová, chtěl bych vám pomoct.“

„Jsem v pořádku. Škodu zaplatíme. Ať to nájemce sepíše a my to zaplatíme.“

„To taky bude třeba. Ale povězte mi, co se stalo.“

„Prostě jsem se pohádali. To se snad stává. Nemusel jste Joea strkat do cely. Jestli trváte na pokutě, zaplatíme ji.“

„Paní McCoyová, sedíte tu s roztrženým rtem, černým okem a se spoustou modřin na rukách. Váš manžel vás napadl.“

„Tak to nebylo.“

„A jak tedy?“

„Řekla jsem si o to.“

Ripley na druhé straně místnosti zuřivě sykla a Zack k ní vyslal varovný pohled. „Vy jste chtěla, aby vás bil? Aby vás srazil na zem a rozbil vám obličej?“

„Rozčílila jsem ho a on je pod velkým tlakem.“ Slova jí nejasně vycházela z nateklých úst. „Tohle měla být dovolená a já jsem do něj pořád ryla.“

Musela vycítit Ripleyin zuřivý nesouhlas, protože se k ní trucovitě otočila. „Joe tvrdě pracuje, padesát týdnů v roce. Mohla bych mu dát pokoj aspoň o dovolené.“

„Mně se zdá,“ vrátila jí to Ripley, „že by vás aspoň o dovolené nemusel mlátit.“

„Ripley, dones paní McCoyové trochu vody.“ A zmlkni. To ale nemusel dodávat, protože to jasně vyjádřil pohledem. „Čím to začalo, paní McCoyová?“

„Asi jsem vstala špatnou nohou. Joe zůstal dlouho vzhůru a popíjel. Chlap si přece může o dovolené dát u televize pár piv. Nechal tam nepořádek – plechovky a čipsy všude po koberci. Naštvalo mě to, a tak jsem se do něj pustila hned, jak vstal. Kdybych byla zticha, jak chtěl, nic by se nestalo.“

„Protože jste nebyla zticha, měl právo vás bít pěstmi?“

To ji nastartovalo. „Co se děje mezi mužem a ženou, je jen jejich věc. Neměli jsme nic rozbíjet, ale zaplatíme to. A sama všechno uklidím.“

„Paní McCoyová, u vás v Newarku existují různé sociální programy,“ začal Zack, „a útulky pro ženy, které to potřebují. Můžu tam zavolat a sehnat vám informace.“

Oči měla sice oteklé, ale i tak vyjadřovaly zuřivost. „Nepotřebuju žádný informace. Nemůžete Joea zavřít, když ho nebudu žalovat. A to nebudu.“

„Pletete se. Můžu ho zavřít za rušení klidu. Majitelé ho nejspíš taky zažalují.“

„Tím se to jen zhorší.“ Z očí jí začaly téct slzy. Vzala si od Ripley papírový kalíšek a hltavě pila vodu. „Copak nechápete? Jen se všechno zhorší. Je to hodný chlap. Joe je hodný, jen trochu podrážděný. Řekla jsem, že zaplatíme. Napíšu vám šek. Nechceme žádné potíže. To já jsem ho rozčílila. Taky jsem po něm něco házela. Musel byste mě zavřít spolu s ním. A k čemu by to bylo?“

***

K čemu to bylo? pomyslel si Zack později. Nedokázal k ní proniknout a nebyl tak domýšlivý, aby věřil, že se o to pokoušel první. Nemohl pomoct tam, kde je pomoc odmítána. McCoyovi zažívali koloběh, na jehož konci nečekalo nic dobrého.

Nemohl udělat víc, než je dostat z ostrova.

Trvalo půl dne, než se všechno vyřídilo. Realitní firma se spokojila se šekem na dva tisíce dolarů. Uklízeči četa nastoupila hned, jak se McCoyovi sbalili. Zack čekal, až naloží kufry a boxy do posledního modelu grand cherokee.

Pak nasedli. Diane si zakryla obličej velkými slunečními brýlemi. Oba Zacka ignorovali, když sedl do vozu a sledoval je do přístavu.

Zůstal tam stát, dokud se džíp i jeho pasažéři nezměnili v tečku směřující na pevninu.

Věděl, že Nel na něho nemohla tak dlouho čekat, a byl vlastně rád. Cítil se mizerně na to, aby se s ní bavil. Raději se posadil do kuchyně k Lucy a otevřel si pivo. Právě uvažoval o druhém, když se objevila Ripley.

„Já to nechápu. Takový ženský já prostě nepochopím. Ten chlap je o padesát kilo těžší, ale je to *její* vina, že jí rozbil obličej. Vážně tomu věřila.“ Také si vzala pivo a šermovala lahví, než ji otevřela.

„Možná tomu potřebuje věřit.“

„To jistě. Krucinál.“ Nasupeně se svezla na židli vedle něho. „Je to zdravá ženská s mozkem. Co ji drží u chlapa, kterej si z ní dělá bouchací pytel, kdykoli se mu zachce? Kdyby ho žalovala, zadrželi by sme ho na dost dlouho, aby se stihla sbalit a zmizet na konec světa. Stejně jsme ho neměli pouštět.“

„Neodjela by. Vůbec nic by to nezměnilo.“

„No jo, máš pravdu. Já to vím. Jen mě to děsně štve.“ Upíjela pivo a sledovala ho. „Asi myslíš na Nell. Uvažuješ, jestli na tom byla taky tak?“

„Nevím, jak na tom byla Nell. Nechce o tom mluvit.“

„Ptal ses jí?“

„Kdyby mi to chtěla říct, tak řekne.“

„No tak se nevztekej.“ Hodila si nohy na vedlejší židli. „Ptám se proto, že tě dobře znám, velkej brácho. Jestli jsi do ní udělanej a začneš to myslet hodně vážně, nebudeš v klidu, dokud se nedovíš její příběh. Bez toho jí nemůžeš pomoct, a když nemůžeš pomáhat, jsi zoufalej. Jako teď, protože jsi nemohl pomoct ženě, kterou jsi nikdy neviděl a už nikdy neuvidíš. To jsou ty tvoje samaritánský geny.“

„Není na ostrově někdo jinej, koho bys mohla otravovat?“

„Ne, protože tebe mám nejradši. A místo dalšího piva bys mohl vzít Lucy na projížďku. Ještě bude chvíli světlo, pročistíš si hlavu a zlepší se ti nálada. Takhle s tebou není žádná legrace.“

„Možná pojedu.“

„Prima, jeď. Dvě akce za den jsou dost nepravděpodobné, ale klidně to pro případ ještě objedu.“

„Fajn.“ Vstal a po chvilce váhání se sklonil a políbil ji na temeno hlavy. „Taky tě mám nejradši.“

„Já vím.“ Počkala, až dojde ke dveřím. „Víš co, Zacku? Ať Nell prožila cokoli, je tady jeden zásadní rozdíl mezi ní a Diane McCoyovou. Nell dokázala odejít.“

10

V PONDĚLÍ SE UŽ O INCIDENTU u Abbottových mluvilo všude. Všichni si na věc udělali nějaký názor, zvláště ti, kteří tam nebyli.

„Buster říkal, že rozmlátili skoro všechny menší věci v domě. Dala bych si trochu toho krabího salátu, zlatíčko," řekla Dorcas Burminghamová a dál klábosila se svým doprovodem. Ona a Biddy Devlinová, Miina vzdálená sestřenice a majitelka Surfside Treasures, se v kavárně pravidelně scházely v pondělí o půl jedné na oběd.

„Slyšela jsem, že šerif odtamtud musel toho chlapa násilím odvést," hlásila Biddy. „Se zbraní v ruce."

„Ale Biddy, to ne. Mluvila jsem s Gladys, která to má přímo od Anne Potterové, co pro šerifa poslala, a Zack prý zbraň vůbec nevyndal z pouzdra. Mohla bych k salátu dostat i ten moka řez, Nell?"

„Domácí hádky patří pro policajty k těm nejtěžším zásahům," informovala ji Biddy. „Někde jsem to četla. Páni, ta polívka voní skvěle, Nell. Myslím, že gazpacho jsem ještě nejedla, ale vyzkouším ho, a taky jeden perníček."

„Donesu vám to," nabídla se Nell, „jestli se posadíte ke stolu."

„To je dobré, počkáme si." Dorcas mávla rukou. „I tak máte dost práce. No ale slyšela jsem, že i když ten hulvát té chudince rozbil ret a nadělal modřiny, stejně s ním zůstala a ani ho nežalovala."

„To volá do nebe. Její otec nejspíš mlátil maminku, a tak to bere jako samozřejmost. Pak se to pořád opakuje. Četla jsem statistiky. Násilí plodí násilí. Vsadila bych se, že kdyby vyrostla v láskyplném domově, nežila by teď s chlapem, co s ní takhle zachází."

„Dámy, dělá to třináct osmdesát pět.“ Nel měla hlavu jako střep a nervy napjaté a ty dvě ženy se zatím ze zvyku dohadovaly, kdo má tentokrát platit.

Byla to hra, která Nell vždycky pobavila. Ale teď si přála, aby byly pryč. Už nechtěla poslouchat nic o Diane McCoyové.

Co o tom mohly vědět? pomyslela si hořce. Dvě spokojené paní zabydlené ve svých životech. Co mohly vědět o strachu a bezmoci?

Vždycky se to nemusí opakovat, chtělo se jí zakřičet. Nemusí to být model z domova. Ona měla rodiče oddané jeden druhému i jí. Občas se hádali a rozčilovali, ale i když zvýšili hlas, nikdy nenásledovaly rány.

Před Evanem Remingtonem ji nikdy nikdo neuhodil.

Nepatřila do žádné statistiky.

Než dámy zamířily ke stolku, měla už hlavu jako ovinutou tenkými ocelovými pásky. Naslepo se obrátila k dalšímu zákazníkovi a uviděla Ripley, jak si ji zkoumavě prohlíží.

„Vypadáš nějak rozechvěle, Nell.“

„Jen mě bolí hlava. Co si dneska dáš?“

„Proč si nevezmeš aspirin? Počkám.“

„Ne, to je dobré. Salát s ovocem a zelím je fajn. Skandinávský recept. Už byly kladné ohlasy.“

„Dobře, zkusím to. A k němu ledový čaj. Tamty dvě,“ kývla k Dorcas a Biddy, „klapou zobákem jako papoušci. Z těch by asi bolela hlava každého. Mám dojem, že všichni probírají tu včerejší rvačku.“

„Jo.“ Toužila po temném pokoji a hodině ticha. „Velká událost.“

„Zack udělal všechno, co mohl, aby té ženě pomohl. Ale nestála o to. Každý z toho nechce ven.“

„Každý neví, jak přijmout pomoc a komu důvěřovat.“

„Zackovi se dá věřit.“ Ripley položila peníze na pult. „Možná to nedává najevo, ale když o něco jde, dokáže zasáhnout. Měla bys udělat něco s tím bolehlavem, Nell,“ dodala a odnesla si jídlo ke stolku.

Nemohla dělat víc, než spolknout pár aspirinů. Peg přišla pozdě a podle nejistých výmluv a lesku v očích Nell odhadla, že za tím bude nějaký kluk.

Jelikož byla domluvená s Gladys Maceyovou, že konečně – díky bohu – doladí tu oslavu výročí, musela ještě skočit domů pro poznámky a spěchat k ní.

Když konečně zaklepala na její dveře, bolest hlavy už se proměnila v noční můru.

„Nell, říkala jsem, že nemusíš klepat. Stačí zavolat a jít dál," přivítala ji Gladys a táhla dovnitř. „Jsem z toho celá rozrušená. Dívala jsem se na ten pořad Domov a zahrada a napadlo mě, že by sme taky mohly pověsit na stromy taková malá bílá světýlka a svítící srdíčka podél cesty a okolo patia. Co myslíš?"

„Paní Maceyová, já myslím, že můžete cokoli. Ale já zařizuju jen jídlo."

„Zlato, já tě beru jako svoji koordinátorku. Pojďme si sednout do obýváku."

Pokoj byl vzorně uklizený, jako by prach znamenal prohřešek proti přírodě. Nábytek dokonale ladil s barvou pohovky, se závěsy i s bordurou na stěnách pod stropem.

Nell spatřila dvě stejné lampy, dvě stejná křesla a dva stejné koncové stolky u pohovky. Koberec se hodil k záclonám a záclony k ozdobným polštářkům.

Nábytek byl z leštěného javoru stejně jako korpus obří televize, kde právě běžela hollywoodská talkshow.

„Mám pro tyhle pořady slabost. Tolik slavných lidí a jaké mají šaty… Posaď se," nařídila Gladys. „Udělej si pohodlí. Donesu vychlazenou kolu, pak si vyhrneme rukávy a vrhneme se na to."

Stejně jako poprvé, kdy se před plánovanou oslavou mohla projít po Gladysině domě, se i teď Nell docela bavila.

Všechny pokoje byly vycíděné jako kostelní lavice a dokonale upravené jako výklad v obchodě s nábytkem. I časopisy na konferenčním stolku tvořily přesný vějířek a umělé květiny měly stejné béžové a modré odstíny jako čalounění.

Ale přátelská atmosféra domova vypovídala o obyvatelích víc než vzorek koberce.

Nell se posadila a otevřela poznámky. Věděla, že Gladys donese čaj ve světle zelených sklenicích a postaví je na modré prostírání.

V tom byla jistá útěcha.

Začetla se do poznámek, ale pak zaslechla štěbetavý hlas moderátorky programu a stáhl se jí žaludek.

„Včerejší galavečer byl opravdu hvězdná událost. Evan Remington, obchodní a právní zástupce mnoha osobností, vypadal v obleku od Huga Bosse stejně elegantně jako kdokoli z jeho klientů. Přestože pan Remington popírá pověsti o romantickém vztahu mezi ním a svou včerejší společnicí, krásnou Natálie Winstonovou – která zazářila v korálkové róbě od Valentina – naše zdroje to potvrzují.

Remington letos v září ovdověl, potom co jeho žena Helen zřejmě nezvládla kontrolu nad vozidlem cestou zpět do domu v Monterey. Její mercedes sedan se zřítil z útesů na highway 1. Její tělo bohužel nebylo nalezeno. Jsme rádi, že po této tragické události vidíme Evana Remingtona opět ve společnosti.“

Nell vyskočila a začala krátce, přerývaně dýchat. Evanova hlava vyplňovala celou obrazovku, do nejmenších detailů jeho pohledného obličeje a zlatých vlasů.

Slyšela zřetelně jeho hrozivě klidný hlas. *Myslíš, že tě nevidím, Helen? Myslíš, že tě nechám být?*

„Promiň, že tě nechávám čekat, ale snad oceníš, když taky peče někdo jiný. Tohle je včerejší koláč. Carl ho už stihl půlku sníst. Nechápu, kam to ten chlap dává. Kdybych já snědla jen kousek toho, co…“

Gladys se s tácem v ruce zarazila a její veselý hovor se ihned změnil v překvapenou starostlivost, když spatřila Nellin obličej. „Jsi hrozně bledá, zlato. Děje se něco?“

„Omlouvám se, moc se omlouvám, není mi dobře.“ Panika ji jako ledový pohrabáč dráždila žaludek. „Bolí mě hlava. Myslím, že to dneska nezvládnu.“

„No jistě. Chudinko, tím se netrap. Zavezu tě domů a strčím rovnou do postele.“

„Ne, ne, radši se projdu. Čerstvý vzduch. Omlouvám se, paní Maceyová.“ Nell sbírala poznámky a málem se

rozplakala, když jí vyklouzly z rozechvělých rukou. „Zavolám vám. Přesuneme schůzku.“

„Na to teď nemysli, zlatíčko, vždyť se celá třeseš.“

„Musím domů.“ Naposled vystrašeně pohlédla na obrazovku a vyběhla ze dveří.

Nutila se neběžet. Kdyby utíkala, lidé by si jí všimli a začali by se vyptávat. Musí být nenápadná a splynout s davem. Ale třebaže si přikázala pomalu a zhluboka dýchat, vzduch se jí v plicích zadrhával, až začala sípat.

Myslíš, že tě nechám být?

Studený pot se jí lepil na kůži, až cítila pach vlastního strachu. Měla rozmazané vidění, ale divoce se ohlížela přes rameno. Jakmile doběhla do žlutého domku, žaludeční nevolnost propukla naplno a bolestně jí sevřela břicho.

Doklopýtala do koupelny a křečovitě zvracela. Když byla prázdná, svezla se na podlahu a ležela tam, dokud se nepřestala třást.

Nakonec dokázala vstát, svléknout se a vlézt do sprchy. Pustila si tak horkou vodu, jakou dokázala snést, a představovala si, jak jí proniká kůží a ohřívá ledové kosti.

Zabalila se do osušky, vlezla do postele, zakryla si hlavu pokrývkou a upadla do polospánku.

Diego poplašeně vyskočil na lůžko a natáhl se vedle ní. Ležel tam tiše a nehnutě jako stráž.

Neměla tušení, jak dlouho spala, ale probudila se jako po dlouhé nemoci, která unavila a oslabila její tělo a poničila žaludek. Měla chuť otočit se na druhý bok a spát dál. Ale tím by nic nevyřešila.

Z toho ji mohla dostat jen nějaká činnost, jako vždy.

Seděla na kraji postele a jako stará žena testovala rovnováhu a sílu svalů. Představa Evanovy tváře se jí mohla kdykoli vrátit do mysli, kdyby to dovolila. A tak zavřela oči a schválně ji vyvolala.

Byl to také takový test.

Mohla se na něho podívat, vzpomenout si, co bylo, a uvědomit si, co se změnilo. Jen tak se dokáže se vším vypořádat.

Pro útěchu si vzala kotě na klín a houpala ho.

Zase utekla. Téměř po roce ji jeho tvář v televizi vyděsila tak, že se dala slepě na úprk. Udělalo se jí zle, strach ji zbavil vší pečlivě budované ochrany, až z ní zbylo jen rozechvělé klubko poničených nervů.

Jen proto, že to dovolila. Nechala se jím ovládat. To může změnit jedině ona sama. Našla odvahu k útěku a teď musí najít odvahu vydržet.

Dokud na něj nepomyslí nebo nevysloví jeho jméno beze strachu, nebude volná.

Představila si ho v duchu jako obrázek a svoji vůli jako kladivo, kterým ho rozbíjí na střepy. „Evane Remingtone," zašeptala, „už mě nemůžeš zasáhnout. Nemůžeš mi ublížit. Je to pryč a já začínám znova."

Vyčerpalo ji to, ale postavila Diega na zem, zvedla se a oblékla si triko a šortky. Vrátí se k práci, navrhne jídelní lístek a ceník. Taky bylo načase rozmyslet si, jak zařídí kancelář ve volné ložnici.

A jestli chce Gladys Maceyová koordinátorku celého večera, tak ji dostane.

Když předtím vběhla do domu, rozsypala poznámky po zemi. Teď sesbírala papíry, výstřižky z časopisů a jídelníčky a zanesla je do kuchyně. Překvapilo ji, že ještě svítí slunce.

Zdálo se jí, že spala celou věčnost.

Ale hodiny nad sporákem ukazovaly sotva šest. Měla tedy čas znova přehodnotit Gladysiny návrhy, sepsat podrobný jídelníček a seznam služeb, které by mohla poskytovat její firma Sisters Catering.

Přijme Miinu nabídku pracovat na jejím počítači a vyrobí si na něm letáčky a vizitky. Musí si taky určit rozpočet a založit účetní knihy.

Nikdo ji nebude brát vážně, pokud s tím nezačne sama u sebe.

Když však odložila poznámky a rozhlédla se, nechápala, proč nedokáže ani postavit na kávu.

Klepání na přední dveře ji donutilo obrátit se. První, co ji napadlo, když skrz síťové dveře zahlédla Zacka, bylo: Teď ne. Ještě ne. Neměla čas dát se dohromady, jak potřebovala.

Ale už otvíral a na tu krátkou vzdálenost od vchodu si ji vážně prohlížel. „Jsi v pořádku, Nell?“

„Ano.“

„Nevypadáš dobře.“

Uměla si to představit. „Bylo mi trochu zle.“ Prohrábla si vlasy. „Bolela mě hlava, prospala jsem se a už je mi líp.“

Zapadlé oči, bledost, to ještě není dobré, usoudil Zack. Nemohl odejít a nechat ji samotnou, jako by nenechal u silnice zatoulané štěně.

Diego ho přivítal tím, že zpoza rohu zaútočil na jeho tkaničky. Zack ho zvedl, podrbal na hřbetě a přistoupil k Nell. „Vzala sis něco?“

„Ano.“

„Jedlas něco?“

„Ne. Nepotřebuju ošetřovatelku, Zacku. Byla to jen bolest hlavy.“

Pouhá bolest hlavy by ženskou nevyhnala z návštěvy, jako by ji honil čert. A tak přesně to Gladys popsala. „Vypadáš dost ztrhaně, zlato, takže ti připravím tradiční toddovský životabudič.“

„To je od tebe milé, ale chtěla jsem chvilku pracovat.“

„Jen do toho.“ Podal jí kotě a přešel k lednici. „Nejsem moc dobrý kuchař, ale tohle zvládnu – stejně jako maminka, když někomu z nás nebylo dobře. Máš tady někde želé?“

Přímo před nosem, pomyslela si příkře. Co to měli chlapi s očima, že přestávali vidět, jakmile otevřeli dveře ledničky. „Druhá polička.“

„No ano. My jsme vždycky používali grepové, ale jahodové postačí. Jen klidně pracuj. Nevšímej si mě.“

Nell postavila Diega k jeho misce. „Co to děláš?“

„Smažená vejce a sendviče se želé.“

„Sendviče se želé.“ Neměla sílu se hádat. „To zní skvěle. Paní Maceyová ti volala, že?“

„Ne. Ale narazil jsem na ni. Zmínila se, že tě něco rozrušilo.“

„Nerozrušilo. Bolela mě hlava. Pánev je v dolní skříňce nalevo.“

„Najdu si, co potřebuju. V téhle malé kuchyni se nedá nic schovat.“

„Děláš vajíčka a sendviče každému, komu je na ostrově špatně?“

„Přijde na to. Tobě je dělám, protože mě přitahuješ. Už od první chvíle. A když sem přijdu a vidím, že vypadáš, jako by tě přejel parní válec, trápí mě to.“

Neřekla nic, když rozbil vejce, přidal mléko a trochu moc soli. Byl to dobrý člověk. Milý a slušný. Neměla právo ho přitahovat.

„Zacku, já ti nebudu schopná dát, co chceš a co hledáš. Vím, že jsem včera naznačovala, že ano, ale to jsem neměla.“

„Jak můžeš vědět, co chci a co hledám?“ Šlehal vejce v misce. „To je stejně můj problém, ne?“

„Není ode mě fér budit dojem, že mezi námi něco může být.“

„Už jsem velký kluk.“ Dal na pánev tolik másla, až sebou škubla. „A nečekám, že všechno bude fér. Ale mezi námi už stejně něco je. Tím, že budeš předstírat, že ne, se to nezmění.“ Otočil se, zatímco se máslo rozehřívalo. „Ani tím, že jsme spolu nespali. Včera by k tomu došlo, kdyby pro mě nepřišli.“

„To by byla chyba.“

„Kdyby život nebyl plný chyb, byl by pěkně otravný. A kdyby mi šlo jen o tu postel, už bych tě tam dostal.“

„Asi máš pravdu.“

„S těmi chybami, nebo s tou postelí?“ zeptal se a začal plácat želé na bílý chleba.

Usoudila, že na její odpovědi stejně nezáleží. Byl laskavý a slušný. Ale taky paličatý jako mezek. „Uvařím kafe.“

„K tomuhle ne. To chce čaj. Uvařím ho sám.“

Naplnil konvici vodou a postavil ji na sporák. Vylil vejce na rozehřátou pánev.

„Ty se zlobíš.“

„Přišel jsem napůl naštvaný, ale jeden pohled na tebe mě o tu půlku připravil. Zvláštní je, že můžu být naštvaný na ženskou a přitom se ovládat a neuhodit ji. Tak úžasnou já mám sebekontrolu.“

Nell se pro uklidnění nadechla a složila ruce na stole. „Jsem si vědomá, že ne každý muž řeší konflikty násilím. Tak úžasně jsem inteligentní.“

„To se máme.“ Šátral kolem, až objevil sáčky s čajem, s bylinkovou směsí, která by se víc hodila pro jemný čínský porcelán než pro silnostěnné hrnky, co měla ve skříňkách.

Naložil na talíře vajíčka, našel vidličky a utrhl kousek papírového ručníku místo ubrousků.

Říkal, že není moc dobrý v kuchyni, pomyslela si Nell, když před ní postavil talíř a vrátil se k přípravě čaje, ale i tady měl svoje kouzlo. Nedělal žádné zbytečné pohyby. Uvažovala, jestli je to přirozená ladnost, nebo praktická dovednost.

V každém případě to fungovalo.

Posadil se naproti a nechal Diega vyšplhat po nohavici a hníst mu stehno. „Jez.“

Nabrala na vidličku sousto a ochutnala. „Chutná to líp, než by mělo, vzhledem k tomu, že jsi dal na vajíčko půl kila soli.“

„Mám sůl rád.“

„A nekrm kočku pod stolem.“ Vzdychla si a jedla. Bylo tak požehnaně normální takhle sedět a jíst přesolená vajíčka a jahodové želé vmáčknuté do přeloženého chleba.

„Už na tom nejsem tak zle jako dřív,“ řekla. „Ale ještě se to vrací. Než to přejde, nemůžu komplikovat život sobě ani nikomu jinému.“

„To zní rozumně.“

„Chci se soustředit na svoji práci.“

„Člověk musí mít nějaké priority.“

„Je hodně věcí, které chci dělat, a hodně se toho musím naučit. Kvůli sobě.“

„Hm hm.“ Dojedl vajíčka a popíjel čaj. „Ripley říkala, že sháníš počítač. Místní realitní kancelář chce nakoupit pár nových. Nejspíš by ti nějaký starší prodali za slušnou cenu. Zastav se tam a ptej se po Marge. To je šéfová.“

„Díky. Zítra to zkusím. Jak to, že se už nezlobíš?“

„Jak víš, že ne?“

„To umím rozeznat dobře.“

Zadíval se jí do tváře. Už se jí trochu vrátila barva, ale vypadala vyčerpaně. „Věřím ti. Na tom nic není.“ Zanesl svůj talíř ke dřezu a opláchl ho. „Trápit se budu později. Sestra říká, že mi to jde moc dobře.“

„Já jsem v tom bývala šampión.“ Byla spokojená, že už jsou zase v pohodě, a zvedla svůj talíř. „Možná se k tomu zase vrátím. A s tím tradičním toddovským jídlem jsi měl pravdu. Zabírá.“

„Nikdy neselhalo. Ale grepové žele je na trápení lepší.“

„Koupím nějaké do zásoby. Pro jistotu.“

„Fajn. Teď bych tě měl nechat, abys mohla pracovat. Za minutku.“

Chytil ji do náruče, zvedl na špičky a zakryl jí ústa v horkém, majetnickém polibku. Měla dojem, že se jí krev nahrnula do hlavy a pak zas rychle odtekla, takže se cítila nejistě a ochable.

Z hrdla jí unikl krátký sten, ale už stála opět na nohou a pro rovnováhu se držela pultu.

„Na tomhle není nic rozumného,“ řekl Zack, „ale je to opravdové. Měla bys to zahrnout do seznamu svých priorit. A nepracuj do noci.“

Vyrazil z domu a nechal za sebou síťové dveře klidně plácnout.

Ve snu tu noc uviděla kruh. Jako tenký stříbrný proužek na zemi. Uvnitř stály tři ženy, oděné v bílém. Jejich hlasy plynuly jako hudba, ale slovům nebylo rozumět. Za jejich zpěvu začalo z kruhu vycházet světlo – chvějivé, stříbřité pruhy proti černé oponě noci.

Spatřila pohár, nůž s vyřezávanou rukojetí a snítky zelených bylin.

Napily se z poháru – jedna po druhé. I ona ochutnala víno, lehké a sladké. Ta tmavovlasá kreslila nožem do hlíny nějaké symboly.

Ucítila zemi, sytou a čerstvou půdu.

Když se roztančily a vykřikly, vzplanul uprostřed kruhu zlatý plamen. Jeho žár pocítila na kůži.

Pak vzlétly nad oheň i nad chladné paprsky z kruhu, jako by tančily ve větru.

A když ji vítr políbil na tváře, okusila svobodu a radost.

11

NELL, ZAVŘENÁ V **MIINĚ KANCELÁŘI**, se mořila s čísly, daty, skutečnostmi a možnostmi.

Nejraději měla možnosti, protože zahrnovaly starší počítač, atraktivní nabídkový lístek, profesionální vizitky, útulnou, ale fungující domácí kancelář a kvalitní kuchyňský robot.

Ve skutečnosti potřebovala tohle všechno a ještě něco navíc, pokud chtěla vytvořit životaschopnou a prosperující firmu.

Čísla dokazovala, že by z toho mohla vzniknout její skutečnost, pokud by se obešla bez všech příkras – včetně jídla, pití a oblečení – asi na dobu dvanácti měsíců.

Buď bude tedy celý rok žít jako mnich nebo se vzdá profesionálních přístrojů, které by usnadnily chod firmy.

Život mnicha zase nebyl tak zlý, usmála se. Žila tak vlastně celé měsíce, než přišla na ostrov. Kdyby si ve slabé chvilce nekoupila zvonkohru, sandály a náušnice, ani by si nevzpomněla, jak příjemné je utrácet.

Ale s tím teď bude konec.

Podle svých propočtů by mohla za předpokladu, že s ní Marge z realitky bude mít trpělivost, našetřit peníze na počítač do tří týdnů. Dalších pár set bude samozřejmě potřebovat na tiskárnu, telefonní linku, licenci a kancelářské potřeby. Ale až to všechno koupí, vyrobí si nabídkový katalog a jídelníčky přímo na stole.

S povzdechem se opřela do židle a prohrábla si rukama vlasy. A to vynechala uniformu. Na oslavu výročí přece nemohla dohlížet ve starých džínách a tričku ani v sexy halence. Potřebovala kvalitní černé kalhoty, bílou halenku a pohodlné, ale vkusné černé boty.

Zvedla hlavu, protože přišla Mia.

„Ahoj. Hned ti půjdu z cesty.“

„Není třeba.“ Mia mávla rukou. „Jen se na něco mrknu v zářijovém katalogu.“ Vzala ho z police, listovala, ale nad stránkami sledovala Nell. „Finanční starosti?“

„Proč se ptáš?“

„Mám takový dojem.“

„To nejsou ani tak starosti, jako různě velké překážky. Nerada přiznávám, že si toho beru moc najednou a moc rychle.“

„Proč? Ne, proč to nerada přiznáváš, ale proč myslíš, že toho je moc?“ Mia se posadila a protáhla jako kočka před krbem.

„Pár zakázek bokem, několik svačin a jedna větší party a já už vyrábím loga a obchodní vizitky a snažím se schrastit peníze na počítač, když by mi na to docela stačil kroužkový blok. Měla bych se trochu krotit.“

„Není nic nudnějšího, než se krotit,“ prohlásila Mia. „Když já jsem tady s tím začínala, většina lidí nevěřila, že to může fungovat. Knihkupectví a kavárničky prý patří do velkých měst a na lepší předměstí. Pletli se. Já jsem věděla, co chci a co můžu dokázat. Stejně jako ty.“

„Možná za dalšího půl roku nebo rok,“ souhlasila Nell, „ale asi trochu předbíhám.“

„Na co čekat? Potřebuješ kapitál, ale nemůžeš riskovat půjčku v bance. Tolik všetečných otázek na úvěrovou minulost, minulá zaměstnání a tak dále.“

Mia naklonila hlavu, když si Nell povzdechla. Ráda se trefovala do černého hned napoprvé. „I přitom jak jsi opatrná, ses mohla dopustit chyby,“ pokračovala, „ale jsi taky chytrá, abys to riskovala.“

„Uvažovala jsem o tom,“ připustila Nell. „Kdybych se takhle dala všanc, nikdy bych neměla klid. Nell Channingová nemá žádnou úvěrovou minulost a bude trvat, než si nějakou vytvoří.“

„Což je jedna z překážek na cestě k počátečnímu vkladu. Také samozřejmě existují kouzla. Ale ve finančních záležitostech je nerada používám. Připadá mi to… nechutné.“

„Mně by to tak nepřišlo, když se snažím našponovat rozpočet, abych si pořídila základní vybavení.“

Mia našpulila rty a zapřela konečky prstů o sebe. „Měla jsem známou, na kterou přišla finanční tíseň. A tak použila kouzlo a požádala, aby tyhle její starosti zmizely. A další týden vyhrála padesát tisíc v loterii.“

„Vážně?“

„Vážně. Mohla zaplatit dluhy a dopřát si týden v lázních v Miami. Krásné místo, mimochodem. Ale když se vrátila, rozbilo se jí auto, střechou začalo téct, ve sklepě měla vodu a navíc jí přišla kontrola z berňáku. Nakonec jen vyměnila jednu fůru starostí za jinou. Ale užila si ten týden v Miami, což se taky počítá.“

Nell reagovala na humor v Miině hlase pousmáním. „Rozumím. Kouzly se nemá plýtvat na běžné věci.“

„Učíš se rychle sestřičko. Takže jdeme dělat byznys.“ Mia shodila boty s podpatky a přitáhla si nohy pod sebe. „Mám zájem o investici.“

„Mio, ani nevíš, jak si toho cením, ale…“

„Ale chceš to zvládnout sama a tak dále,“ odmávla její protesty. „Prosím, chovejme se jako dospělí lidé.“

„Chceš mě naštvat nebo zastrašit, abych přistoupila na půjčku?“

„O ty dvě věci se obyčejně nesnažím, ale prý to i tak umím dobře. Nemluvila jsem o půjčce, ale o investici.“

Líně vstala a zašla oběma pro láhev vody do své minilednice. „Uvažuju o půjčce, která by pokryla tvoje startovní náklady. Řekněme deset tisíc, splatných do půl roku a na dvanáctiprocentní úrok.“

„Nepotřebuju deset tisíc,“ řekla Nell a prudce otočila víčkem láhve. „A dvanáct procent je směšných.“

„Bance by stačilo míň, ale já nejsem banka a nekladu otravné otázky.“

Miiny rudé, krásně tvarované rty se nad hrdlem láhve protáhly do úsměvu. „Zato dávám přednost investici. Jako obchodnice chci mít zisk. Ty máš schopnosti, dobře zpeněžitelné, jak už se ukázalo, a s počátečním kapitálem můžeš založit úspěšnou firmu, která by, mám dojem, tu moji spíš podpořila, než jí konkurovala. Měla bych i nějaké nápady, ale o tom až později. Takže bych investovala deset tisíc a stala

se tvou tichou společnicí za rozumnou kompenzaci, řekněme, osmi procent z hrubého zisku.“

„Nepotřebuju deset tisíc.“ Nell klepala prsty do stolu a uvědomila si, jak dávno už nesmlouvala o kontraktech a poplatcích. A podivila se, že do toho tak rychle vplula.

Deset tisíc by uvítala – zbavily by ji potu a starostí. Ale bez potu a starostí člověk přijde o uspokojení, když se pak dostaví úspěch.

„Pět postačí,“ rozhodla se. „A šest procent z čistého zisku.“

„Tak pět a sedm procent z čistého.“

„Dohodnuto.“

„Super. Řeknu právníkovi, aby sepsal smlouvu.“

„Otevřu si v bance obchodní účet.“

„Bylo by pro tebe lepší, kdybych se o něj a o licenci postarala já?“

„To si zařídím. Něco musím zvládnout sama.“

„Sestřičko, to nejdůležitější jsi zvládla před několika měsíci. Ale jak myslíš. Nell,“ řekla ještě na odchodu, „tohle si užijeme.“

Pracovala jako ďábel. Plánovala, tvořila, opravovala. Její kuchyň se proměnila v laboratoř plnou zamítnutých i úspěšných experimentů. Malá kancelář se stala místem nočních směn, kdy na starším komputeru a tiskárně vznikaly prototypy jídelníčků, letáků, vizitek, faktur a hlavičkových papírů s nápisem Sisters Catering a logem v podobě tří žen, držících se v kruhu za ruce.

Všude byla jako majitelka uvedena Nell Channingová a vedle její nové telefonní číslo.

Když dokončila svůj první nabídkový katalog, zavezla ho spolu s lahví šampaňského na schody Miina domu. Rozjížděly společný podnik.

V den oslavy výročí stála Nell v Gladysině kuchyni a rozhlížela se kolem. Pracovala v domě od čtyř hodin a měla posledních třicet minut, než se začnou sjíždět první hosté.

Od začátku příprav to byla první chvíle klidu a ticha. Jestli Gladys během večera vzrušením a obavami neomdlí, bude to zázrak.

Každý centimetr plochy v kuchyni byl rozvržen podle Nelliných instrukcí. Za deset minut chtěla vyndávat předkrmy. Protože se seznam hostů rozrostl na stovku, využila všechny svoje přesvědčovací schopnosti a přiměla Gladys zapomenout na formální večeři vsedě a zvolit zábavné a zajímavé jídelní stánky, rozmístěné na strategických místech v domě a v patiu.

Osobně dohlédla na květinovou výzdobu a pomohla Carlovi rozmístit pohádková světýlka. Dále svíčky v zapůjčených stříbrných stojáncích a papírové kapesníčky se srdíčky a iniciálami oslavenců.

Stále ji dojímalo, jak se Gladys při pohledu na ně rozplakala.

Spokojená s tím, jak je na bitvu připravená kuchyně, vyšla ještě obhlédnout dvůr a svoje mužstvo.

Najala Peg jako pomocnou servírku a Betsy z Magického hostince za bar. Sama se chystala zaskočit, kde bude třeba, pokud kuchyň vydrží bez dozoru.

„Vypadá to skvěle," prohlásila a vydala se do patia. Večer sliboval jasnou oblohu. Také si s Gladys protrpěly nepopsatelná muka kvůli obavám z deště.

Nell si stáhla níž černou vestu, kterou si pořídila k nové uniformě. „Tak ještě jednou, Peg. Budeš obcházet kolem a pokusíš se udělat kolečko každých patnáct minut. Jakmile se tác začne vyprazdňovat, vrátíš se do kuchyně. Kdybych tam nebyla, naaranžuješ nový tak, jak jsem ti ukázala."

„Cvičily jsme to miliónkrát."

„Já vím." Nell ji povzbudivě plácla po paži. „Betsy, budu dolívat a sklízet ze stolů, kdybych něco nestíhala nebo ti něco docházelo, dej vědět."

„Jasně. Všechno to vypadá báječně."

„Zatím je to dobré." A vynasnaží se, aby to bylo ještě mnohem lepší. „Carl junior má na starosti hudbu, tím se tedy nebudu zabývat. Takže to rozjedem. Peg jde k zeleninovým talířům do stánku jedna."

Pro Nell to bylo víc než jen oslava – byl to nový začátek. Když zapalovala poslední svíčky, pomyslela na maminku a jejich první společně organizovaný večírek.

„Kruh se uzavírá, mami," zašeptala. „Takže ho i rozsvítím." Přiblížila plamínek ke knotu a s myšlenkou na matku to považovala za svoji přísahu.

Ohlédla se a spatřila Gladys, která právě vyšla z ložnice. „Vypadáte úžasně."

„Jsem nervózní jako nevěsta." Načechrávala si vlasy. „Pro tu róbu jsem jela až do Bostonu. Není to moc okázalé?"

Koktejlový kostým měl jemnou mátovou barvu a korálkové ozdoby na klopách a manžetách.

„Je to nádherné a vy taky. Nemáte být z čeho nervózní. Vy si to musíte hlavně užívat."

„Víte jistě, že toho krabího salátu bude dost?"

„Bude."

„Nejsem si jistá, co lidi řeknou na to kuře v burákové omáčce."

„Zamilujou si ho."

„A co…?"

„Gladys, přestaň to děvče honit." Objevil se zamračený Carl a potahoval se za uzel kravaty. „Nech ji dělat její práci."

„Pane Macey, vy jste jak ze žurnálu." Neodolala a sama mu upravila kravatu. „Donutila mě koupit si nový oblek."

„A taky vám moc sluší," ujistila ho Nell. „Nepřestal si kvůli tomu stěžovat, co se vrátil z práce."

Nell už si na jejich dohady zvykla a usmála se. „Osobně mám radši muže, kteří se v obleku s kravatou necítí docela pohodlně. Je to moc sexy."

Po téhle poznámce Carl lehce zrůžověl ve tváři. „Nechápu, proč nemůžeme mít barbecue a pár soudků piva."

Než ho Gladys stihla začít peskovat, Nell zvedla tác s lahůdkami. „Já myslím, že to bude skvělý večírek, a pro vás začíná právě teď."

Slušné vychování ho přimělo vzít si jednu lososovou jednohubku. Jakmile se mu rozplynula na jazyku, protáhl rty v úsměvu. „Má to fakt zajímavou chuť," připustil. „Bude se to myslím hodit k pivu."

„Zajděte si do obýváku a Betsy vám jedno natočí. Mám dojem, že slyším přijíždět první hosty.“

„Ach bože! Božíčku,“ Gladys si znova upravila vlasy a poplašeně se rozhlížela. „Chtěla jsem zkontrolovat, jestli je všechno na svém místě, než…“

„Všechno je, jak má být. Běžte přivítat návštěvu a zbytek nechte na mně.“

Trvalo pouhou čtvrthodinu, než se počáteční škrobenost hostů rozplynula. Hudba začala hrát, konverzace se rozproudila, a když Nell začala roznášet kuřecí špízy, pochopila, že se nespletla. Lidé si pochutnávali.

Bylo roztomilé vidět tolik známých z ostrova ve svátečním oblečení, v debatních kroužcích nebo při procházce po zahradě. Špicovala uši kvůli poznámkám o jídle a atmosféře a každá drobná pochvala jí příjemně stáhla žaludek. Ale nejlepší ze všechno byl pohled na rozzářenou oslavenkyni.

Do hodiny dům praskal ve švech a Nell byla v jednom kole.

„To jídlo z podnosů do nich doslova padá,“ řekla Peg, když se prodrala do kuchyně. „Jako by schválně týden nejedli.“

„Zpomalí se to, až začnou tancovat.“ Nell bleskurychle doplňovala tácy.

„Stánek číslo… Kruci, pořád se mi to plete. Prostě masové kuličky už skoro docházejí. Chtělas, abych ti dala vědět předem.“

„Postarám se o to. Je něco, co jim nechutná?“

„Nevšimla jsem si ničeho.“ Peg popadla plný podnos. „Spíš to vypadá, že by snědli i papírové ubrousky, kdybys na ně dala trochu omáčky.“

Nell s úsměvem vytáhla z trouby miniaturní vaječné rolády, které tam ohřívala. Když je nakládala na tácky, objevila se Ripley.

„Pořádnej mejdan, co?“

„Dobré, že?“

„Jo, luxus.“

„Ty taky vypadáš luxusně,“ poznamenala Nell.

Ripley se podívala na své jednoduché černé šaty. Byly krátké, uspokojivě těsné a měly výhodu, že se s tenkým svetříkem hodily i na formální schůzku.

„Mám je v černém a v bílém. A to mi, pokud jde o šaty, myslím, stačí.“ Rozhlédla se kolem a všimla si absolutního pořádku. Myčka hučela a koření příjemně vonělo. „Jak to všechno dokážeš zvládnout?“

„Jsem šikovná.“

„Vypadá to tak.“ Ripley popadla jednu roládičku a hodila si ji do pusy. „Jídlo je báječný,“ pochválila s plnými ústy. „Ještě jsem ti to neřekla, ale ten piknik od tebe taky vyšel skvěle.“

„Ano? A jak to dopadlo?“

„Prostě super, díky,“ odpověděla Ripley.

Její šibalský úsměv se změnil v úšklebek, když do kuchyně vešla Mia.

„Chtěla bych taky přidat kompliment.“ Všimla si vaječné rolády. „Jé, nová dobrota.“ Vzala si jednu a zakousla se do ní. „Mňam. Ahoj Ripley. V holčičích šatech jsem tě málem nepoznala. Podle čeho se rozhoduješ, jestli si vezmeš černé, nebo bílé?“

„Trhni si.“

„Nezačínejte s tím. Nemám čas dělat rozhodčího.“

„Neboj.“ Ripley ukradla ještě jednu roládu. „Nemám chuť plýtvat energií tady na Hekaté. Právě dorazil Gladysin synovec z Cambridge a opravdu mu to sluší. Jdu to na něj zkusit.“

„Jak uklidňující, že se některé věci nemění.“

„Ničeho se nedotýkejte,“ nařídila Nell a spěchala s tácem pryč.

„Takže…“ Ripley se raději držela dál od davů, ale přesto se chtěla najíst, a tak zvedla poklop jednoho tácu. „Nell vypadá v pohodě.“

„Proč by neměla?“

„Nedělej hloupou, Mio, ke tvému kočičímu obličeji to nejde.“ Ripley si nabrala pár sušenek ve tvaru srdce s polevou. „Nepotřebuju kouzelné zrcadlo, abych nepoznala, že si prožila peklo. Ženská jako ona se neobjeví na ostrově jen s batohem a

starým buickem, pokud před něčím neutíká. Zack myslí, že ji nějaký chlap týral.“

Když Mia nic neříkala, Rip se opřela zády o linku a jedla sušenky. „Hele, já ji mám ráda a brácha je do ní hotovej. Nechci ji otravovat, spíš jí pomoct, jestli je třeba.“

„S odznakem, nebo bez něj?“

„Tak nebo tak. Anebo obojí. Zdá se mi, že se tady zabydluje, když pracuje pro tebe a zařizuje si firmu. Chce na Třech sestrách žít. Takže patří k mým lidem.“

„Dej mi taky jednu.“ Mia natáhla ruku a počkala, až jí dá Ripley sušenku. „A na co se mě teda ptáš?“

„Pokud má Zack pravdu, někdo po ní asi půjde.“

„Co mi Nell důvěrně sdělila, to musím respektovat.“

Loajalita se u Mii nikdy nedala zpochybňovat. To bylo něco jako její náboženství.

„Nechci, abys zklamala něčí důvěru.“

Mia okusovala sušenku. „Nebo to spíš jen nedokážeš říct.“

„Jdi do háje.“ Ripley připlácla poklop na tác a chtěla vyběhnout ven. Ale představa šťastné a uzardělé Nell v dokonale organizované kuchyni ji zabrzdila.

Otočila se na prahu. „Řekni mi, cos viděla. Chci jí pomoct.“

„Já vím.“ Mia dojedla a oprášila si drobky z prstů. „Je tady jistý muž. Honí ji a straší. Je fyzickou součástí všech jejích obav, strachů a starostí. Jestli sem přijede a najde ji, bude nás Nell obě potřebovat. A taky odvahu použít svoje schopnosti.“

„Jak se jmenuje?“

„To ti nemůžu říct. To se mi nezjevilo.“

„Ale víš to.“

„Co mi sama řekla, to nemůžu prozradit. Nemůžu zklamat její důvěru.“ Obavy v Miině pohledu pronikly Ripley do žaludku. „Ale i kdybych to udělala, jeho jméno by nic nezměnilo. Tohle je její cesta, Rip. Můžeme ji doprovázet, podporovat a pomáhat jí. Ale na konci se musí sama rozhodnout. Znáš legendu stejně dobře jako já.“

„S tímhle na mě nechoď.“ Ripley tu věc zahnala prudkým mávnutím. „Mluvím o jejím bezpečí. O bezpečí kamarádky.“

„Já taky. Ale taky o jejím osudu. Jestli jí opravdu chceš pomoct, měla bys na sebe vzít odpovědnost za ten svůj," pronesla Mia a odešla.

„Odpovědnost, to jo." Ripley to naštvalo, a tak si z tácu vzala další sušenku.

Věděla dobře, kde leží její odpovědnost. Měla na starost bezpečí obyvatel a návštěvníků ostrova Tří sester. Udržovala pořádek a prosazovala zákony.

Mimo to do její odpovědnosti nikomu nic nebylo. Rozhodně po ní nikdo nemohl chtít, aby praktikovala nějaké stupidní čáry máry a věřila pověsti, která musela být směšná už před třemi stoletími.

Byla zástupkyně šerifa, a ne součást trojice spasitelek. Nikdo ji nenaprogramoval pro nějakou mlhavou duchovní spravedlnost.

Teď ale přišla o chuť k jídlu i na Gladysina synovce. Taky jí to patřilo za to, že ztrácí čas s Miou Devlinovou.

Znechuceně vyšla z kuchyně. První, koho spatřila mezi hosty, byl Zack. Zdál se být uprostřed dění, jako vždy když šlo o lidi. Každého to k němu přitahovalo. Ale třebaže stál uprostřed rozmlouvající skupiny, všimla si, že jeho pohled a mysl jsou zaměřeny jinam.

Měl oči jen pro Nell.

Ripley pozorovala bratra, jak sleduje Nell, kroužící mezi hosty s vaječnými roládami. Nebylo pochyb. Ten chlap byl naprosto ztracený.

Přestože by dokázala ignorovat Miiny řeči, pokud šlo o její vlastní osud a odpovědnost, k nově vznikajícímu přátelství se tak stavět nemohla. Zvlášť když do toho spadal i její bratr.

Pro Zacka by udělala cokoli, třeba se i spojila s Miou.

Musí se na tu věc víc zaměřit a průběžně ji vyhodnocovat. A hodně o tom přemýšlet.

„Už je na samém okraji," zašeptala jí Mia do ucha. „Na nejistém okraji, těsně před nevyhnutelným pádem."

„Myslíš, že nemám oči?"

„A víš, co se stane, až tam spadne?"

Ripley sebrala Mie skleničku vína a polovinu vypila. „Proč mi to rovnou neřekneš?"

„Dá jí k dispozici celý svůj život a to bez váhání. Je to ten nejúžasnější muž, jakého znám.“ Vzala si skleničku zpět a napila se. „To je asi jediná věc, na které se absolutně shodneme.“

Ripley to věděla a trochu zjihla. „Chci ochranné kouzlo. Chci, abys to zařídila.“

„Už jsem udělala, co jde. Ale nakonec to stejně bude chtít uzavřený kruh se třemi prvky.“

„Na to teď nechci myslet ani o tom mluvit.“

„Dobře. Můžeme tady jen stát a sledovat, jak se silný a obdivuhodný muž zamilovává. Tak čistá chvíle by se neměla promarnit.“ Mia přátelsky položila ruku na Ripleyino rameno. „Ona to nevidí. Třebaže se to přes ni přelévá jako dech teplého větru, není ještě sama sebou, aby to poznala.“

S povzdechem, nesoucím jen nepatrnou stopu závisti, Mia pohlédla do skleničky s vínem. „Pojď, zvu tě na drink.“

Zack si dal na čas. Rozmlouval s hosty, tančil s dámami a dal si s Carlem na oslavu pivo. Se zájmem naslouchal debatám o problémech města a dohlížel na konzumaci alkoholu všech přítomných řidičů.

Díval se, jak Nell servíruje pohoštění, rozmlouvá s hosty a doplňuje kotlíky, ohřívané na malých kahanech. A viděl, jak rozkvétá.

Chtěl se zeptat, jestli nemůže nějak pomoct, ale pak pochopil, jak by byl směšný. Nejenže netušil, co je třeba dělat, ale ona očividně pomoc nepotřebovala.

Když se hosté začali vytrácet, rozvezl jich pro jistotu několik domů sám. Před půlnocí pochopil, že už své povinnosti splnil, a zašel za Nell do kuchyně.

Prázdné podnosy a servírovací mísy byly úhledně naskládané na Gladysině mramorové přepážce. Z dřezu plného bublin stoupala pára a Nell systematicky rovnala nádobí do myčky.

„Kdy sis naposledy sedla?“

„Ani nevím.“ Zasunovala tácy do přihrádek. „Ale z toho, jak mě bolí nohy, jsem docela šťastná.“

„Na.“ Podal jí skleničku šampaňského. „Myslím, že si ji zasloužíš.“

„To rozhodně.“ Krátce se napila a pak sklenici postavila. „Tolik plánování a už je po všem. Na příští týden mám domluvených pět, jen si to představ, pět dalších schůzek. Věděls, že se dcera Mary Harrisonové příští jaro vdává?“

„Slyšel jsem to. Za Johna Bigelowa, mého bratrance.“

„Dostala jsem nabídku na svatební hostinu.“

„Přimlouval bych se za ty masové koule. Byly fakt super.“

„Zapamatuju si to.“ Bylo tak příjemné plánovat dopředu. Nejen na den nebo týden, ale na celé měsíce. „Viděl jsi Gladys a Carla, když spolu tančili?“

Narovnala se a přitiskla si ruku k bolavým zádům. „Po třiceti letech a oni tančili a dívali se na sebe, jako by to bylo poprvé. Pro mě to byla nejhezčí chvíle večera. Víš proč?“

„Proč?“

Otočila se k němu. „Protože právě o to, jak spolu tančili a jak se na sebe dívali, dneska šlo. Ne o výzdobu, osvětlení nebo o krabí koktejl. Šlo o lidi, kteří se chtěli sejít a věřili v to. Věřili jeden ve druhého. Co by bylo, kdyby jeden z nich, nebo oba, před všemi těmi lety zaváhal nebo odešel? Přišli by o ten dnešní tanec a všechno mezi tím.“

„Já jsem si s tebou ještě nezatancoval.“ Natáhl ruku a dotkl se její tváře. „Nell…“

„Tady jsi!“ Přiběhla rozzářená Gladys se slzami v očích. „Měla jsem strach, žes mi odešla.“

„To rozhodně ne. Musím to tady dokončit a pak projít dům a zkontrolovat, jestli je všechno zpátky na svém místě.“

„To rozhodně nemusíš. Udělala jsi dost. Víc, než jsem čekala. Nikdy jsem nezažila takový večírek, za celý život ne. Lidi si o tom budou vyprávět roky.“

Popadla Nell za ramena a políbila ji na obě tváře. „Byla jsem otravná, já vím.“ Nečekaně Nell objala, až jí vyrazila dech. „Taková oslava přijde opravdu jednou za třicet let. A teď chci, abys šla domů a odpočinula si.“

Vtiskla Nell do ruky čerstvě vyplněný šek na sto dolarů. „Tohle je pro tebe.“

„Nemusíte mi dávat spropitné, paní Maceyová. Peg a…“

„To už jsem taky zařídila. Jestli si to nevezmeš a nekoupíš si něco pěkného, urazím se. A teď už jdi. Pokud je něco potřeba udělat, počká to do zítřka. Šerife, pomozte Nell odnést do auta její nádobí.“

„Jistě.“

„Tohle bylo lepší než moje svatba,“ přiznala Gladys na odchodu. Ještě se otočila a mrkla na ně. „Zkusíme, jestli překonáme i svatební noc.“

„Vypadá to, že na Carla čeká překvapení.“ Zack se chopil štosu podnosů. „Radši bychom měli jít a dopřát párečku soukromí.“

„Už jdu.“

Museli se vrátit celkem třikrát a Carl Nell ještě vtiskl do ruky láhev šampaňského. „To je ale spěchu,“ pochechtával se Zack, když naložili kufr. „Kde máš auto?“

„Hm? No, Ripley s ním odvezla několik podroušených hostů. Většina naštěstí odešla po svých.“

Nell si dovolila na něj pohlédnout. Měl na sobě oblek, ale kravaty se už zbavil. Všimla si mírné boule, jak ji nacpal do kapsy.

Rozepnul si límeček, a tak se jí naskytl pohled na jeho opálené hrdlo.

S mírným úsměvem sledoval, jak okna Maceyho domu postupně zhasínají. Neměl dokonalý profil a udržovaný účes. A jeho postoj s rukama v kapsách kalhot znamenal spíš uvolněnost než pózu.

Když pocítila zachvění touhy, nesnažila se ho potlačit. Místo toho přistoupila blíž.

„Měla jsem jen půl sklenice šampaňského. Nejsem podroušená, myslí mi to jasně a reflexy fungují.“

Podíval se na ni. „Jako šerif to rád slyším.“

Stále se mu dívala do očí, vytáhla klíčky a zacinkala jimi. „Pojeď se mnou. Řídíš.“

Lesk v jeho očích zintenzivněl. „Nebudu se tě ptát, jestli to víš jistě.“ Vzal si klíče. „Řeknu jen: Tak si nastup.“

Trochu ztěžkla v kolenou, ale vklouzla do auta a on si sedl za volant.

Vtom ji přitáhl na svou stranu a hltal její rty tak, že zapomněla na slabost v kolenou a ze všech sil se snažila přelézt na jeho sedadlo.

„Vydrž, vydrž. Proboha.“ Rychle vrazil klíčky do zapalování a prudce otočil protestující auto, až se Nell nervózně zahihňala.

„Jestli se tahle hromada plechu rozpadne, než tam dorazíme, nezbude nám, než utíkat. Zacku…“ Stáhla si pás, který si předtím automaticky zapnula, a přesunula se blíž, aby mu mohla žužlat ucho. „Mám dojem, že brzo vybouchnu.“

„Už jsem ti říkal, že mám zvláštní slabost pro ženy v černých vestách?“

„Ne. Vážně?“

„Dneska jsem to zjistil.“ Natáhl se, popadl ji za výstřih vesty a přitáhl k sobě. Protože se nesoustředil na jízdu, příliš ostře odbočil a narazil koly do obrubníku.

„Ještě minutku,“ vydechl. „Ještě minutku.“

Za skřípání brzd a s divokým škubnutím zastavil před Nelliným domkem. Sotva stihl vypnout zapalování a už ji strhl na sebe. Vtáhl si ji na klín a znovu našel její ústa. Konečně měl volné ruce.

Probudila se v ní horká a vítaná žádostivost. Nechala se jí unést a škubala mu za sako, vlnila se pod jeho rukama. Vzrušila se, když se jeho svaly poprvé dotkly její kůže.

„Vevnitř.“ Cítil se poblázněný a netrpělivý jako teenager a stejně nemotorný, když otvíral dveře vozu. „Musíme se dostat do domu.“

Vytáhl ji ven a dech mu zadrhával, jak se dál prali se svým oblečením. Zavrávoral a několik knoflíků košile odlétlo. Napůl ji nesl směrem k domu a z jejího hrdla vycházel nadšený smích.

„Bože, miluju tvoje ruce. Chci je mít všude na sobě.“

„To můžu zařídit. Kruci, co je s těmi dveřmi?“ Zoufale do nich vrazil bokem a konečně se rozlétly dokořán.

Skončili společně na zemi, napůl uvnitř a napůl venku.

„Tady a teď,“ vykřikla a prsty zuřivě bojovala s jeho páskem.

„Počkej. Jen… mě nech zavřít ty…“ Překulil se, posunul a kopnutím zabouchl dveře.

Místnost byla plná stínů i měsíčního světla. Podlaha tvrdá jako z betonu. Ale toho si nevšímali. Převalovali se a trhali ze sebe šaty. Zachytil několik krásných erotických obrazů její bledé pleti, jemných křivek a něžných oblin.

Toužil se dívat a užívat si to.

Toužil brát.

Když se jí halenka zachytila na zápěstích za zapnuté manžety, vzdal to a začal hodovat na jejích ňadrech.

Chvěla se pod ním jako vulkán těsně před výbuchem. Záblesky rozpálené žádosti pronikaly jejím tělem, až byla horce připravená.

Prohnula se pod ním, spíš žádostivě než vábivě, a nehty netrpělivě zatínala do jeho zad. Svět se kolem ní točil stále rychleji, jako by jela na šíleném kolotoči, který držel u země jen vahou jeho těla.

„Dělej.“ Popadla ho za boky a otevřela se pro něho. „Teď.“

Pronikl do ní, poddal se svému tělu a nechal mysl plynout. V tu chvíli neexistovalo nic než nepolevující, zuřivá touha po spojení. Sevřela se kolem něho jako horká a vlhká pěst. Ucítil stah i to, jak se pod ním protáhla jako luk, a její výkřik nesl náznak triumfu.

Její vyvrcholení ho zasáhlo jako šílenství.

Tryskal z ní požitek, co zaplavoval smysly a otupoval rozum. Jak se tak volně vznášela, zahákla se kolem něj a přitiskla se, aby ho co nejrychleji dovedla na hranu srázu.

A v té čisté radosti ho za sebou stáhla přes okraj.

12

ZVONILO MU V UŠÍCH. Nebo možná to bylo jen jeho srdce, které tlouklo do žeber jako pěst do kláves piana. V každém případě nedokázal myslet ani se pohnout. Začal by se bát dočasné paralýzy, kdyby měl sílu vůbec se něčeho bát.

„Tak fajn," vypravil ze sebe a zhluboka se nadechl. „Fajn." A zase vydechl. „Asi jsem uklouzl."

„Já taky." Ležela pod ním v takové poloze, že mu mohla laskat krk.

„Neuhodila ses někam?"

„Ne. Ztlumils ten pád." Lehce ho na hrdle škrábla zuby. „Hrdino."

„No jasně."

„Trochu jsem spěchala. Snad to nevadí."

„Asi bych si teď nedokázal stěžovat." Našel sílu se obrátit a vzít ji s sebou, takže teď pohodlně ležela na něm. „Ale doufám, že mi ještě dáš šanci prokázat styl a vynalézavost."

Nadzvedla hlavu, odhodila si vlasy z tváře a usmála se na něho.

„Copak?"

„Jen mě napadlo, jak moc se mi líbí tvůj styl. Kdykoli jsem tě během večera zahlédla, měla jsem chuť olíznout si rty. Velký, pohledný šerif Todd tam stál v obleku, který by si radši nevzal, s jediným pivem za celou dobu, aby mohl bezpečně rozvážet hosty domů, a sledoval mě těma trpělivýma zelenýma očima, až jsem byla tak nadržená, že jsem se musela jít do kuchyně uklidnit."

„Vážně?" Pohladil ji dolů po pažích a pobavilo ho, když narazil na uvízlé manžety. Začal je opatrně rozepínat. „A víš, na co jsem myslel, když jsem tě pozoroval?"

„Ne tak docela."

„Že mi připomínáš tanečnici, půvabnou a trénovanou. A snažil jsem se nepředstavovat si, co máš pod tou naškrobenou bílou halenkou a roztomilou vestičkou.“

Jakmile jí rozepnul knoflíčky, pohladil ji zase vzhůru po pažích. „Ty máš tak krásné, jemné tělo, Nell. Už celé týdny z něj šílím.“

„Ani nedokážu vysvětlit, jaký je to pocit. Být klidná a chtít to.“ Zvrátila hlavu dozadu a zvedla paže vzhůru. „Ach bože! Cítím se tak naživu a nechci, aby to někdy skončilo.“

Naklonila se k němu, tvrdě ho políbila a vstala. „Dala bych si to šampaňské. Chtěla bych se opít a milovat se s tebou celou noc.“

„To není špatný nápad.“ Posadil se a užasle vytřeštil oči, protože otevřela dveře. „Co děláš?“

„Jdu pro to šampaňské do auta.“

„Počkej, vezmu si kalhoty a dojdu tam. Nell!“ Ohromeně vyskočil, ale to už vyběhla ven nahá jako prst. „Proboha!“ Popadl kalhoty a nesl je s sebou na práh. „Pojď zpátky, jinak bych tě musel zatknout pro obnažování.“

„Nikdo tady není.“ Cítila se pohádkově a naprosto správně, jak tam stála a noční vánek jí hladil kůži ještě před chvílí rozpálenou vášní. Tráva ji lechtala na chodidlech. Rozhodila rukama a otáčela se dokola. „Pojď ven, je nádherná noc. Měsíc, hvězdy a hukot moře.“

Vypadala neskutečně žádoucí. Zlaté vlasy měla postříbřené měsícem, mléčná pleť se jí třpytila, obličej obrátila k nebi.

Pak na něho přes pruh trávníku pohlédla s takovou silou, až mu to vzalo dech. Přísahal by, že na moment celá zajiskřila.

„Něco je ve vzduchu,“ řekla a obrátila dlaně vzhůru, jako by chtěla zachytit dech noci. „Cítím to pulzovat i v sobě. Mám pocit, že bych dokázala cokoli.“

Jednu pokrčenou ruku namířila k němu. „Půjdeš mě políbit za svitu měsíce?“

Nemohl odolat, ani to nezkoušel, došel k ní a vzal ji za nastavenou ruku. A pod hvězdnou oblohou jí věnoval spíš hřejivý, než žhnoucí polibek.

Jeho něha ji zasáhla u srdce. Zvedl ji do náruče, a když mu položila hlavu na rameno, věděla, že je v bezpečí a vítaná.

Zanesl ji do domu, do staré postele, která se pod jejich vahou zhloupla.

Později, když se v ní docela ztrácel, uvažoval, že musí přijít na to, jak se dokázal zbláznit do čarodějky.

Probudila se před svítáním z jednoho krátkého zdřímnutí, které jeden druhému dovolili. Cítila jeho teplo a tíhu. Jeho klid a vyrovnanost jí přinášely útěchu i vzrušení.

V duchu si kreslila jeho tvář, linku za linkou, a když ji dokončila, zapsala si ten obraz do paměti. Pak vyklouzla z postele.

Osprchovala se, oblékla se do šortek a trička bez rukávů, tiše sesbírala oblečení poházené v obývacím pokoji a vydala se do kuchyně.

Ještě nikdy nezažila takovou vášeň. Ne takovou, co se podobá zvířeti, které člověka zevnitř pohlcuje.

Doufala, že to nebylo naposled.

Chtěla i něhu, která přišla potom, nenasytnou touhu a bezdeché tápání ve tmě. To všechno.

Nell Channingová měla milence. A teď spal v její posteli.

Toužil po ní a bylo to vzrušující. Chtěl ji takovou, jaká je, a ne takovou, jakou by si ji vytvořil. A to bylo útěšné.

V tom blaženém stavu postavila na kávu, a zatímco její vůně plnila vzduch, vypracovala těsto na skořicové housky a další na chleba. Při práci si prozpěvovala a sledovala, jak nový den barví nebe do růžova.

Když zalila zahradu a napila se kávy, vložila první várku do trouby. S hrnkem v jedné a tužkou v druhé ruce začala vymýšlet menu na příští týden.

„Co děláš?“

Při zvuku jeho ospalého hlasu nadskočila jako králík a káva vyšplíchla na papír. „Vzbudila jsem tě? Promiň. Snažila jsem se být potichu.“

Zvedl ruku. „Nell, tohle nedělej. Štve mě to.“ Hlas měl zhrublý spánkem. Nedokázala potlačit strach, když k ní přistoupil.

„O něco tě požádám.“ Vzal její hrnek a napil se, aby si projasnil mysl i hlas. „Nikdy si mě nepleť s ním. Kdybys mě

probudila a vadilo by mi to, tak bych to řekl. Ale pravda je, že jsem se vzbudil, protože jsi tam nebyla a chybělas mi.“

„Některé věci se těžko zapomínají, ať se snažíš sebevíc.“

„No, tak to zkoušej dál.“ Přešel ke sporáku a nalil si vlastní kávu. „Ty už něco pečeš?“ Nasál vůni. „Božínku.“ Nábožně čichal kolem. „Skořicové housky?“

Ukázala dolíčky ve tvářích. „A kdyby?“

„Budu tvým otrokem.“

„Ty jsi tak snadný cíl, šerife.“ Vstala a došla si pro chňapku. „Tak se posaď. Dostaneš snídani a pak si promluvíme o tom, co čekám od svého otroka.“

V pondělí ráno vplula Nell do Knižní kavárny s nákladem krabic s pečivem, zvesela pozdravila a vyhopkala nahoru.

Lulu přestala zpracovávat objednávky došlé poštou a našpulila rty, když se její šéfová obrátila od polic s knihami.

„Někdo si tady o víkendu užíval,“ řekla Mia.

„Půjdeš z ní vydolovat podrobnosti?“

„Prosím tě,“ zastrčila další knihu na regál a oprášila si sukni, „že se vůbec ptáš?“

Lulu se pobaveně uchechtla. „Tak mi to nezapomeň zopakovat.“

Mia prošla kavárnou prosycenou domáckou, neodolatelnou vůní skořicových housek. „Rušný víkend,“ poznamenala a prohlédla si vystavené zboží.

„To tedy ano.“

„A skvělá party v sobotu. Odvedlas dobrou práci, sestřičko.“

„Díky.“ Nell vyrovnala vdolky a teprve poté Mie nalila první ranní kávu. „Dostala jsem pozvání na pět schůzek s potenciálními klienty.“

„Gratuluju. Ale…,“ Mia nasála vůni kávy, „nevěřím, že tak zříš kvůli vyhlídkám na novou práci. Dej mi ochutnat jednu tu sladkou housku.“

Ležérně přešla na druhou stranu pultu a Nell vybrala jeden kousek pečiva. „Rozhodně vypadáš jako ženská, co víkend nestrávila jen pečením.“

„Taky jsem pracovala na zahradě. Docela hezky mi rostou rajčata.“

„Hmm hmm.“ Mia si ukousla z housky. „Mám dojem, že šerif Todd je stejně chutný jako tohle. No tak mluv. Otvíráme až v deset.“

„Neměla bych o tom mluvit. Je to neslušné, ne?“

„Vůbec ne. Je to žádoucí a čeká se to. Měj trochu slitování, ano? Hezky dlouhou dobu jsem žádné sexuální hrátky nezažila a mám snad nárok na trochu vzrušení. Kruci, vypadáš tak šťastně.“

„Taky jsem. Bylo to nádherné.“ Nell předvedla krátký taneček a také si vzala housku. „Neskutečné. On má takovou…výdrž.“

„Hmm.“ Mia si olízla rty. „Pokračuj.“

„Mám dojem, že jsme překonali všechny rekordy.“

„Tak teď se vytahuješ, ale to nic. Jsi mezi přáteli.“

„Víš, co bylo nejlepší?“

„No, snad mi to řekneš, a všechno ostatní taky.“

„Nechoval se ke mně a nechová, jako bych byla křehká a potřebná a já nevím, zraněná. Takže se tak v jeho přítomnosti necítím. Poprvé jsme to málem nestihli domů a skončili na podlaze a rvali ze sebe oblečení. Bylo to tak *normální.*“

„Všechny by sme občas potřebovali zažít něco takhle normálního. Taky skvěle líbá, co?“

„No jo, a taky…“ Zarazila se a zbledla.

„Když mi bylo patnáct,“ vysvětlovala Mia a ukusovala housku, „vezl mě domů z jednoho mejdanu a pak jsme uspokojili vzájemnou zvědavost několika dlouhými polibky. Nebudu urážet tvoji inteligenci a tvrdit, že to bylo jako líbat bratra, jen řeknu, že jsme se k sobě nehodili a rozhodli se být kamarádi. Ale byly to fakt skvělé polibky.“

Olízla si z prstů polevu. „Takže mám mlhavou představu, jak báječný ten víkend mohl být.“

„Ještě že jsem to nevěděla předtím. Přestala bych si věřit.“

„No, nejsi sladká? Tak co si teď počneš se Zachariahem Toddem?“

„Budu si ho užívat.“

„Super odpověď.“ Prozatím. „A má šikovné ruce, co?“ poznamenala Mia ještě na odchodu. „Tak ale teď už vážně sklapni.“

Mia se smíchem scházela po schodech. „Otvírám dveře.“ A ty, sestřičko, pomyslela si, taky.

Miu by asi nepřekvapilo, že i Zack je nad kávou a houskami podroben výslechu.

„Moc jsem tě za tenhle víkend neviděla.“

„Měl jsem práci. A přinesl jsem ti dárek, ne?“

Ripley se nadšeně prokousávala první houskou. „Hm, dobré,“ zahuhlala. „Hádám, že to má co dělat s nejlepší kuchařkou na ostrově, protože máš housek plnej batoh.“

„Už jen čtyři.“ Sám se do jedné pustil a přitom se probíral papíry na stole. „John Macey ještě nezaplatil parkovací lístky. Potřeboval by popohnat.“

„Já ho popoženu. Takže už jste si s Nell zatancovali nimbu na matraci?“

Zack ji zpražil pohledem. „Ty máš tak něžné, romantické srdce, Rip, že nechápu, jak s ním vůbec můžeš žít.“

„Vyhýbat se odpovědi obvykle znamená souhlas. A jak to proběhlo?“

„Ptám se já tebe na sexuální život?“

Zakývala prstem, aby pochopil, že musí polknout. „Ano.“

„Jen proto, že jsem starší a rozumnější.“

„Jasně.“ Sebrala mu další housku, protože byly skvělé a taky ho chtěla naštvat. „Když připustíš, že jsi starší a chytřejší otrava, připustím, že jsem mladší a cyničtější. Budeš tedy pátrat po její minulosti?“

„Ne.“ Záměrně otevřel zásuvku a schoval do ní sáček s houskami.

„Jestli to s ní myslíš vážně a protože tě znám, vím, že jo, budeš to chtít vědět. Přece na Tři sestry nespadla s nebe.“

„Přijela trajektem,“ řekl chladně. „Co ti vadí? Myslel jsem, že ji máš ráda.“

„Mám. A náhodou dost.“ Usedla na kraj jeho stolu. „Ale z nepochopitelných důvodů mám taky ráda tebe. Máš soucit s

ublíženými a zraněnými, Zacku. Jenže ublížení a zranění můžou někdy nechtíce ublížit tobě.“

„Copak jsem se o sebe někdy nedokázal postarat?“

„Ty ji miluješ.“ Když jen zamrkal a zíral před sebe, vstala a začala přecházet po kanceláři. „Copak jsem slepá a hluchá? Znám tě celý život a všimnu si každého pohnutí a záchvěvu na tom tvém dobráckém obličeji. Jsi do ní zamilovaný a vlastně ani nevíš, kdo to je.“

„Je to přesně ta, kterou jsem celý život hledal.“

Ripley se zarazila, než mohla kopnout do stolu, a zatvářila se něžně a bezmocně. „Ale proboha, Zacku, proč říkáš něco takového?“

„Protože je to pravda. Víš, jak to s námi Toddy je. Prostě si žijeme, jsme v klidu sami a bác, zasáhne nás to a je po všem. Dostal jsem zásah a líbí se mi to.“

„Fajn, tak radši trošku couvneme.“ Byla rozhodnutá mu pomoct, ať chtěl nebo ne. Plácla rukama na stůl a opřela se o ně. „Má problémy. Dostala se z nich, aspoň na čas, ale pořád tu jsou. On pro ni možná přijede, Zacku. Kdybych o tebe neměla strach, nešla bych se na to zeptat Mii. To bych si radši přepilovala jazyk rezavým nožem. Ale šla jsem, a ona neřekla nic jasného.“

„Zlato, s tím, že mě dobře znáš, jsi měla pravdu. Takže jak asi zareaguju na to, cos teď řekla?“

Sykavě vydechla. „Že když přijede, musí se dostat přes tebe.“

„Skoro přesně. Neměla bys už být na obchůzce? Nebo si radši vezmeš na starost papírování?“

„To spíš spolknu švába.“ Nasadila si čepici a prostrčila culík jejím otvorem. „Podívej, jsem ráda, žes našel někoho, kdo ti vyhovuje. A ještě radši, že se líbí i mně. Ale Nell Channingová je něco víc než žena s temnou minulostí a báječná kuchařka.“

„Chceš říct, že je čarodějka,“ pronesl zlehka. „Jo, to už mi došlo. A nemám s tím žádný zvláštní problém.“ Obrátil se k počítači a pochechtával se, když za sebou Ripley práskla dveřmi.

„Bohyně nevyžaduje oběti,“ vysvětlovala Mia. „Je to matka. Jako matka chce jen respekt, lásku, disciplínu a vidět své děti šťastné.“

Byl chladný večer. Mia cítila konec léta. Její les brzy ztratí zelené odstíny a divoce se vybarví. Už zahlédla zámotky housenek a pilné veverky, hromadící zásoby ořechů. To byla znamení, že se blíží dlouhá a krutá zima.

Ale prozatím její růže kvetly a ty nejjemnější šlahouny se dál pnuly mezi kameny skalky.

„Magie vychází ze živlů a ze srdce. Ale k rituálům se používají nástroje a předměty. Každé umění se opírá o určité techniky a pomůcky.“

Prošla zahradou ke kuchyňským dveřím a otevřela je. „Něco pro tebe mám.“

Vonělo to tam jako na zahradě. Svazky bylinek na hácích. Květináče s rostlinami, které si Mia vybrala jako domácí společníky, vyrovnané na dlouhém pultu. V kotlíku na sporáku vřelo cosi se sladkou vůní otočníku.

„Co to vaříš?“

„Jen takové kouzlo pro někoho, kdo má koncem týdne schůzku kvůli práci. Je nervózní.“ Mia máchla rukou v páře. „Otočník pro úspěch, slunečnici na kariéru a trochu lísky pro zlepšení komunikace, od všeho něco. Posílím tím nějaké kameny, které si bude moci dát do kabelky.“

„Dostane tu práci?“

„To je jen na ní. Umění nikomu nezajistí, co si přeje, ani nenapraví nerovnou páteř. A teď tvoje nástroje,“ pokračovala a ukázala ke stolu.

Vybírala je pečlivě a měla přitom Nell na paměti.

„Až přijdeš domů, měla bys je dobře omýt. Nikdo by na ně neměl sahat bez tvého dovolení. Vyžadují tvoji energii. Hůlka je z březového prutu, odříznutého z živého stromu za zimního slunovratu. Kámen na špičce je čistý křemen. Dostala jsem ji od té, která učila mě.“

Byla krásná, tenká a hladká, skoro sametová, když ji Nell pohladila prstem. „Neměla bys dávat něco, co byl dar pro tebe.“

„Tohle je určené k předávání. Budeš chtít i další, měděná je třeba velmi dobrá. A tohle je tvoje koště," pokračovala a povytáhla obočí, když Nell potlačila smích.

„Promiň, nenapadlo by mě, že… koště?"

„Nebudeš na něm létat. Pověs ho na dveře pro ochranu, používej ho na vymetání negativní energie. Pohár – zase si jistě později vybereš vlastní, ale zatím ti poslouží tenhle. Koupila jsem ho v tržnici, v oddělení skleněného zboží. To nejjednodušší je někdy nejlepší. Pentagram je z javoru. Vždycky by měl stát vzpřímeně. Dýka athame se nepoužívá k opravdovému krájení, ale ke směrování energie."

Nedotkla se jí, ale pokynula Nell.

„Někdo dává přednost mečům, ale ty asi ne," dodala, když Nell zkoumala vyřezávanou rukojeť. „Ostří je tupé, jak to má být. Srp bolline má naopak skutečně sekat. Rukojeť je zahnutá, takže se bude dobře držet při kosení bylin, vyřezávání hůlek, nápisů do svíček a tak dál. Existují kuchyňské čarodějky, které s ním krájejí jídlo. To už je na tobě."

„Samozřejmě," souhlasila Nell.

„Předpokládám, že kotlík si radši koupíš sama. Ocelový je nejlepší. Kahan a nádobku na vonné směsi najdeš zase v jednom z obchodů se suvenýry. Až budeš mít čas, vyrobíš si svoje vonné směsi. Budeš potřebovat slaměný košík a kousky hedvábí. Nechceš si to radši poznamenat?"

Nell vydechla. „Raději ano."

„Svíčky," pokračovala Mia, když jí podala tužku a blok. „Smysl jednotlivých barev a symbolů vysvětlím později. Mám pro tebe nějaké křišťály, ale jistě budeš chtít další. Taky pár sklenic s víčkem, hmoždíř a paličku a mořskou sůl. Půjčit ti můžu tarotovou desku a dřevěné krabičky, ale ty budu chtít zpátky. To by pro začátek stačilo."

„Je toho mnohem víc, než jsem čekala. Předtím – tam na zahradě – stačilo jen tam tak stát."

„Na některé věci stačí mysl a srdce, na jiné potřebuješ pomůcky – jako prodlouženou ruku moci a také z úcty k tradici. Ale když teď máš počítač, můžeš si kouzla zaznamenávat tam."

„Psát kouzla do počítače?"

„Proč ne? Je to praktické a užitečné! Nell, už jsi o tomhle mluvila se Zackem?“

„Ne.“

„Bojíš se jeho reakce?“

Znovu se dotkla hůlky a zamyslela se. „Taky, ale než se k tomu dostanu, nevěděla bych ani, co říct. Ještě jsem to sama nepochopila.“

„To zní rozumně. Co sdělíš druhým, je tvoje volba, stejně jako to, co dáváš a bereš.“

„Jelikož se k tomu Ripley staví záporně, možná to on bude brát podobně. Asi bych tak brzy nechtěla konflikty.“

„Kdo by se ti divil? Pojďme se projít.“

„Už bych měla jet domů. Je skoro tma.“

„On počká.“ Mia otevřela vyřezávanou krabičku a vytáhla hůlku. „Vezmi si svou. Je čas naučit tě, jak utvořit kruh. Uděláme to co nejjednodušeji,“ slíbila a postrčila Nell ze dveří. „A po tom, co ti vysvětlím, zaručuji senzační sex.“

„Sex není to hlavní,“ řekla Nell. „Ale rozhodně má svoje plus.“

Cestou k lesu se jim u nohou válela lehká mlha a stromy vrhaly dlouhé stíny.

„Mění se počasí,“ poznamenala Mia. „Poslední letní týdny na mě vždycky sedne melancholie. Je to divné, protože podzim mám ráda, ty vůně a barvy a ostrý vzduch po ránu.“

Jsi skvělá. Nell to málem vyslovila, ale kousla se do jazyku. Jak samolibě a potměšile by taková slova zněla od ženy, která právě získala milence.

„Možná je to pozůstatek z dětství,“ prohodila. „Končilo léto a muselo se do školy.“ Následovala Miu po dobře prošlapané cestě, skrz mlhu a stíny. „Já jsem vždycky nesnášela první týdny ve škole. Ne tak moc, když byl táta na nějakém místě druhý rok, ale když jsem tam byla úplně nová a všichni už patřili do nějaké skupiny.“

„Jak jsi to zvládala?“

„Naučila jsem se mluvit s lidmi a dělat si nové kamarády, i kdyby jen na čas. Nejvíc jsem toho asi prožívala ve své hlavě. Kvůli tomu jsem možná byla pro Evana dokonalý terč. Sliboval, že mě bude milovat, uctívat a hýčkat navěky. Opravdu jsem si moc přála mít s někým to ‚navěky‘.“

„A teď?“

„Teď si nejvíc přeju najít si vlastní prostor a vydržet.“

Vstoupily na mýtinu, kde mlha zbělela v tichém svitu měsíce. Jeho úplný kotouč se mihotal mezi kmeny, postříbřil temné letní listí a rozléval se na povrchu tří velkých balvanů. Z větví stromů kolem mýtiny visely svazky bylin a několik zvonivých křišťálů.

Zvuk větru, kamínků a nedalekého moře vytvářel hudbu.

To místo mělo jakousi primitivní, až *základní* atmosféru.

„Je tady krásně,“ řekla Nell, „možná i kouzelně, ale ne strašidelně. Člověk by tu skoro čekal ducha nebo bezhlavého jezdce. Ale kdyby se objevili, zdálo by se to přirozené, a ne děsivé.“

Obrátila se a její kroky krájely mlhu jako šedé hedvábí. Ucítila vůni sporýše, rozmarýny a šalvěje, která se snášela z nejbližších větví.

Zachytila i něco jiného – cosi jako tichý šum hudby.

„Tady jsi byla tu noc o slunovratu, než jsi vyšla na útesy.“

„Je to posvátné místo,“ vysvětlila Mia. „Tady údajně před třemi sty lety stály tři sestry, když kouzlem stvořily svoje nové útočiště. Ať už je to pravda nebo ne, vždycky mě to sem táhlo. Teď společně utvoříme kruh. Je to základní rituál.“

Mia vytáhla z kapsy rituální nůž a začala. Nell fascinovaně opakovala slova a gesta, ale vůbec ji nepřekvapilo, když skrze mlhu na zemi začal prosvítat tenký světelný kruh.

„Voláme Vítr, Zemi, Vodu a Oheň, aby chránily náš kruh a povzbudily naši touhu. Stůjte na stráži a sledujte rituál. Otevřete naši mysl kouzlu noci.“

Mia odložila nůž i hůlku a pokynula Nell, která vše zopakovala. „Až budeš připravená, zkusíš si vytvořit vlastní kruh vlastními slovy. Doufám, že to nevadí, ale tohle radši praktikuju jen tak.“

Nato vyklouzla ze šatů a pečlivě je složila, zatímco Nell valila oči. „No, já asi teda…“

„To není povinné.“ Spokojená se svou nahotou se znovu chopila hůlky. „Obyčejně tomu dávám přednost, zvlášť při tomhle rituálu.“

Měla nějaké tetování – nebo mateřské znaménko? Malý pentagram na mléčně bílé kůži stehna.

„Jaký rituál?“

„Stáhneme dolů měsíc. Většinou se to dělá, když jde o něco vážného, ale já někdy potřebuju novou dávku energie. Než začneme, otevři se. Mysl, dech, srdce i klín. Věř si, Každá žena je řízena měsícem, stejně jako moře. Drž hůlku v pravé ruce.“

Nell napodobila Miina gesta. Pomalu zvedala paže vzhůru, až nad hlavou uchopila hůlku oběma rukama.

„Tuto hodinu a noc, voláme dolů Luny moc.“ Pomalu otáčely hůlkami zpět k srdci. „Tvoje světlo ať s naším splyne, žena i bohyně stejnou září, obrať se k nám svou vlídnou tváří, ať z tebe síla a radost plyne. Jak říkáme, tak se staň.“

Nell to ucítila – chladivou, plynulou sílu, záplavu energie a světla. Pulzovala v ní stejně jako měsíc nad vrcholky stromů. Jasně viděla bílé a stříbrné paprsky, proudící do jejího těla.

S novou silou přišel i nával radosti. Užasle vydechla a Mia sklonila hůlku.

„Někdy je docela prima být ženská, viď? Teď uzavřeme kruh. Myslím si, sestřičko, že už najdeš vhodný způsob, jak tu čerstvou energii zužitkovat.“

O samotě pak Mia použila energii na tvorbu ochranného kouzla. Nell v sobě měla hodně přirozené, ještě nevyužité síly. Pomůže jí tu sílu zkoumat, kontrolovat a zušlechtit. Ale teď její mysl zaměstnávalo něco jiného.

Z kruhu uprostřed lesa viděla něco, co Nell nemohla. Osamělý tmavý mrak, který zastínil střed měsíce.

13

POSLEDNÍ LETNÍ TÝDNY UBĚHLY JAKO SEN. Byly naplněné prací a plánováním dalších domluvených akcí.

Nell věděla, že až nastane změna období, přijde o letní zakázky, takže se jako pilný mraveneček musí zařídit na zimu.

Nasmlouvá si práci na sváteční oslavy a pro lidi zasažené ponorkovou nemocí. Ostrované si už zvykli volat jí kvůli svých soukromých večírkům, takže to ani nemohlo být jinak.

Téměř všechny večery teď trávila se Zackem. Využili posledního teplého počasí k večeři venku při svíčkách, ke krátkým projížďkám na lodi, protože z vody už se zvedal ostrý vítr, a k dlouhému, slastnému milování v její útulné posteli.

Jednou zapálila rudé svíce pro vášeň a zdálo se, že báječně fungují.

Alespoň dva večery v týdnu se s Miou věnovala tomu, co nazývala rituálními lekcemi. Za svítání pekla lidem pečivo.

Prožívala život, jaký vždycky chtěla, a ještě něco navíc. Měla v sobě sílu, podobnou stříbrnému proudu. A lásku, žhnoucí jako roztavené zlato.

Přicházely ale chvíle, kdy ji Zack tiše a trpělivě pozoroval. A vyčkával. Vždycky pak pocítila záchvěv provinění a nevolnosti. Pokaždé když to zbaběle ignorovala a odvrátila se, je oba zklamala.

Uměla si to odůvodnit. Byla přece šťastná a měla právo na trochu klidu a radosti. Ještě před rokem riskovala život a raději by se ho vzdala, jen aby dál nemusela žít v pasti a ve strachu.

Tolik měsíců potom žila sama, věčně na cestách, vystrašená z každého zvuku. Každou noc se budila zpocená z noční můry, které se bála i v bezpečí tmy.

A že svou minulost zamkla to truhly a zahodila klíč? Kdo na to měl větší právo?

Záleželo jen na přítomnosti a tu se snažila věnovat Zackovi.

Když léto ustoupilo podzimu, cítila se sebejistá a pevně zabydlená na ostrově Tří sester.

S nejnovějšími kuchyňskými katalogy a předplatným časopisu *Kulinář* vyšla z pošty a mířila po Hlavní do tržnice. Letní hosté se vyměnili s turisty, toužícími spatřit podzimní barvy Nové Anglie v celé kráse.

Nebylo se co divit. Části ostrova teď byly potažené nádherně žíhanými pásy lesů. Nell každé ráno studovala jejich změnu z kuchyňského okna a chodila snít do vlastního lesa, kde listí ohnivě planulo. Občas se k večeru procházela po pláži a dívala se, jak se mlha valí nad vodu, obaluje bójky a pohlcuje jejich monotónní zvuky.

Ráno byla země potažená jemnou sklovitou jinovatkou, kterou rozpouštělo sílící slunce, až se celý svět třpytil jako pod skleněnou kopulí.

I ona si připadala jako ukrytá pod kopulí. Byla v bezpečí, daleko od světa, který šílel kdesi za mořem a zátokou.

Studený vítr jí zavál pod svetr, když zdravila známé tváře, krátce postála na přechodu a pak vběhla do tržnice, aby koupila vepřové kotlety k večeři.

Pamela Stevensová, která byla na ostrově s manželem Donaldem na krátké návštěvě, užasle vykřikla a stáhla okénko půjčeného BMW.

„U žádného z těch krámků nezastavím, i kdyby byl malebný, Pamelo, dokud nenajdu místo k parkování."

„Právě jsem viděla ducha." Pamela se svezla zpět do sedadla a chytila se za srdce.

„Tady najdeš spíš čarodějnice, Pam, ne duchy."

„To nemyslím. Helen Remingtonová. Žena Evana Remingtona. Přísahám, že jsem právě zahlédla jejího ducha."

„Proboha, proč by se chudák vydávala strašit právě sem. Tady se nedá najít ani slušné parkoviště."

„Nedělám si legraci. Ta žena byla dokonalá dvojnice, až na vlasy a oblečení. Helen by v tak hrozném svetru nešla ani do prádelny." Natáčela krk, aby tržnici neztratila z dohledu.

„Zastav, Donalde. Chci se tam vrátit a prohlédnout si ji zblízka.“

„Jen co najdu parkování.“

„Vypadala přesně jako ona,“ opakovala Pamela. „Tohle je divné a vážně to se mnou škublo. Chudinka Helen. Byla jsem jedna z posledních, kdo s ní před tou nehodou mluvil.“

„Opakuješ to pořád dokola od chvíle, kdy se zřítila z útesů.“

„Něco takového člověka zasáhne.“ Pamela se napřímila a uraženě zvedla nos. „Měla jsem ji moc ráda. Tvořili s Evanem krásný pár. Byla tak mladá a hezká a měla všechno. Když dojde k takové tragédii, člověk si uvědomí, jak se život může mrknutím oka změnit.“

Ve chvíli, kdy Pamela vlekla svého muže zpět do tržnice, Nell už doma vybalovala tašku s nákupem a rozhodovala se mezi kuskusem a novou kořeněnou omáčkou, kterou chtěla vyzkoušet k červeným bramborám.

Nechala rozhodování na později a začala vybírat hudbu na přenosném stereu, které jí Zack nechal v domě. Pak se usadila u písniček Alanis Morissettové a časopisu *Kulinář*.

Zakousla se do jablka z misky na stole, vzala si notes a zapsala si několik nápadů s artyčoky, které vyčetla z časopisu.

Přešla ke článku o australských vínech a poznamenala si, jaké značky autor doporučoval.

Při zvuku kroků sebou netrhla, ale pocítila příjemné teplo. Ohlédla se a uviděla Zacka.

„Je trochu brzo, aby strážci zákona končila směna, ne?“

„Prohodili jsme si to s Ripley.“

„Co je v té krabici?“

„Dárek.“

„Pro mě?“ Odsunula blok stranou a spěchala k lince. Překvapeně otevřela pusu. Pocítila nával radosti i lásky.

„Kuchyňský robot! Profesionální přístroj.“ Nábožně hladila krabici jako jiné ženy norkový kožich. „Bože můj.“

„Podle mojí matky by si každý chlap, který ženě daruje něco, co se strká do zásuvky v kuchyni, měl pořídit dobrou životní pojistku. Ale v tomhle případě to myslím neplatí.“

„To je ten nejlepší, co mají. Takový jsem si vždycky přála.“

„Párkrát jsem tě viděl, jak ho obdivuješ v katalogu.“ Chytil ji do náruče, když se na něj vrhla a zasypala jeho tvář polibky. „Takže pojistku asi nepotřebuju.“

„Je krásný, krásný, *kráááásný*“ Skončila prudkou, mlaskavou pusou a zaútočila na krabici. „Ale strašně drahý. Neměla bych ti dovolit, abys mi zničehonic nosil tak drahé dárky. Ale dovolím, protože ho hrozně chci.“

„Je nezdvořilé vracet dárky a není to zničehonic. Sice o den dřív, ale snad to nevadí. Všechno nejlepší k narozeninám.“

„Já mám narozeniny v dubnu, ale to nevadí, protože…“

Zarazila se. Puls jí začal ostře tepat ve spáncích. Helen Remingtonová měla narozeniny v dubnu. Nell Channingová měla ve všech dokumentech datum narození 19. září.

„Co to plácám. Úplně mi to uniklo.“ Protože měla vlhké dlaně, otřela si je o džíny. „Mám tolik práce, že jsem zapomněla na svoje narozeniny.“

Všechna radost té chvíle se vytratila a Zack náhle cítil jen hořkost. „Nech toho. Něco neříct je jedna věc, ale otevřeně lhát jiná.“

„Je mi to líto.“ Kousla se prudce do rtu a styděla se. „Mně taky.“ Chtěl, aby mu pohlédla do očí, a tak ji vzal za bradu.

„Pořád čekám, až uděláš první krok, Nell, ale marně. Spíš se mnou a tam nic nepředstíráš. Mluvíš se mnou o plánech a posloucháš, co říkám já. Ale žádný včerejšek neexistuje.“

Nechtěl na tom bazírovat a přesvědčoval sám sebe jako Ripley, že to není podstatné. Ale když mu to takhle vmetla do tváře, nemohl dál předstírat. „Pustilas mě do svého života hned, jak ses objevila na ostrově.“

To byla naprostá pravda. Proč by to měla popírat? „Pro mě ale život začal až tady. Na ničem, co bylo dřív, nezáleží.“

„Jestli ne, tak proč mi musíš lhát?“

Panika jí stahovala hrdlo. Začala se tedy bránit zlostí. „Co na tom sejde, jestli mám narozeniny zítra nebo za měsíc nebo za půl roku? Proč na tom tak záleží?“

„Záleží na tom, jestli mi důvěřuješ. Tohle je pro mě těžké, Nell, protože tě miluju.“

„Zacku, nemůžeš přece…“

„Miluju tě,“ opakoval a přidržel ji za paže. „A ty to víš.“

Což byla také pravda. „Ale nevím, co si s tím počít. Nevím, co mám dělat s tím, co k tobě cítím. Věřit tomu a věřit tobě zas není tak jednoduché. Pro mě ne.“

„Chceš, abych to přijal, ale nevysvětlíš, proč to není jednoduché. Nehraješ fér.“

„Nemůžu.“ V oku se jí zaleskla slza a začala jí stékat po tváři. „Promiň.“

„Jestli je to tak, jen tady ze sebe děláme blázny.“

Nechal ji tam stát a odešel.

Zaklepat na Zackovy dveře byla jedna z nejtěžších věcí, kterou Nell kdy dělala. Tolik se snažila uniknout něčí zlosti, teď jí ale musela dobrovolně čelit. A s tak malou obranou. Tohle všechno způsobila ona a jen ona to musí vyřešit.

Zašla k předním dveřím, protože jí to přišlo formálnější, než to vzít přes pláž a zadem. Než zaklepala, promnula v prstech malý tyrkys, který si vzala do kapsy na podporu komunikace.

I když nebyla přesvědčená o jeho účinku, zhoršit její situaci nemohl.

Zvedla ruku, proklela se a zase ji spustila. Na přední verandě stálo staré houpací křeslo a květináč s pelargonií, spálenou mrazem. Zalitovala, že si jí nevšimla před změnou počasí a nepřesvědčila Zacka, aby ji odnesl dovnitř. Stále váhala.

Pak se narovnala v ramenou a zaklepala.

Pocítila úlevu i zoufalství zároveň, protože nikdo neotvíral.

Když už se chtěla otočit a odejít, dveře se rozlétly.

Stála tam Ripley v legínách odstřižených pod koleny a v tričku s propoceným véčkem místo výstřihu. Dlouze se na Nell zadívala a opřela se o dveře.

„Nebyla jsem si jistá, jestli někdo klepe. Zvedala jsem činky a pouštěla si hudbu.“

„Chtěla jsem si promluvit se Zackem.“

„To mi došlo. Pěkně jsi ho naštvala. A že to dá práci. Já už v tom mám dlouholetou praxi, ale od tebe to chtělo mimořádnej talent.“

Nell vklouzla rukou do kapsy a dotkla se kamene. Musí proniknout obranou, aby se dostala k cíli. „Já vím, že se na mě zlobí, a má na to právo. Ale já snad mám právo omluvit se.“

„Jistě, ale jestli začneš vzlykat a třepat řasami, naštveš ho ještě víc. Já jsem větší mrcha než Zack.“

„Nehodlám brečet ani třepat řasami.“ Nell pocítila zlost a přistoupila blíž. „A myslím, že Zack nestojí o to, aby ses do toho pletla. Já tedy určitě ne.“

„To je dobře.“ Ripley se spokojeně posunula a nechala Nell vejít. „Je na horní terase, kouká do dalekohledu a dumá nad pivem. Ale než tam půjdeš, něco ti povím. Mohl se povrtat ve tvojí minulosti a všechno si poskládat. Ale neudělal to. Má svoje zásady, osobní zásady, a ty mu to nedovolily.“

Pocit viny, který stále cítila, se ještě znásobil. „Považoval by to za hrubé.“

„Přesně. Ale mně by to nevadilo. Takže to s ním srovnej, nebo ti nezbude nezjednat se mnou.“

„Rozumím.“

„Líbíš se mi a respektuju někoho, kdo umí obchodovat. Ale jestli si začneš s jedním Toddem, nevyvázneš z toho jen tak. To je férové varování.“

Ripley se otočila ke schodům do druhého patra. „Cestou si můžeš vzít v kuchyni pivo. Já musím dokončit svoje cvičení.“

Nell pivo vynechala, ale brala by sklenici vody na svlažení pálícího hrdla. Prošla neuklizeným obývákem a stejně neuspořádanou kuchyní a vydala se po schodech nahoru.

Seděl ve velkém křesle, oprýskaném počasím, mezi stehny držel láhev Sama Adamse a dalekohled měl namířený k nebi.

Poznal, že přišla, ale nedal to najevo. Byla cítit broskvemi a nervozitou.

„Já vím, že se zlobíš. Zasloužila jsem si to. Ale protože hraješ fér, snad mě vyslechneš.“

„Fér budu možná hrát zítra. Asi bys měla počkat.“

„Já to risknu.“ Napadlo ji, jestli tuší, kolik síly ji stojí takhle riskovat. „Lhala jsem. Lhala jsem často a dobře a udělám to znova. Je to volba mezi čestným jednáním a přežitím. Bohužel to pořád platí. Takže ti nemůžu říct všechno, co bys chtěl a zasluhoval si vědět. Promiň.“

„Pokud si dva lidi nedůvěřují, nemají důvod spolu zůstávat.“

„To se ti snadno řekne, Zacku.“

Když shlédl od hvězd dolů k ní, ucítila jeho spalující pohled a přistoupila blíž. Srdce jí prudce bušilo. Neměla strach, že by ji mohl uhodit. Ale strach, že by se jí už nikdy nechtěl dotknout.

„Ne, pro tebe je to opravdu snadné. Máš tady svoje místo. Vždycky jsi ho měl a nemusel jsi ho zpochybňovat nebo o ně bojovat.“

„Jestli mám svoje místo,“ odpověděl odměřeným tónem, „pak jsem si ho musel zasloužit. Jako každý.“

„To je jiné, protože jsi měl solidní základ, na kterém jsi něco budoval. Těch posledních pár měsíců jsem se taky snažila si tady zasloužit svoje místo. Ale jinak.“

„Fajn, možná. Ale my dva jsme začali na stejné startovní čáře, Nell, pokud jde jen o to, co bylo mezi námi.“

Co bylo mezi námi, pomyslela si. Ne, co je. Jestli to viděl takhle, může tam stát a trvat na svém, nebo udělat krok do prázdna.

Nebude to o nic těžší, než sjet z útesu.

„Žila jsem s mužem. Tři roky jsem žila s mužem, který mi ubližoval. Nejen fackami a ranami. Takové rány se zahojí. Na rozdíl od jiných.“

Musela si vydechnout, aby se zbavila napětí v hrudi. „On systematicky narušoval moji sebedůvěru, odvahu a možnost volby a dělal to tak šikovně, že je docela zničil, než jsem si toho vůbec všimla. Není snadné je znova vybudovat a pořád na tom pracuju. To, že jsem sem dneska přišla, mě stálo všechny síly, co jsem nashromáždila. Neměla jsem si s tebou začínat. Neplánovala jsem to. Ale díky tobě jsem se zase začala cítit normálně.“

„To je docela rozumná řeč. Pojď si sem sednout.“

„Udělala jsem, co jsem musela, abych se od něho dostala. A nebudu se za to omlouvat.“

„To po tobě nechci.“

„Ale nehodlám jít do podrobností.“ Odvrátila se, opřela se o zábradlí a zadívala se na noční moře. „Předtím to bylo jako život v jámě, která je pořád hlubší a chladnější. Kdykoli jsem se pokusila vylézt, stál tam on.“

„Ale dokázalas to.“

„Nemůžu říct jak. Ať jsem udělala cokoli, nechci se k tomu vracet. Tak jsem lhala a podváděla. Porušila jsem zákon. A ublížila jsem ti.“ Otočila se k němu. „Ale jen toho posledního lituju.“

Řekla to vzdorovitě, skoro vztekle, jak tam stála opřená zády o zábradlí a svírala ho v rukou, až jí klouby zbělely.

Strach a odvaha, pomyslel si, to obojí v ní teď zápasilo. „Tys myslela, že to nepochopím?“

„Zacku.“ Zvedla paže a zase je spustila. „Já sama to pořád nechápu. Nebyla jsem kus hadru, když jsem ho poznala, nebyla jsem oběť, která se nechá využívat. Pocházím z normální, fungující rodiny. Byla jsem vzdělaná, nezávislá holka, co pomáhá s rodinnou firmou. Poznala jsem i jiné muže – sice nic vážného, ale byly to normální, zdravé vztahy. A najednou jsem se ocitla v pasti, manipulovaná a týraná.“

Ach zlato, pomyslel si stejně, jako když se sesypala v kuchyni kavárny. „Proč se za to pořád obviňuješ?“

Ta otázka ji vyhodila z rytmu. Chvíli na něj jen zmateně zírala. „Já nevím.“ Přešla k němu a posadila se vedle do křesla.

„Další krok bych viděl v tom, abys s tím přestala.“ Klidně se napil piva. Ještě stále měl zlost, menší na Nell, ale o to větší na muže – beze jména a bez tváře – který ji tak poznamenal.

Napadlo ho, že by se později mohl vyřádit aspoň na Ripleyině boxerském pytli.

„Co kdybys mi vyprávěla o své rodině?“ navrhl a nabídl jí pivo. „Už víš, že moje matka neumí moc vařit a že táta rád fotí tou svou novou hračkou. Víš, že tady oba vyrostli, pak se vzali a měli párek dětí. Osobně se znáš s mou sestrou.“

„Můj tatínek byl voják. Podplukovník.“

„Armádní dítě.“ Když na nabízené pivo zavrtěla hlavou, napil se sám. „To jsi viděla kus světa, co?“

„Jo, hodně jsme se stěhovali. Otec měl rád nové rozkazy. Asi pro něj znamenaly výzvu, co musel zvládnout. Byl to dobrý člověk, trpělivý a krásně se smál. Měl rád staré filmy bratří Marxů a burákové máslo. Ach bože.“

Žal jí stáhl hrdlo, připravil o hlas a zaryl se jí do žaludku.

„Už je tak dlouho pryč a jako by to bylo včera.“

„To je vždycky stejné, když má člověk někoho rád. Mně se třeba pořád stýská po babičce.“ Vzal Nell lehce za ruku. „A to pak i cítím její vůni. Levandulová voda a mátové bonbony. Zemřela, když mi bylo čtrnáct.“

Jak to, že jí tolik rozuměl? To bylo takové jeho kouzlo. „Můj otec padl ve válce v Zálivu. A to jsem si myslela, že je neporazitelný. Všichni říkali, jaký to byl dobrý voják, ale já si pamatuju jen dobrého tátu. Vždycky si našel čas mě vyslechnout. Byl čestný a férový a měl svoje zásady, osobní zásady, kterých si vážil víc než nějakých pravidel a nařízení. On… bože.“ Zadívala se Zackovi do tváře. „Právě mě napadlo, jak moc jsi mu podobný. Tebe by mi schvaloval, šerife Todde.“

„Je mi líto, že ho nikdy nepoznám.“ Natočil kukátko směrem k ní. „Nechceš se podívat, co je tam všechno vidět?“

Sklonila se a zadívala na hvězdy. „Takže jsi mi odpustil?“

„Řekněme, že je to na dobré cestě.“

„Tak to mám dobré. Ripley by mě jinak nakopala do zadku.“

„A to umí dobře.“

„Má tě moc ráda. Vždycky jsem chtěla mít bratra nebo sestru. S maminkou jsme si byly blízké, zvlášť potom co zemřel táta. Líbila by se ti. Byla silná, chytrá a veselá. A když ovdověla, dokázala vybudovat vlastní firmu z ničeho. A úspěšnou.“

„To mi taky někoho připomíná.“

Pousmála se. „Taťka říkával, že se jí podobám. Zacku, teď jsem taková jako tenkrát. Ty tři roky mezi tím jsou jen zdržení. Ani bys mě nepoznal, jaká jsem byla v tom ztraceném období. Já sebe taky ne.“

„Možná sis tím musela projít, aby ses dostala sem.“

„Možná.“ Světlo v dalekohledu pohaslo, jak se jí zamlžily oči. „Mám pocit, jako bych celou dobu směřovala sem. Tolikrát jsme se stěhovali a já se vždycky rozhlédla a věděla, že to není moje místo. Ještě ne. Ale když jsem přijížděla na trajektu a uviděla tenhle ostrov, poznala jsem ho. Pochopila jsem, že je to tady.“

Zvedl jejich spojené ruce a políbil tu její. „Ten den, co jsem tě poprvé uviděl v kavárně, jsem zase pochopil já.“

Vzrušení jí projelo paží až do srdce. „Vezu si s sebou zátěž, Zacku. A komplikace. Větší, než ti můžu říct. Záleží mi na tobě jako na nikom jiném. Nechci ti do života vnášet svoje problémy.“

„Tak mám dojem, že na tohle už je pozdě. Miluju tě.“ Ucítila další vlnu radosti. „Ještě tolik toho nevíš a cokoli z toho by mohlo změnit tvůj názor.“

„Asi mě dost podceňuješ.“

„Asi ano. Tak dobře.“ Odtáhla se a vstala. Krizím uměla líp čelit ve stoje. „Musím ti povědět ještě něco a nečekám, že to pochopíš a přijmeš.“

„Jsi kleptomanka.“

„Ne.“

„Tak agentka protistátní skupiny.“ Musela se zasmát. „Ne. Zacku…“

„Počkej, mám ještě jeden nápad. Jsi jedna z těch závisláků na *Star Treku*, kteří dokážou odříkat dialogy ze všech epizod.“

„Ne, jen první řadu originálních dílů.“

„Tak to je v pořádku. Dobře, nechám se poddat.“

„Jsem čarodějka.“

„Hm, ale to vím.“

„Nemyslím to jako obrazné vyjádření svojí povahy,“ pokračovala netrpělivě. „Ale doslova. Kouzla a čáry a takové věci. Čarodějnice.“

„Jo, to jsem pochopil tu noc, kdys tancovala nahá před domem a rozzářila se jako svíčka. Nell, žiju celý život na ostrově Tří sester. Čekáš, že mi to vyrazí dech nebo že začnu zahánět zlou moc?“

Nebyla si jistá, zda cítí úlevu nebo zklamání, a tak se zamračila. „Asi jsem čekala aspoň něco.“

„Hnulo to se mnou,“ připustil. „Ale život s Ripley to trochu rozmělňuje, víš. I když to už celé roky nepraktikuje. Možná by mě naštvalo, kdybys řekla, žes mi dala vypít nápoj lásky nebo tak něco.“

„To víš, že ne. Ani bych to neuměla. Zatím se teprve… učím.“

„Takže čarodějka učnice.“ Pobaveně vstal. „Myslím, že si tě Mia brzo vycepuje.“

Copak toho chlapa nic nepřekvapí? „Před pár dny jsem stáhla dolů měsíc.“

„Kruci a co to jako znamená? No nic, víš, já na to metafyzično moc nejsem. Jsem jen obyčejný chlap, Nell.“ Přejel jí dlaněmi nahoru a dolů po pažích, čímž ji vzrušoval i konejšil, jak to uměl jen on.

„Ne, to nejsi.“

„Dost obyčejný, protože tady stojím se ženou a přicházím o tak krásnou měsíční noc.“ Sklonil se k jejím rtům a vtáhl ji do lahodného polibku.

Když si oddaně položila hlavu na jeho rameno a objala ho kolem krku, zatočil s ní směrem k proskleným dveřím.

„Chci tě do postele. Do mojí postele. A milovat se s tebou – ty armádní dítě, podobné svojí mamince.“ Strčil do dveří a vtáhl ji dovnitř. „Vážně tě miluju.“

Jen tohle byla pravda, pomyslela si, když padali na postel. Tohle byl skutečný cit. To všechno jí nabízel spolu s touhou a žádostí. A když se jí dotýkal, všechny žhavé i sladké bolesti byly vítané.

Touha po domově konečně naplněná.

Pomalu, rozkošně se s ním začala pohybovat. Svobodně se mu otevřela, odhalila tělo i duši.

Kůže se pod jeho prsty rozezpívala. Dlouhý, vlhký stah v jejím nitru ji přiměl vzdychnout si. A když znovu našel její rty, vložila celou svou bytost do polibku. Nemohla se mu vyznat slovy, jen srdcem a tělem jako teď.

Jeho rty bloudily po jejím rameni, obdivovaly jeho tvar, pevnost svalů a jemnost kostí. Její vůně ho opájela, toužil po ní už stejně jako po dalším nadechnutí.

Našel její ňadro a potěšil je oba za pomoci rtů, jazyka a zubů, až se její srdce pod jeho dotyky rozbušilo jako

nekonečný puls moře. Pak jeho tep zrychlil a ona se prudce zvedla a zalapala po dechu.

Beze spěchu sjížděl dolů po jejím těle. Pohlazení, dotyk rtů. Cítil její chvění, zatímco jeho vlastní srdce bušilo jako kladivo o kovadlinu.

Její prsty se zoufale zatínaly do prostěradla, když jí nadzvedl boky a laskal ji ústy. S nemilosrdnou trpělivostí ji vytáhl ke konečnému výkřiku.

Vzlykavě dýchala, kůže se jí teď vlhce leskla, když se spolu převalovali na lůžku. Horkost z nich sálala a plnila okolní vzduch.

„Zacku…“

„Ne, ještě ne.“

Šílel po ní, po její kůži a jejích rukou. V bledém svitu měsíce vypadala nadpozemsky jako s bílého mramoru, horkého na dotek a oroseného zdravě smyslným potem.

Když se jí zakousl do krku, jako by se jí nemohl nasytit, znovu vykřikla v šoku a extázi, protože jeho prsty ji zároveň vyhnaly na vrchol.

Pohybovala se jako blesk, nezvládnutelně a bez rozmyslu. Přísahala by, že se s ní postel otáčí závratnou rychlostí, když se nad něho vyšvihla. Bez dechu si ho osedlala a řídila ho vzhůru jako on předtím ji. Sehnula se na chvíli, aby pustošila jeho rty, pak se prudce zaklonila, zalomila ruce za hlavou a rozletěla se, jak do ní pronikala síla.

Natahoval k ní ruce, ale bezmocně mu klouzaly po jejích pumpujících bocích. Krev v něm hučela a mysl vířila. Neviděl nic než její oči, podobné modrému plameni s leskem drahokamů.

Zvedl se, přitiskl rty na její srdce a vzápětí se rozpadl na kusy.

14

RIPLEY ZASTAVILA POLICEJNÍ AUTO a sledovala, jak Nell vytahuje věci z kufru. Slunce už zapadlo a kvůli silnému severozápadnímu větru byla většina turistů usazená v hotelu nad horkými nápoji.

Ostrované teď buď rozumně usedali k televizi nebo dokončovali večeři. Sama se na obě ty činnosti těšila.

Ale od chvíle, kdy se Nell ukázala u jejich dveří, neměla příležitost mluvit s ní mezi čtyřma očima.

„Buďto začínáš moc brzo, nebo moc pozdě," zavolala na ni.

Nell popadla velkou krabici a schoulila se do bundy s fleecovým lemováním, kterou si nechala dovézt z pevniny. „Druhý start," odpověděla. „Knižní klub, který Mia vede, se dneska schází poprvé po letní přestávce."

„Aha." Ripley vystoupila. Měla na sobě oblíbenou prastarou koženou bundu a vysoké boty. Letní baseballovou čepici vyměnila za obyčejnou černou hučku. „Chceš pomoct?"

„Ruka navíc by se hodila." Nell byla ráda, že neslyší nepřátelský tón, a ukázala na druhou krabici. „Občerstvení pro čtenářky. Jdeš taky?"

„Ani náhodou."

„Nerada čteš?"

„Ne, ráda, jen takové skupiny nemusím. Skupiny totiž tvoří jejich členové," vysvětlovala, „a to jsou skoro vždycky lidi."

„Ale lidi, které znáš," podotkla Nell.

„O to je to horší. Tohle je hejno slepiček, které většinu času stráví pomlouváním jiných nebo vyprávěním o tom, na kterou knihu se vymluvily, aby se dostaly z domu."

„Jak to můžeš vědět, když nejsi členkou klubu?"

„Řekněme, že mám dobrou představivost.“

„Aha.“ Nell si cestou ke vchodu posunula na ruce krabici. I přes chladné počasí kvetla Mie v oknech šalvěj jako v červenci. „Proto ses přestala zajímat o Umění? Že to znamená houfovat se?“

„Už to by jako důvod stačilo. Kromě toho mě nikdo nebude nutit, abych věřila v něco, co mělo začít někdy před třemi stoletími.“

Opřel se do ní poryv větru, až jí culík šlehl jako bič. Ignorovala to i mrazivé prsty, co se jí pokoušely vecpat pod bundu. „Myslím, že všechno se dá zvládnout bez blekotání nad kouřícím kotlem a nepotřebuju, aby mě lidi pozorovali, jestli náhodou neodletím na koštěti ve špičatým klobouku.“

„Ty dva první důvody bych brala.“ Nell otevřela dveře a vešla do přívětivého tepla. „Ale ty dva poslední neobstojí. Miu jsem nikdy neslyšela blekotat nad kotlem ani jindy a nikdo se na ni nedívá, jako by měla někam letět na koštěti.“

„Ale nepřekvapilo by mě to.“ Ripley vešla do hlavní místnosti obchodu a kývla na Lulu. „Lu.“

„Rip.“ Lulu dál rozkládala stoličky. „Dneska se připojíš?“

„To je jako se ptát, jestli se v pekle hraje hokej.“

„O tom nic nevím.“ Lulu nasála vzduch. „Že bych cítila perníčky?“

„V jedné krabici je mám,“ řekla Nell. „Chcete to naaranžovat nějak speciálně?“

„Na to jsi expert ty. Mia je ještě nahoře. Kdyby se jí něco nelíbilo, řekla by ti to.“

Nell tedy odnesla krabice k připravenému stolku. Už se jí podařilo trochu naťuknou skořápku téhle dámy, ale ještě docela nepronikla dovnitř. Stalo se to pro ni výzvou.

„Myslíte, že bych tu mohla zůstat na kousek debaty?“

Lulu se na ni podezřívavě zadívala nad skly brýlí. „Tys tu knihu četla?“

A kruci. Nell nejdřív vytáhla tác s perníčky, aby Lulu vůní trochu obměkčila. „No to ne. O tomhle klubu jsem se dověděla teprve před týdnem a…“

„Každý by si měl najít aspoň hodinu denně na čtení, i kdyby měl nevím kolik práce.“

„No tak, přestaň se chovat jako mrcha, Lulu.“

Nell při té poznámce užasle otevřela pusu, ale když se úkosem podívala na Lulu, viděla, že ji to jen rozesmálo.

„Nemůžu si pomoct. Mám to vrozené. Můžeš zůstat, když zůstane ona," ukázala palcem na Ripley.

„Nemám zájem vysedávat tady s hejnem ženských, klábosit o knížce a o tom, kdo s kým neměl spát. A kromě toho jsem ještě nevečeřela."

„Kavárna zavírá až za deset minut," řekla Lulu. „Hrášková polívka se šunkou byla dneska moc dobrá. Udělalo by ti dobře, kdybys taky trávila čas se ženskými. Mohla bys trochu prozkoumat svoji vnitřní ženu."

Ripley se zachechtala. Ale představa polévky – vlastně jakéhokoli jídla, které by nemusela sama připravovat – ji silně přitahovala. „Svoji vnitřní ženu zkoumat nepotřebuju. Je to pěkná potvora. Zato tu polívku jdu zkontrolovat,"

Vydala se nahoru po schodech. „Možná zůstanu na prvních dvacet minut," zavolala dolů. „Ale necháte mě vybrat si první perník."

„Lulu?" Nell urovnala sušenky ve tvaru hvězd na skleněném tácku.

„No?"

„Taky ti klidně řeknu, že jsi mrcha, jestli nás to sblíží jako dva lidi, ochotné zkoumat svoji vnitřní ženu."

Lulu se znova zachechtala. „Tobě taky pusa jede, když chceš. Jsi pracovitá, držíš slovo a to mi docela stačí."

„Taky dělám skvělé perníčky."

Lulu přešla ke stolu a jeden si vybrala. „To ti hned řeknu. A koukej si do příštího sezení přečíst říjnovou knihu."

Nell ukázala dolíčky. „Přečtu."

V kavárně Ripley otrávila Peg, když se dožadovala polévky pár minut před zavřením.

„Mám rande, takže jestli to nedojíš včas, půjdeš si tu misku umýt sama."

„Hodit ji do dřezu jako ty, aby to zbylo na Nell po ránu, umím taky. Dej mi k tomu horkou čokoládu. Ještě se scházíte s Mickem Burminghamem?"

„Jo. Dneska si zalezeme a uděláme si videofestival. Bude *Vřískot Jedna, Dva a Tři.*

„To je teda erotika. Jestli chceš jít, já to na tebe Mie neprásknu.“

Peg nezaváhala. „Dík.“ Strhla si zástěru. „Já mizím.“

Ripley potěšilo, že v kavárně osaměla, a chtěla si blaženě užívat polévku. O to víc ji naštvalo, když sotva za minutu zaslechla klapot Miiných podpatků.

„Kde je Peg?“

„Pustila jsem ji na žhavý rande.“

„Ty si dovoluješ pouštět moje zaměstnance dřív ze směny? Zavíráme až za čtyři minuty a ona má v popisu práce ještě umýt vitrínu, pult a kuchyň.“

„Když už jsem to udělala, můžeš se místo ní vyřádit na mně.“ Ripley dál nabírala polévku, ale se zájmem si Miu prohlížela.

Bylo dost vzácné vidět chladnou Miu Devlinou tak podivně nesvou a rozjitřenou. Kroutila řetízkem amuletu, co nosila na krku, a tvářila se ustaraně. Přistoupila k vitríně a sykla.

„Při prodeji jídla musíme dodržovat hygienická nařízení. Ale když jsi byla na Peg tak hodná, můžeš tohle vydrbat za ni.“

„To sotva,“ zavrčela Ripley, ale pocit provinění jí ubíral chuť k jídlu. „Copak tě potrefilo?“

„Mám na starost běh firmy a to je víc starostí, než se procházet po městě a tvářit se povýšeně, což je tvoje specializace.“

„Nech si to od někoho udělat, Mio, vrátí se ti smysl pro humor.“

Mia se prudce otočila. „Na rozdíl od tebe sexem neřeším každý problém.“

„Jestli si chceš hrát na paní Nedostupnou jen proto, že tě odkopl Sam Logan, je to tvoje…“ Ripley se zarazila a měla na sebe vztek, i když Mia zbledla. „Promiň. To jsem nechtěla. Vážně ne.“

„Zapomeň na to.“

„Když něco přepísknu, omluvím se. Přestože jsi sem už přišla nakvašená. A nejenom že se omluvím, dokonce se zeptám, co tě trápí.“

„Co se kruci staráš?“

„Obyčejně se nestarám. Ale to tě taky nevidím takhle vystrašenou. Co se děje?“

Kdysi byly kamarádky a velmi dobré. Blízké jako sestry. I proto bylo pro Miu těžší otevřít se, než kdyby se sotva znaly.

Ale věc se zdála příliš vážná, aby bazírovala na starých křivdách. Posadila se naproti Ripley a zadívala se jí do očí. „Viděla jsem krev na měsíci.“

„Ale prosím tě…“

Než Ripley stihla něco říct, Mia ji popadla za zápěstí. „Problémy, blíží se velké problémy. Temná moc. Znáš mě dobře a víš, že bych to neříkala, tobě nebo jiným, kdybych si nebyla jistá.“

„A ty zas znáš dobře mě, abys věděla, co si myslím o zlých znameních a podobných bludech.“ Ale po páteři jí přejel mráz.

„Přijde to, až spadá poslední listí a než napadne první sníh. To taky vím jistě, ale nevím přesně, co to je a odkud to přijde. Něco to zakrývá.“

Ripley zneklidněla, když viděla, jak se Miiny oči prohloubily a potemněly. Jako by v nich mohla zahlédnout celé tisíciletí. „Když na ostrov dorazí nějaký problém, já a Zack ho zvládneme.“

„Bude třeba něco víc. Ripley, Zack miluje Nell a ty zase jeho. Kolem nich se to točí. Cítím to. Jestli se nepoddáš, něco se stane. Něco, co už nedokážeme napravit. Já sama si s tím neporadím a Nell ještě není připravená.“

„V tomhle ti pomoct nemůžu.“

„Nechceš.“

„Nemůžu nebo nechci, to vychází nastejno.“

„To je pravda,“ řekla Mia a vstala. To, co se jí lesklo v očích, nebyla zlost. S tou by se dalo lehce bojovat. Byla to odevzdanost. „Popíráš, co jsi, přicházíš o to, co jsi. Upřímně doufám, že toho nebudeš litovat.“

Mia sešla dolů přivítat čtenářky svého klubu a bavit se o daném tématu.

Ripley si o samotě podepřela bradu pěstí. Chtěla v ní jen probudit pocit viny, to je vše. Pokud jí Mia něco nevyčítala, házela na ni jedno lepkavé provinění za druhým. A na to jí neskočí. Jestli je na měsíci rudá mlha, mohou za to nějaké atmosférické poruchy a s ní to nemá nic společného.

Ať si Mia nechá svoje omen, když ji to tak baví.

Neměla se tu dneska ukazovat a nechat se zahnat do kouta, aby do ní mohla šťourat. Jenom jedna druhou rozčilovaly. Už skoro celých deset let.

Ale nebývalo to tak vždycky.

Byly kamarádky, skoro nerozlučné kamarádky, dokud je nerozdělila dospělost. Ripley si vzpomněla, že jim její matka říkala srdeční dvojčata. Sdílely spolu všechno a možná právě to byl problém.

Často se stává, že se staří přátelé v dospělosti rozejdou. Ale to se o nich říct nedalo. Spíš kamarádství naráz a násilně rozetnuly.

Ale ona měla právo jít svou cestou. A udělala dobře! Teď se nevrátí zpátky jen proto, že je Mia nesvá z nějaké atmosférické zvláštnosti.

I kdyby měla pravdu a blížil se nějaký malér, zvládnou ho za pomoci pravidel a zákona, a ne kouzel.

Už dávno odložila své dětské hračky a nástroje, protože ji přestaly zajímat. To snad bylo rozumné a zralé. Když se dnes lidé podívali na Ripley Toddovou, viděli zástupkyni šerifa, spolehlivou a zodpovědnou ženu, která zvládala svoji práci, a ne nějakou podivnou ostrovní kněžku, která jim uvaří lektvar pro zlepšení sexuálního života.

Podrážděná tím, že i její myšlenky zněly trucovitě a protivně, posbírala nádobí a odnesla ho do kuchyně. Pocit viny ji přiměl k tomu, že ho opláchla, naskládala do myčky a vydrbala dřez.

Usoudila, že tím svůj dluh dostatečně splatila.

Z hlavní místnosti dole k ní doléhaly ženské hlasy. Byly cítit vonné tyčinky, které Mia zapálila pro ochranu. Ripley se vyplížila zadním východem. Ani kolona parních válců by ji teď nedotlačila k hejnu štěbetajících žen.

U zadních dveří si všimla zapálené silné svíčky, která měla zahánět zlé síly. Byla by se pohrdavě usmála, ale cosi ji nutilo podívat se vzhůru.

Bledý měsíční kruh byl potažen tenkou krvavou mlhou.

Ripley se nezmohla ani na úšklebek, strčila si ruce do kapes a cestou k vozu se už dívala jen na své boty.

Když poslední členky knižního klubu odešly, Mia otočila klíčem ve dveřích. Nell už sklízela plata a ubrousky a Lulu zamykala kasu.

„To byla legrace!“ Nádobí veselo cinkalo, jak je Nell stavěla do komínků. „Vážně zajímavé. Takhle jsem o knize nikdy nediskutovala. Když něco přečtu, pomyslím si, jestli se mi to líbilo, nebo ne, ale nikdy se neptám proč. Slibuju, že si přečtu knihy na příští měsíc, abych taky mohla něčím přispět.“

„O nádobí se postarám, Nell. Musíš být unavená.“

„Nejsem.“ Nell zvedla naložený tác. „Dnes se tady nahromadilo tolik energie. Asi mě to nabudilo.“

„Zack na tebe nečeká?“

„Ne, dneska ne. Řekla jsem mu, že jdu na večírek.“ Lulu počkala, až Nell odejde z místnosti. „Co se děje?“ zeptala se Mii.

„Nevím přesně.“ Aby se něčím zaměstnala, začala skládat stoličky. „A právě to mě nejvíc zneklidňuje. Něco se blíží a já to nedokážu rozeznat. Ale dneska bude klid.“ Pohlédla ke schodům a nesla stoličky do komory. „Ona dnes bude v pohodě.“

„Jde hlavně o ni, že?“ Lulu uklidila část složených stoliček. „Asi jsem to cítila od začátku a nedala jsem jí pokoj. Ale je pravda, že je to milá holka, která tvrdě pracuje. Někdo jí snad chce ublížit?“

„Někdo jí už ublížil a nenechám ho to udělat znova. Zkusím trochu věštit, ale na to se musím připravit. Pročistit si mysl. Ještě je čas. Nevím kolik, ale mělo by to stačit.“

„Řekneš jí to?“

„Ještě ne. Ona se připravuje a očišťuje jinak. Je zamilovaná a to jí dává sílu. Bude ji potřebovat.“

„Co dává sílu tobě, Mio?“

„Úkoly. Láska u mě moc nefungovala.“

„Slyšela jsem, že je v New Yorku.“

Mia schválně jen trhla rameny. Věděla, o kom Lulu mluví, a protivilo se jí, že jí Sama Logana za jeden večer někdo dvakrát připomenul. „To je velké město,“ řekla bez výrazu. „Bude tam mít jistě společnost. Chci to tu dokončit a jít domů. Musím se vyspat.“

„Pitomej chlap,“ zabručela Lulu potichu. Podle jejího názoru bylo na světě až moc pitomých chlapů. A většina z nich ještě ztroskotala na tvrdohlavých ženských.

Kouzla jsou také něco jako recepty, pomyslela si Nell. A v tom se dobře vyznala. Úspěšná práce s receptem vyžadovala čas, pečlivost a kvalitní ingredience ve správném poměru. Přidej trochu fantazie a dostaneš autorské dílo.

Mezi prací a účetnictvím si tedy našla čas na knížku o kouzlech, kterou jí Mia půjčila. Uvědomila si, jak by Miu pobavilo, že ji považuje za jakousi metafyzickou kuchařku, ale určitě by ji to neurazilo.

Čas byl ale třeba i na meditaci, vizualizaci a koupi nebo výrobu vlastních nástrojů, aby měla dobře zásobenou čarodějnickou špižírnu.

Teď se chtěla odměnit svou první sólovou praktickou ukázkou.

„Milostná zaklínání, vyháněcí zaklínadla, ochranná kouzla,“ předčítala a listovala knihou. „Svazující kouzla, finanční a uzdravující kouzla.“

Pro každého něco, pomyslela si a vzpomněla si, jak ji Mia varovala, aby byla na svá přání opatrná. Nedbalé nebo sobecké přání by se mohlo jako bumerang nepříjemně nebo nečekaně obrátit proti ní.

Zkusí to jednoduše a vybere si něco, co nikomu nemůže uškodit.

Nejdřív použila koště a vymetla negativní energii. Pak ho postavila ke dveřím, aby zabránila jejímu návratu. Zatímco se jí Diego proplétal mezi nohama, zvolila si svíčku a vyryla na ni patřičné symboly. Usoudila, že každá podpora se hodí, a vybrala si ještě kameny pro povzbuzení energie. Rozložila je

na stole vedle mrazem spálené pelargonie, kterou si přinesla od Zacka.

Vydechla si a nasála čerstvý vzduch.

Znovu si přečetla hojivé kouzlo, které jí Mia napsala na kousek pergamenu, zavřela oči a v duchu si pro sebe slova upravila.

„Tak jdem na to," zašeptala.

„Tenhle poničený květ chci vyléčit a uvadlým lístkům svěžest navrátit. Hm… Jeho krása zmizela příliš brzy, vždyť dává radost všem, nikoho neomrzí. Vrať mu květy jako dlaň, jak říkám, tak se i staň."

Skousla si ret a čekala. Zvadlá květina dál zatvrzele trůnila v květináči. Nell se naklonila, jestli nezahlédne alespoň nějaký zelený lísteček.

Zase se narovnala. „Bezva. Asi nejsem na sólovou akci připravená."

Možná by to měla zkusit znova. Musí si to líp představit, musí tu květinu *vidět* zase živou a rozkvetlou. Musí cítit její vůni a dodat jí energii. Nebo z ní vytáhnout energii? Každopádně se nevzdá po prvním nezdařeném pokusu jako nějaká fňukna.

Znovu zavřela oči a zopakovala celý proces, ale vtom vyjekla, protože někdo zaklepal na dveře. Otočila se tak rychle, až Diega odhodila na druhou stranu místnosti, kde se svalil a začal se olizovat, jako by to už dlouho plánoval.

Nell s pochechtáváním otevřela Ripley.

„Jela jsem kolem a uviděla svíčky. Máš snad problémy s elektřinou?" Přitom se zadívala přes Nellino rameno do místnosti a uviděla na stole rituální svíce. „Ach."

„Trénuju, ale podle výsledků to bude chtít ještě hodně času. Pojď dál."

„Nechci rušit." Od setkání v knižních klubu si Ripley slíbila, že se tu každý večer staví nebo aspoň projede kolem. „Není to ta uschlá kytka z naší verandy?"

„Není úplně uschlá, ale moc jí nechybí. Dovolila jsem se Zacka, jestli se můžu pokusit o její záchranu."

„Zkoušíš kouzla na mrtvém muškátu? Bože, já z tebe pojdu."

„Napadlo mě, že když něco pokazím, nikomu to neublíží. Dáš si trochu čaje? Před chvilkou jsem ho uvařila.“

„Třeba. Zack vzkazuje, že přijde hned, jak skončí. Měli jsme práci s opilým výtržníkem,“ vysvětlovala. „A nezletilým k tomu. Vyzvracel všech šest piv, co sebral tátovi z lednice. Zack ho odvedl domů.“

„Někdo, koho znám?“

„Mladý Stubens, ten nejstarší. Včera mu holka dala kopačky, takže se rozhodl vyplakat se u piva. A protože mu bylo blbě jako nikdy předtím, myslím, že příště si zlomené srdce bude léčit jinak. Co to tu voní?“

„Dala jsem péct vepřovou panenku. Můžeš tu zůstat na večeři.“

„Přece tady nebudu sedět a pozorovat, jak na sebe vy dva děláte oči. Ale neškodilo by, kdybys po Zackovi kousek poslala.“

„Ráda.“ Podala Ripley hrnek s čajem. „Ale my na sebe oči neděláme.“

„Tak je klidně dělejte.“ Nell vytáhla z lednice tácek s předkrmy. „Copak vy si každý večer takhle debužírujete?“

„Zkouším na Zackovi recepty.“

„To je ale šťastnej mizera.“ Ripley si vybrala malý klínek bruschetty. „Kdyby mu cokoli nejelo, pošli to mně. Já ti povím, jestli je to k jídlu.“

„To jsi hodná. Tak zkus tu plněnou houbu. Zack se jí nedotkne.“

„Neví, o co přichází,“ oznámila Ripley po prvním soustu. „Takže cateringová firma šlape?“

„Šlape.“ Ale Nell ještě toužila po konvekční troubě a mrazáku, což bylo pro její malou kuchyňku příliš a v současné chvíli to ani rozpočet firmy nedovoloval. „V sobotu dělám sendviče a koláč na křest.“

„Pro Burminghamovo miminko.“

„Přesně tak. Další týden přijede za Lulu z Baltimoru sestra s rodinou. Lulu by je chtěla omráčit. Jde o nějaké sourozenecké žárlení.“ Nell ukázala palcem k troubě. „Chtěla jsem jí dodat tu panenku, takže to nejdřív musím vyzkoušet.“

„To se tedy Lu prohne. Obyčejně škudlí každý dolar.“

„Dohodly jsme se na směnném obchodu. Uplete mi za to pár svetrů. V zimě je určitě užiju.“

„Ještě má přijít teplé počasí. Zažijeme trochu babího léta, než uhodí mrazy.“

„To doufám.“

„Takže…“ Ripley se sehnula pro Diega. „Jak se má Mia?“

„Dobře. Je poslední dobou nějak roztržitá.“ Nell povytáhla obočí. „Proč se ptáš?“

„Jen tak. Asi už myslí na Halloween. To se vždycky rozjede.“

„Na ten týden vyzdobíme obchod. Varovala mě, že prý si do kavárny přijdou pro sladkosti všechna děcka z ostrova.“

„Kdo by odolal, když může dostat mls od pravé čarodějnice? Radši už půjdu.“ Krátce podrbala kotě a zase ho postavila na zem. „Zack tu bude každou minutu. Tu kytku můžu zase odnést, jestli ti tady…“ Zarazila se, protože se na ni podívala.

Zdravé zelené lístky korunovaly nachové květy v celé své slávě. „Teda, to mě podrž.“

„Dokázala jsem to! Funguje to! Páni!“ Nell byla skokem u stolu a zabořila tvář mezi květy. „Nemůžu tomu uvěřit. Teda, chtěla jsem tomu věřit, ale stejně jsem myslela, že to nedokážu. Ne sama. Není to nádhera?“

„Jo, to je dobrý.“

Pamatovala si, jaké to je, ten nával síly a vzrušení. Velké i malé radosti. Ripley teď zaslechla jejich ozvěnu, když Nell zvedla květináč do výše a zatočila se dokola.

„Ale všechno to nejsou jen kytky a měsíční paprsky, Nell.“

„Co se stalo?“ Nell vzala květináč do náruče a chovala ho jako dítě. „Co se stalo, že se ti to tak protiví?“

„Neprotiví, jen o to nestojím.“

„Já jsem se dřív cítila bezmocná. Tohle je mnohem lepší.“

„Lepší než přimět kytky, aby rozkvétaly, je umět se o sebe postarat. A k tomu jsi kouzelnickou knihu nepotřebovala.“

„Dva životy nemusí být oddělené.“

„Možná ne. Je to ale snazší, když jsou.“ Přešla ke dveřím a otevřela je. „Nenech ty svíčky hořet bez dozoru.“

Když dorazil Zack, měla už Nell stůl uklizený a prostřený. V kuchyni to vonělo pečení a voskem ze svíček.

Měla ráda zvuk jeho dlouhých kroků, když přicházel k domu. I to, jak se zastavil, aby si otřel boty na rohožce. Závan čerstvého vzduchu, jak otevřel dveře. Lehký úsměv, který jí věnoval, než přišel blíž, aby ji políbil.

„Jdu později, než jsem čekal."

„Nic se neděje. Byla tu Ripley a řekla mi to."

„Tak to asi nepotřebuju tohle." Vytáhl kytici karafiátů, které schovával za zády.

„Ale já ano." Vzala si je. „Díky. Myslela jsem, že bychom mohli vyzkoušet to australské víno, o kterém jsem četla. Kdybys ho mohl otevřít…"

„Dobře." Otočil se, aby si sundal a pověsil bundu, a zavadil pohledem o pelargonii, kterou postavila na kraj linky. Trochu strhnul, ale po krátkém zaváhání pověsil bundu na háček. „Tohle jsi asi nedokázala za pomoci hnojiva."

„Ne." Pevně objala stonky karafiátů. „Nevadí ti to?"

„Nevadí. Mluvit o tom je ale něco jiného, než to vidět." Jako doma otevřel zásuvku a našel vývrtku. „Ale rozhodně si u mě nemusíš všechno žehlit."

„Miluju tě, Zacku."

Stál tam s vývrtkou v jedné a s lahví ve druhé ruce a náhle se nemohl pohnout, jak ho přemohly emoce. „To čekání, než to řekneš, bylo docela těžké."

„Dřív jsem to nemohla říct."

„Proč teď ano?"

„Protože jsi mi přinesl karafiáty. Protože si u tebe nemusím všechno žehlit. A protože, když tě slyším přicházet, cítím se lehce a vydechnu si. Láska je to největší kouzlo. Tak ti ji chci taky dát."

Opatrně postavil láhev s vývrtkou a přistoupil k ní. Zajel jí dlaněmi přes spánky do vlasů. „Čekal jsem na tebe celý život." Něžně ji políbil na čelo a tváře. „A chci s tebou prožít zbytek."

Ignorovala stah v žaludku a soustředila se jen na radost. „Pojďme prožívat dnešek. Každá minuta je vzácná." Položila si hlavu na jeho rameno. „Každá minuta se počítá."

15

EVAN REMINGTON SE PROCHÁZEL po honosných pokojích domu v Monterey. Znuděně a neklidně si prohlížel svůj majetek. Každý kus nábytku vybíral s největší péčí on sám nebo podle přesných instrukcí architekt.

Evan vždycky věděl, co chce a čemu dává přednost. A postaral se, aby to získal. Ať to stálo sebevíc peněz nebo úsilí.

Vše, čím se obklopil, vyjadřovalo jeho vkus a styl, který obdivovali i jeho společníci nebo kolegové a také ti, kteří do jedné z těch kategorií chtěli patřit.

To vše ho teď rozčilovalo.

Uvažoval o aukci. Mohl by rovněž něco věnovat nějaké právě oblíbené charitativní organizaci, vzbudit tím zájem tisku a zároveň se zbavit něčeho, o co už nestál. Pustil by do světa zprávu, že prodává věci, jež mu příliš bolestně připomínají jeho zesnulou manželku.

Krásnou, ztracenou Helen.

Uvažoval dokonce o prodeji domu. Ten mu ji opravdu připomínal. V Los Angeles takový problém neměl, ale ona nezemřela v Los Angeles.

Od té nehody jezdil do Monterey zřídka. Pobyl tu sotva několik dní, vždycky sám. Služebnictvo nebral do úvahy. To pro něj znamenalo totéž co třeba zařízení domu. Potřebné a praktické věci.

Když se tady poprvé objevil, přemohl ho žal. Jako šílený plakal na posteli, kterou spolu sdíleli, a držel se její noční košile, aby mohl dýchat její vůni.

Byl zahlcený láskou a bolest ho užírala zaživa.

Když tenhle záchvat pominul, chodil po domě jako duch, dotýkal se jejích věcí, v duchu slyšel ozvěnu jejího hlasu a všude zachytával zbytky její vůně. Jako by ji měl v sobě.

Hodinu strávil v šatně a hladil její šaty. Docela zapomněl na noc, kdy ji tam nechal zamčenou, protože přišla později domů.

Vžíval se do představ o ní, a když už nemohl snést omezený prostor domu, vyrazil na místo její smrti. Stál tam, osamělá postava na útesech, a plakal.

Lékař mu předepsal léky na uklidnění a odpočinek. Byl obklopen přáteli, kteří mu projevovali soustrast.

Začalo se mu to líbit.

Během měsíce zapomněl, že trval na tom, aby Helen vyrazila na večírek do Big Sur. Ukolébával se představou, že právě on ji přemlouval, aby zůstala doma a odpočinula si, dokud jí nebude lépe.

Jenže ho neposlechla. Samozřejmě. Nikdy ho neposlouchala.

Žal se začal měnit ve vztek, který utápěl v alkoholu a samotě. Zradila ho, když odjela proti jeho vůli, když trvala na nějaké frivolní party i přes manželovy rady.

A nechala ho tady neomluvitelně opuštěného.

I záchvat vzteku pominul. Prázdnotu vyplnil fantaziemi o Helen, o jejich manželství a také o sobě. Slyšel, jak o nich lidé mluví jako o dokonalém páru, krutě rozděleném tragédií.

Četl o tom, přemýšlel a věřil tomu.

Na řetízku na srdci nosil jednu její náušnici a tuhle láskyplnou drobnost prozradil i tisku. Říkalo se přece, že i Clark Gable to dělal, když ztratil Lombardovou.

Nechal její šaty ve skříních, její knihy na policích a parfémy ve flakonech. Přikázal vztyčit mramorového anděla nad hrobem, kde nikdo neležel. Každý den na něj kladl tucet rudých růží.

Aby se udržel při smyslech, vrhl se do práce. Znovu začal spát, ale beze snů, v nichž za ním chodila Helen. Postupně se na naléhání přátel začal objevovat ve společnosti.

Ale ženy, ochotné utěšovat vdovce, ho nezajímaly. Randil jen proto, aby si udržel zájem tisku. Některé ženy si vzal do postele, aby nezačaly šířit nelichotivé klepy.

Sex ho nikdy nelákal tolik jako pocit kontroly.

Netoužil se znovu oženit. Věděl, že další Helen neexistuje. Byli jeden druhému souzení. Byla určená pro

něho, aby ji mohl formovat a přetvářet. A jestli ji občas musel potrestat – no, disciplína je přece součástí tvorby. Musel ji učit.

Posledních pár týdnů před její smrtí měl dokonce pocit, že to dokázal. Málokdy se dopustila chyby, v soukromí i na veřejnosti. Podrobovala se mu, jak se má žena muži podrobovat, a snažila se ho potěšit.

Vzpomínal, nebo si to aspoň namlouval, že ji chtěl odměnit výletem na Antiguu. Moře ji fascinovalo, jeho Helen. Během prvních týdnů lásky a objevování se mu svěřila, jak kdysi snila o životě na ostrově.

Nakonec si ji moře vzalo.

Protože znovu cítil, jak se ho zmocňuje deprese, nalil si sklenici minerálky a zapil jeden ze svých léků.

Ne, neprodá tenhle dům, rozhodl se v náhlé změně nálady. Ale otevře ho. Uspořádá tady jeden z těch elitních večírků, na kterých tolikrát dělali s Helen hostitele.

Bude mít pocit, jako by zase stála po jeho boku, kam patřila.

Když zazvonil telefon, ignoroval ho a dál jemně mnul zlatý kroužek náušnice pod tenkou košilí.

„Pane? Volá paní Reeceová. Ráda by s vámi mluvila, pokud máte chvilku.“

Neodpověděl, pouze natáhl ruku. Na uniformovanou služebnou, která mu podala sluchátko bezdrátového telefonu, se ani nepodíval, otevřel dveře na terasu a vyšel do příjemného vánku, aby si promluvil se sestrou.

„Ano, Barbaro?“

„Evane, jsem ráda, že jsem tě zastihla. Doufali jsme s Dekem, že se za námi dnes odpoledne stavíš v klubu. Zahrajeme si tenis, poobědváme u bazénu. Poslední dobou svého malého brášku skoro nevidím.“

Chtěl pozvání odmítnout. Známí jeho sestry z country clubu ho nijak nezajímali. Ale rychle si to rozmyslel. Vzpomněl si, jak dobře uměla Barbara plánovat večírky a kolik starostí by na sebe dobrovolně vzala.

„Rád přijdu. Stejně jsem s tebou potřeboval mluvit.“ Pohlédl na své rolexky. „Tak co kdybychom se sešli, řekněme, v jedenáct třicet?“

„To je skvělé. Ale připrav se, trénovala jsem backhand.“

Jeden gem prohrál. Barbara mu znova zkazila podání a nakrucovala se ve značkové tenisové sukýnce jako blázen. No jistě, měla čas se tady poflakovat třeba každý všední den a pilovat údery s úlisným trenérem, zatímco její hloupý manžel trénoval golf.

On byl naproti tomu velmi zaměstnaný člověk s náročnou profesí a zazobanými klienty, kteří kňourali jako děti, pokud jim nevěnoval dostatečnou pozornost.

Na nějaké pitomé sportování čas neměl.

Odpálil jednu ránu přes síť a slyšitelně zaskřípal zuby, když ji Barbara vrátila. Pot mu stékal po obličeji i zádech. Odtáhl rty v hrozivém šklebu a hnal se přes kurt.

Nell by tenhle výraz rozeznala hned. A začala by se bát.

Barbara ho rozeznala taky a instinktivně zkazila return. „Ty mi dáváš,“ zavolala a zavrtěla hlavou, když se pomalu vracela na výchozí pozici.

Evan byl vždycky temperamentní, pomyslela si. Neuměl prohrávat, musel mít, co chtěl. Odjakživa. Jako dítě se jinak mstil dvěma způsoby. Ledovým tichem, které by se dalo krájet, anebo vztekem a násilím.

Jsi starší, říkávala matka. *Buď hodná holka a sestra a nech malého brášku vyhrát.*

Byl to tak starý a zažitý zvyk, že si sotva uvědomila, že záměrně kazí i další return. Ale zbytek odpoledne bude o tolik příjemnější, pokud Evan vyhraje. Proč se rozčilovat kvůli tenisové hře?

A tak potlačila vlastní soutěživost a vzdala to.

Jeho výraz se okamžitě změnil.

„Dobrá hra, Evane. Já tě snad nikdy neporazím.“

Obdivně se na něj usmála, když se připravovali na další kolo. Kluci neradi prohrávají s holkami, vzpomněla si na další maminčinu průpovídku.

A copak muži nejsou jen velcí kluci?

Když Evan nakonec vyhrál zápas, byl velmi dobře naladěný. Cítil se uvolněně a velkoryse. Vzal Barbaru kolem

ramen a líbnul ji na tvář. „Na tom backhandu ještě musíš zapracovat.“

Jeho poznámka ji otrávila, ale raději to překousla. „Ten tvůj je smrtící.“ Zvedla svou tašku. „A protože jsi mě pokořil, musíš mi koupit oběd. Sejdeme se na vyhlídkové terase. Za půl hodinky.“

Nechala ho čekat, což byl její otravný zvyk. Ale potěšilo ho, jak atraktivně působila a jak se uměla prezentovat. Nesnášel u žen nedbalé oblečení a neupravené vlasy a Barbara ho v tomhle nikdy nezklamala.

Byla o čtyři roky starší, ale vypadala na pětatřicet. Měla pěstěnou, pevnou pleť, hladké, lesklé vlasy a zformovanou figuru.

Přisedla si k němu do stínu slunečníku a jemně voněla oblíbeným parfémem White Diamonds.

„Nechám se uchlácholit šampaňským koktejlem.“ Zkřížila nohy, oděné v tenkém surovém hedvábí. „Když k tomu posedím vedle nejhezčího muže v klubu, určitě mi to zvedne náladu.“

„Právě jsem si říkal, jak krásnou ženu mám za sestru.“

Rozzářila se. „Ty ale umíš lichotit.“

To byla pravda, pomyslela si, pokud vyhrával. O to víc si pochvalovala, že včas usměrnila mač.

„Víš co, nebudeme na Deka čekat. Kdoví kdy to dohraje,“ řekla s úsměvem.

Objednala si koktejl a zeleninový salát a dramaticky zasténala, když si vybral krevetový s majonézou. „Závidím ti tvůj metabolismus. Nikdy nepřibereš. Já kdybych si od tebe vzala jednu lžičku, bych se pak proklínala, až by mě trenérka začala mučit.“

„Stačí trochu disciplíny, Barbaro, a udržíš si figuru, aniž bys musela platit lidi, aby tě honili.“

„Věř mi, že tahle ženská za to stojí. Sadistka.“ Spokojeně si povzdechla a opřela se do židle tak, aby si chránila tvář před sluncem. „Pověz, zlato, o čem jsi se mnou chtěl mluvit.“

„Chtěl bych v Monterey uspořádat večírek. Už je načase…“

„Ano.“ Znovu se naklonila a stiskla mu ruku. „Ano, je načase. Jsem ráda, že už ti je líp, Evane, a že máš zase plány. Prošel sis hrozným obdobím.“

Slzy jí vstoupily do očí, ale zahnala je ne proto, aby si nerozmazala oči, ale aby příliš nerozbouřila jeho city.

Nesnášel scény na veřejnosti.

„Posledních pár měsíců jsi zase začal žít. To je správné. Helen by to schvalovala.“

„Jistě, máš pravdu.“ Odtáhl ruku, protože jim přinesli drinky.

Neměl doteky rád. Ty bezděčné bral. I v obchodním světě byla běžná objetí a polibky. Ale opravdu procítěné doteky nesnášel.

„Nebyl jsem ve společnosti, co se to stalo. Jen na obchodních schůzkách, přirozeně. Ale večírky jsme s Helen vždycky plánovali společně. Ona toho tolik zvládala – pozvánky, menu – všechno samozřejmě pod mým dohledem. Napadlo mě, že teď o pomoc poprosím tebe.“

„Ale jistě. Stačí říct, co by sis představoval a kdy. Zrovna minulý týden jsem byla na podobném večírku. Můžu ukrást pár nápadů. Bylo to u Pamely a Donalda. Pamela dokáže být pěkně otravná, ale party umí připravit skvěle. Když o ní mluvíme, asi bych ti měla říct – snad tě to nerozruší… Ale bojím se, že by se ti to stejně doneslo odjinud.“

„Co?“

„Pamela si zas vymýšlela, však víš, jaká je.“

Sotva si tu ženu dokázal představit. „O čem?“

„Zajeli si před pár týdny s Donaldem na východní pobřeží. Nejdřív na Cape Cod, ale pak ho prý donutila objet to tam a spát po levných hotelech jako nějací kočovníci. Vyprávěla, že v jedné vesničce zahlédla ženu, která vypadala přesně jako Helen.“

Evan stiskl v ruce sklenici. „Jak to myslíš?“

„Vzala si mě na té party stranou a neustále o tom mlela. Že prý nejdřív myslela, že vidí ducha. Trvala na tom, že to musela být Helenina dvojnice, a dokonce se vyptávala, jestli neměla sestru. Řekla jsem, že rozhodně ne. Myslím, že jen viděla nějakou pohlednou blondýnku Helenina věku a trochu

to celé nadsadila. Ale protože to všude vypráví, nechtěla jsem, aby ti takové řeči způsobily zbytečnou bolest.“

„Tak ženská je idiot.“

„Rozhodně má fantazii,“ řekla Barbara. „Tak, když jsme tohle vyřídili, pověz, kolik lidí bys chtěl vlastně pozvat.“

„Asi dvě stě, dvě stě padesát,“ pronesl nepřítomně. „A kde měla Pamela toho ducha vidět?“

„No, na nějakém ostrově na východě. Nevím jistě, jak se jmenoval, protože jsem se snažila změnit téma hovoru. Mělo to něco společného se sestrami. Formální, nebo neformální?“

„Co?“

„Ten večírek, zlato.“

„Formální,“ zamumlal a dál si nechal sestřin hlas v hlavě bzučet jako hmyz.

Lulu bydlela v hranatém bílém domku dva bloky od Hlavní ulice. Na rozdíl od konzervativnějších sousedů měl výrazně rudé okenice a verandu. U dveří stála houpačka postříkaná duhovými barvami, že by si nezadala s plátnem Jacksona Pollocka.

Na travnatém čtverci před domkem trůnila fialová koule a pod ní soška příšerky, která na kolemjdoucí neustále vyplazovala jazyk.

Nell si všimla větrné korouhvičky na střeše v podobě okřídleného draka a výrazně pruhované punčochy. Na krátké příjezdové cestě stál důstojný zánovní sedan v praktické černé barvě a oranžový veterán volkswagen Day-Glo asi z roku 71, který patřil Lulu.

Na jeho zpětném zrcátku se houpaly šňůry korálků z přibližně stejné doby.

Nell podle instrukcí zaparkovala o něco níž a chopila se krabice s objednaným jídlem. Lulu jí otevřela dřív, než stihla zaklepat.

„Trochu to urychlíme,“ řekla, popadla Nell za loket a vtáhla ji dovnitř. „Právě jsem je vyhnala na procházku, ale asi tam nevydrží víc jak dvacet minut. A to musím mít štěstí. Sylvia mě nepřestala mořit, co se narodila.“

„Tvoje sestra?“

„Rodiče to tvrdí, ale já mám svoje pochybnosti.“ Lulu nakoukla do krabice, hned jak ji Nell odložila na stůl. „Představa, že mám stejnou krev s tou namyšlenou, úzkoprsou, vzteklou malou potvorou, mi nedělá dobře. Jsem o osmnáct měsíců starší, takže jsme obě prožily šedesátá léta v těsném sledu. Rozdíl je v tom, že ona si je pamatuje, což mluví za vše.“

„Ach.“ Nell si zkusila představit Lulu jako nezávislou, rozevlátou hippie a zjistila, že to není tak nemožné. Na rodinnou návštěvu si oblékla triko s nápisem oznamujícím, že jí dochází estrogen a má zbraň.

Férové varování, napadlo Nell.

„No, i tak je hezké, že se občas scházíte.“

„Jezdí sem jednou za rok jen proto, aby se mohla povyšovat. Podle jejích nepsaných zákonů je k ničemu každá ženská, která nemá manžela, nezasedá v nějaké komisi a neumí vyrobit úchvatnou dekoraci z motouzu, plivance a prázdné konzervy od tuňáka.“

„Tak to předvedeme něco lepšího.“ Nell rychle vložila pečeni do trouby a začala ji ohřívat. „Udělala jsem ji křupavou, takže ji stačí přelít šťávou a servírovat s miskami navíc. Nejdřív přijde podzimní salát a nezapomeň jim říct, aby si nechali místo na dýňový koláč se sýrem.“

„To jí totálně vytřu zrak.“ Lulu si nalila další skleničku vína, ze které upíjela, aby návštěvu vůbec přežila. „Já jsem měla manžela.“

Vyrazila to sebe tak divoce, až se Nell otočila. „Ano?“

„Nechápu, proč jsem si ho musela hned brát, když mě nezbouchnul nebo tak. Asi jsem i v tomhle chtěla dokázat, jaká jsem rebelka. Nestál za nic, byl stejně neschopný jako hezký. A domov si představoval jako místo, kam se může vrátit, až skončí s čúzou, kterou si právě ten večer nabalí.“

„To je mi líto.“

„Nemusí. Žijeme, abychom se poučili. V osmdesátém pátém jsem ho vykopla. Myslím na to ale jen, když tu Syl začne vynášet do nebe toho svého úředníka, co má pneumatiku, že bys na ní dojela do Clevelandu, dětičky – párek namyšlených puberťáků v pohorkách za dvě stě dolarů a

radosti života na předměstí. To bych se radši picla, než bydlet v kýčovité chaloupce na okraji velkoměsta.“

Protože to víno nebo Lulino rozčilení dovolilo, Nell využila příležitost. „Takže jste tady spolu nevyrostly.“

„Chraň bůh. Vyrostla jsem v Baltimoru. Ale už v sedmnácti jsem utekla do Haight-Ashbury. Chvíli jsem žila v komuně v Coloradu a pak hodně cestovala a užívala si. Když jsem přijela sem, nebylo mi ani dvacet. Ale teď už tady žiju víc než třicet dva let. Bože.“

Ta myšlenka ji donutila obrátit do sebe víno a nalít si další.

„Miina babička mi sem tam dala nějakou práci, a když se narodila Mia, její matka mě najala, abych se o ni starala. Carly Devlinová je docela fajn, ale je fakt, že o výchovu dítěte zrovna nestála.“

„Ale ty ano. To jsem si neuvědomila.“ Není divu, že se Mii tak zastávala, pomyslela si. „Ať si tvoje sestra říká, co chce, ty vlastně jednu dceru máš.“

„Přesně tak.“ S krátkým přikývnutím postavila skleničku. „Dělej si tady, co potřebuješ, já se hned vrátím.“ Na odchodu se ještě obrátila. „Jestli se milá Syl objeví dřív než já, řekni prostě, že pracuješ v kavárně a přišla ses na něco zeptat kvůli práci.“

„Jasně, žádný problém.“ Nell sledovala hodiny, urovnala jídlo, salát a dresink strčila do lednice a k pečeni přiložila plátky brambor a zelené fazolky s bylinkami.

Nakoukla do jídelny, a když viděla, že ještě není prostřeno, začala se pídit po nádobí a prostírání.

„Tady je moje první splátka,“ oznámila Lulu, když se vrátila se zmačkanou igelitkou.

„Díky. Víš, nevěděla jsem, které talíře jsi myslela, tak jsem vyndala tyhle. Jde o rodinu a tohle je takové veselé.“

„Fajn, protože jiné nemám.“

Lulu počkala, až Nell sáhne do tašky, a potměšile se usmála, když užasle vydechla. „No né!“

Byl to jednoduchý svetr s nízkým rolákem, který se dal obléct ke všemu. Ale měl nádhernou, výraznou sytě modrou barvu a byl hebký jako obláček.

„Něco takového bych vůbec nečekala.“ Nell už si ho tiskla ke tváři a na prsa. „Ten je absolutně dokonalý.“

„Nosíš hodně neutrálních barev.“ Lulu pro radost svetr na Nell aranžovala a pak o krok ustoupila. „Ubírají ti na kráse. Tohle tě oživí a půjde ti k očím. Začala jsem plést druhý, trochu delší a pěkně červený.“

„Ani nevím, jak ti poděkovat. Nemůžu se dočkat, až si ho zkusím a…“

„Už jsou zpátky,“ sykla Lulu a začala Nell strkat ke dveřím. „Běž! Honem.“

„Nezapomeň nejdřív vytáhnout salát, než budeš servírovat…“

„Jo, jo, běž.“

Nell stále svírala svetr, když jí Lu zabouchla dveře před nosem.

„…maso,“ dodala a s hihňáním odběhla k autu.

Jakmile dorazila domů, stáhla si triko a vklouzla do úžasného nového svetru. Protože se v zrcadle neviděla celá, přitáhla si před něj židli a stoupla si na ni.

Bývaly doby, kdy měla desítky svetrů – kašmírových, hedvábných, bavlněných i z jemné vlny. Ale žádný jí nepřinesl takovou radost jako tenhle, vyrobený kamarádkou.

Nebo téměř kamarádkou, pomyslela si. Jako honorář za dobře odvedenou práci.

Zase ho svlékla a s láskou uložila do zásuvky. V pondělí si ho vezme do práce. Prozatím se jí triko hodilo víc. Čekal ji docela špinavý úkol.

Na novinách na kuchyňském stole měla připravené tři obří dýně. Část té největší už spotřebovala na koláč pro Lulu. Teď jen zbývalo ořezat ji do správné podoby.

Upeče i dýňový chleba, usmyslela si a pustila se do druhé. A koláč a sušenky. Slupky poslouží jako dekorace přední verandy. Velké, strašidelné obličeje pro pobavení sousedů a dětí.

Byla po lokty zabořená v dýňové dužině, když se ve dveřích objevil Zack. „Vydlabu tu třetí.“ Postavil se za ni, pevně ji objal a začal ji laskat na krku. „Jsem totiž lucernový král.“

„Co se taky člověk nedoví.“

„Mám jít ten vnitřek vyhodit?“

„Vyhodit? A z čeho bych udělala koláč?“

„Z plechovky.“ Zamračil se, když dužinu přenášela do veliké mísy. „Ty chceš říct, že tohle opravdu na něco použiješ?“

„Jistě. A kde myslíš, že se bere ta náplň do plechovek?“

„Na to jsem nikdy nepomyslel. V dýňové továrně.“ Chopil se nože a zařízl se do třetí tykve, zatímco si Nell myla ruce.

„Je vidět, že jsi byl hodně opečovávané dítě, šerife.“

„Možná, ale nejradši bych se nechal zkazit od tebe. Co kdybychom, až to dokončíme, sedli do auta, zajeli na útesy a porušili tam pár zákonů.“

„Prima.“ Vrátila se s jemným nožíkem a začala z první dýně vytvářet strašidelnou tvář. „Ve městě byl klid?“

„Jako vždycky v neděli v tuhle roční dobu. U Lulu taky všechno nachystané?“

„Ano. Nevěděla jsem, že byla vdaná.“

„To už je dávno. Byl to nějaký přelétavec, co tady chvíli pracoval v docích, aspoň myslím. Slyšel jsem, že jim to nevydrželo ani půl roku. Nejspíš se pak naštvala na všechny chlapy, protože jsem ji nikdy s nikým neviděl.“

„Pracovala pro Miinu babičku a pak pro její matku.“

„Přesně tak. Lulu Miu opatruje, co se pamatuju. A když o tom uvažuju, jen od ní se Mia nechá trochu zkrotit. Mia chodila se Samem Loganem – jeho rodina vlastní zdejší hotel. Ale nevyšlo to a on odjel z ostrova. Bože, to už bude deset let, možná víc.“

„Ach tak.“ Sam Logan, pomyslela si Nell, muž, kterého Mia kdysi milovala.

„Kamarádil jsem s ním jako kluk,“ pokračoval Zack při dlabání tykve. „Ale nějak jsme se přestali vídat. Jen se pamatuju, že když začal chodit s Miou, hlídala ho Lulu jako ostříž.“

Zazubil se při té vzpomínce a vytáhl nůž z nitra dýně.

Nell sledovala, jak se ve světle lustru zaleskl a pak z něho něco skanulo. Uviděla, když ji jakýsi vítr vlétl do hlavy, krev na jeho košili, na rukou a velkou rudou kalužu u jeho nohou.

Ani nehlesla a jen se tiše sesunula ze židle na zem.

„Hej, hej, hej! No tak, Nell, vzbuď se!“

Jeho hlas zněl zastřeně, jako by byli pod vodou. Něco chladného jí přejelo přes tvář. Cítila, jak se z neuvěřitelné hloubky vynořuje zpět k povrchu. Otevřela oči, a když se z nich slouply jedna po druhé mlhavé vrstvy, spatřila jeho tvář.

„Zacku!“ V hrůze ho popadla za košili a hledala pod ní čerstvou ránu. Prsty měla náhle tak nemotorné.

„Zadrž.“ Rozesmálo by ho, jak mu rozepíná knoflíky, kdyby nebyla mrtvolně bledá. „Polož se na chvíli a dýchej.“

„Krev. Tolik krve.“

„Ššt.“ První reakce na její mdloby byla panika, ale tu zvládl. Dělal, co je třeba. Zvedl ji, odnesl na gauč a přivedl k sobě. Ale strach, který z ní teď sálal, mu stahoval žaludek.

„Vsadím se, žes dneska skoro nejedla. Někdo, kdo toho tolik vaří pro druhé, by snad měl pravidelně jíst. Donesu ti trochu vody a něco k jídlu. Jestli se ani pak nebudeš cítit líp, zavoláme doktora.“

„Mně nic není. Nejsem zraněná. To ty jsi krvácel.“ Její rozechvělé ruce po něm šátraly. „Měls krev na košili, na rukou, byla i na zemi. Ten nůž. Viděla jsem…“

„Já nekrvácím, zlato. Nemám ani škrábnutí.“ Zvedl ruce a otáčel jimi, aby ji přesvědčil. „Jen nějaký optický klam, to je všechno.“

„To ne.“ Prudce ho popadla a držela na místě. „Viděla jsem to. Už se toho nože nedotýkej. Nesahej na něj.“

„Tak dobře.“ Políbil ji na temeno hlavy a pohladil po vlasech. „Nebudu. Všechno je v pořádku, Nell.“

Sevřela v ruce svůj medailonek a v duchu si zopakovala ochranné zaklínadlo. „Chci, abys nosil tohle.“ Už klidněji si sundala řetízek z krku. „Pořád. Nesundávej to.“

Zadíval se na zdobené srdíčko a zareagoval jako každý chlap. „To je hezké, Nell, vážně, ale je to holčičí věc.“

„Dej si to pod košili,“ dodala netrpělivě. „Nikdo ho nemusí vidět. Musíš to nosit ve dne v noci.“ Navlékla mu řetízek přes hlavu, i když se pitvořil. „Slib mi to.“

Protože očekávala další výmluvy, vzala jeho tvář do dlaní. „Patřilo to mé mamince. Je to jediná věc, která mi po ní zbyla.

To jediné, co jsem si vzala s sebou. Prosím, udělej to pro mě. Slib mi, že to v žádném případě nesundáš.“

„Tak dobře, slíbím ti to, když ty slíbíš, že se najíš.“

„Dáme si dýňovou polévku. Bude ti chutnat.“

Tu noc ve spánku divoce prchala lesem, neschopná najít ve tmě správný směr.

Pronásledoval ji pach krve a smrti.

16

NELL TO VŠE PUSTILA Z HLAVY, nebo se aspoň pokusila, a odešla do práce. Servírovala kávu a vdolky, žertovala se stálými zákazníky. Oblékla si nový modrý svetr a občas zamíchala dýňovou polévkou, kterou ohřívala pro polední hosty.

Doplnila štos obchodních vizitek, které podle Miina návrhu umístila na pult vedle kasy.

Všechno se zdálo normální a klidné. Až na to, že se za dopoledne mnohokrát pokoušela nahmátnout medailonek, který na krku už neměla. V tu chvíli si vždy vzpomněla na Zacka a na krvavou scénu předchozího večera.

To ráno musel odjet na pevninu a představa, že je sám mimo ostrov, jí naháněla ještě větší strach. Někdo ho tam mohl přepadnout a bodnout na ulici. Nechat ho vykrvácet a zemřít.

Ke konci směny usoudila, že pro jeho ochranu neudělala dost a že potřebuje pomoc.

Našla Miu v knihkupectví, kde pomáhala zákazníkovi s výběrem dětských knih. Čekala tedy a v duchu si netrpělivě žmoulala prsty, než se muž konečně odebral ke kase.

„Já vím, že máš práci, ale musím s tebou mluvit.“

„Dobře, zajdu si pro sako a projdeme se.“

Za chvíli se vrátila v manšestrovém sáčku přes krátké šaty. Oboje mělo barvu máslové tykve, takže její vlasy teď planuly jako oheň.

Mávla na Lulu a vyšla předními dveřmi. „Uděláme si polední přestávku. Skvělý svetr,“ dodala venku. „Ten je od Lulu, že?“

„Ano.“

„Takžes ji přesvědčila. Nevyrobila by něco tak fajnového, kdyby tě nehodlala akceptovat. Gratuluju.“

„Díky. Já… chtěla ses naobědvat?“

„Ne.“ Mia si odhodila vlasy dozadu a zhluboka se nadechla. Občas, i když zřídka, se v obchodě cítila uvězněná. Nutně potřebovala prostor a vzduch. „Chtěla jsem se projít.“

Ripley měla s babím létem pravdu. Chladné období na chvíli ustoupilo hřejivým dnům s vlahým větrem, který přinášel vůni lesa i moře. Nebe bylo zatažené a na jeho šedém pozadí se vyjímaly barevné stromy jako jazyky plamenů. Oceán odrážel oblohu a vzedmutými vlnami ohlašoval příchod bouře.

„Do hodiny začne pršet,“ předpovídala Mia. „Podívej.“ Ukázala na hladinu. O sekundu později, jako by vydala rozkaz, prolomil ocelovou šeď oblohy blesk. „Přijde bouřka. Mám ráda pořádné bouřky. Vzduch je plný energie, kterou ti pumpuje přímo do krve. Ale taky přináší neklid. Za bouřky jsem nejradši na útesech.“

Mia se vyzula z hezkých bot, pověsila si je na prst a bosky vešla na písek. „Pláž je skoro prázdná,“ prohodila. „Tady se hezky prochází a můžeš mi povědět, co tě trápí.“

„Měla jsem… Já nevím, jestli to bylo vidění nebo co. Ale vyděsilo mě to.“

Mia se do ní volnou rukou zahákla a klidně je vedla dál. „Povídej.“

Když Nell skončila, Mia se nezastavila. „A proč jsi mu dala ten medailon?“

„Nic lepšího jsem nevymyslela. Byl to takový nápad. Asi je to věc, na které mi nejvíc záleželo.“

„Mělas ho u sebe, když jsi zemřela, a vzala sis ho s sebou do nového života. Je to symbol toho, odkud jsi vzešla, a jediné spojení s maminkou. Tvůj talisman, tedy silné kouzlo. Bude ho nosit, protože jsi ho o to požádala, a tím kouzlo ještě zesílí.“

„Je to jen medailon, Mio. Věc, co dal kdysi taťka mamince k Vánocům. Není nijak zvlášť cenný.“

„Víš, že to není pravda. Jeho cena je v jeho významu a v lásce k rodičům a taky k Zackovi.“

„A stačí to? Nějak tomu nevěřím. Vím, co to znamenalo, Mio.“ Hrůza poznání se v ní rozpínala jako nějaké monstrum. „V tom vidění měl šedou tvář a všude bylo tolik krve. Byl mrtvý.“ Donutila se to vyslovit ještě jednou. „Byl mrtvý. Nemůžeš s tím něco udělat?“

Už podnikla všechno, co bylo v její moci. „Co myslíš, že dokážu já, a ty ne?“

„Nevím. Je toho tolik. Byla to snad předtucha?“

„A věříš, že byla?“

„Ano. Ano.“ Už jen to pomyšlení ji připravilo o dech. „Bylo to tak jasné. Někdo ho zabije a já nevím jak.“

„Vidělas jen možnost, Nell. Nic není jednoznačné. Ani to dobré, ani to zlé se nedá zaručit. Dostala jsi to vidění a udělala jsi něco pro ochranu.“

„Nedá se nějak zastavit ten, kdo se mu pokusí ublížit? Není na to kouzlo?“

„Kouzla nevyřeší každou situaci, ani by neměla. Nezapomeň, že to, co vyšleš, se ti může vrátit, a trojnásobně. Zaútočíš na něco, rozpoutáš něco jiného.“

Nevyslovila nahlas, co jí přišlo na mysl. Zastav nůž, můžeš nabít zbraň.

„Žene se bouřka,“ opakovala. „Tohle odpoledne nám nebe nepošle jen blesky.“

„Ty něco víš.“

„Jen něco *cítím.* Ale nevidím to jasně. Možná proto, že to nemám vidět já.“ To bylo velké zklamání, tahle překážka a vědomí, že ona, doteď osamělá čarodějka, nezvládne, co je třeba, sama. „Pomůžu, jak se dá. To ti slibuju.“

Právě když se začala bát, že to nebude stačit, spatřila na druhém konci pláže Ripley. „Zavolej ji sem. Za tebou přijde. A řekni jí, cos řekla mně.“

Nell nemusela volat, stačilo se ohlédnout a dívat. Ripley v pohodlných kalhotách a praktických botách vyrazila směrem k nim. „Budete durch, jestli tady hodláte ještě dlouho stát.“

„Hrom,“ poznamenala Mia k dunivému hukotu nad mořem, „a pár blesků.“ Na západě vytvořily ohnivou stěnu. „Déšť přijde nejdřív za půl hodiny.“

„Ty už předpovídáš i počasí, Glindo?“ zeptala se Ripley zvesela. „To by ses mohla uplatnit v televizi.“

„Ne, teď ne.“ Nell čekala, že se každou chvíli strhne liják, ale nedbala na to. „Bojím se o Zacka.“

„Jo? Já taky, protože začal nosit ženské šperky. Ale musím ti poděkovat za důvod, abych si z něj mohla utahovat.“

„Řekl, proč jsem chtěla, aby ho nosil?“

„Ne. Ale neodvažuju se v tak nóbl společnosti opakovat, kam mě poslal. Aspoň byla po ránu nějaká legrace.“

„Měla jsem vidění,“ začala Nell.

„No super.“ Ripley se otráveně odvrátila, ale Nell ji chytila za ruku. „Mám tě ráda, Nell, ale tímhle mě naštveš.“

„Nech ji. Bojí se toho, co uslyší.“

„Ničeho se nebojím.“ Spíš ji štvalo, že Mia ví, kde ji zasáhnout. „Tak mluv, copak jsi viděla v křišťálové kouli?“

„Nedívala jsem do koule. Dívala jsem se na Zacka,“ odpověděla Nell.

Ať to Rip popírala sebevíc, otřáslo to s ní po konečky prstů. Trhla rameny. „Zack se o sebe umí postarat.“ Poodešla a zase se vrátila. „Hele, jestli sis nevšimla, je to schopný a trénovaný policajt. Má zbraň a umí ji použít, když musí. Jestli to vypadá, že má snadnou práci, tak proto, že všechny problémy zvládá. Svěřila bych mu svůj život.“

„Já myslím, že Nell chce vědět, jestli by se jeho dal svěřit tobě.“

„Mám odznak, zbraň a dobrou pravačku. Tak zas řeším věci já,“ odsekla Ripley zuřivě. „Jestli někdo půjde po Zackovi, můžeš si být jistá, že narazí na mě.“

„Jedenkrát tři, Ripley.“ Mia jí záměrně položila ruku na rameno. „Nakonec na to stejně dojde.“

„Do toho s tebou nepůjdu.“

Mia přikývla. Stály v kruhu pod zuřící oblohou. „Už jsi vtom.“

Ripley instinktivně ustoupila a prolomila kruh. „S tímhle za mnou nechoďte.“ Obrátila se zády k nim i k sílícímu větru a od nohou jí létal písek, když mašírovala k městečku.

„Bude o tom přemýšlet a prát se s tím. Jenže má hlavu jako ze žuly, a tak to dýl potrvá. Poprvé za ty roky je ale trochu nalomená.“ Mia přítelkyni povzbudivě plácla po rameni. „Zacka by neriskovala.“

Vrátily se do kavárny a hned nato se venku strhl liják.

Nell zapálila svíčky ve třech dýňových lucernách. Už ne jako dekoraci, ale pro jejich původní význam. Postavila je na verandu, aby odháněly zlé síly.

Po tom, co vyčetla z Miiných knih a co sama vycítila, začala domek přetvářet na co nejbezpečnější útočiště.

Vymetla negativní energii a zapálila svíce prozření a ochrany. Na okno postavila květináče se šalvěji a červený jaspis. Pod polštář si vložila měsíční kameny a snítku rozmarýny.

Pak uvařila kuřecí polévku.

Zatímco bublala na sporáku a do oken se opíral déšť, domek se měnil v útulný kokon.

Ale Nell se nedokázala uvolnit. Přecházela od okna k oknu, ode dveří ke dveřím. Hledala si práci, ale ničím se nemohla zaměstnat. Donutila se usednout za stůl v kanceláři a dokončit nový nabídkový list. Ale po deseti minutách se její soustředění prolomilo jako nebe zasažené bleskem.

Vzdala to a zavolala na stanici. Touhle dobou už Zack jistě bude zpátky z pevniny. Promluví si s ním, uslyší jeho hlas a bude jí líp.

Ale vzala to Ripley a velice chladně odpověděla, že se Zack vrátí, až se vrátí, a bude tam, až tam bude.

Teprve teď se její strach zdvojnásobil. Bouřka dostala rozměr vichřice a v kvílení větru už neslyšela hudbu, ale skřeky a hrozby. Déšť byl jako dusivý závěs a blesky jako vrhané dýky.

Tma tlačila na okenní tabulky, jako by chtěla prolomit sklo a vrazit dovnitř. Síla, kterou se Nell učila přijímat a uchovávat, začala kolísat jako plamínek svíčky v horkém větru.

V hlavě si přehrávala tisíce různých scénářů, jeden strašnější než druhý. Nakonec to nemohla dál snášet a popadla bundu. Seběhne do přístavu a počká na trajekt. Vůlí ho popožene, aby se vrátil domů.

Rozrazila dveře do dalšího záblesku. Ve tmě, která následovala, zahlédla nejasný stín, který se blížil. Otevřela

pusu a chtěla vykřiknout, ale přes vůni deště, vlhké půdy a ostrého ozónu ucítila svého miláčka.

„Zacku!“ Skočila na něho a málem je oba porazila na schodech. Zachytil ji a udržel rovnováhu. „Měla jsem takový strach.“

„A teď jsi mokrá.“ Donesl ji do domu. „To jsem si na ten výlet ale vybral den. Hrozná cesta.“ Postavil ji a sundal si promočenou bundu. „Zavolal bych, ale mobil neměl signál. Dneska to byl poslední trajekt, další už v tomhle počasí nevyjede.“

Pohrábl si vlasy, až odletovaly kapky.

„Jsi na kost promočený.“ Pod mokrou košilí se mu k její úlevě jasně rýsoval medailonek. „A studený,“ dodala, když ho vzala za ruku.

„Musím přiznat, že poslední půlhodinu sním jen o horké sprše.“

Kterou by si už býval dopřál, kdyby ho Ripley neodchytila u dveří a neřekla mu, že volala vystrašená Nell.

„Tak si tam vlez. Pak dostaneš talíř horké polévky.“

„To je za dnešek určitě ta nejlepší nabídka.“ Vzal její tvář do dlaní. „Je mi líto, že ses bála. Nebylo třeba.“

„Už jsem v pohodě. Utíkej, ať ještě nenastydneš.“

„Ostrovani jsou silné nátury.“ Ale políbil ji lehce na čelo a běžel rovnou do sprchy.

Šaty nechal na vlhké hromádce, pustil si horkou vodu a vděčně vydechl, když pod ni vlezl.

Malá koupelnička a sprchový kout sice nepostačovaly chlapovi jeho výšky – proud vody mu mířil na krk, a když si nedal pozor, uhodil se loktem o dlaždice, – ale za dobu, co byl s Nell, si stačil zvyknout.

Opřel se rukama o zeď a sehnul se, aby mu voda polévala hlavu a záda. Protože Nell používala jemné a voňavé šampony a mýdla, postavil si na okraj vany také některé ze svých.

Tyhle drobné změny nikdo z nich nijak nekomentoval, ani náhradní oblečení, které si teď nechával na polici v její šatně.

Nemluvili ani o tom, že už téměř všechny večery a noci tráví spolu. Zato jiní lidé ano. Zack viděl, jak pomrkávají, a zvykl si, že jejich jména vyslovují společně jako jedno slovo.

S Nell to ale neprobírali. Možná z pověrčivosti, napadlo ho, nikdy nevyslovili to, o co nejvíc nechtěli přijít.

Anebo to byl jen druh zbabělosti.

Na tom mu tolik nezáleželo, jen cítil, že je čas udělat další krok.

A tak ho udělal sám, ten největší za svůj život, dnes odpoledne na pevnině.

Musel přiznat, že se přitom cítil dobře. Trochu nesvůj, ale to rychle odeznělo. Ani náročná cesta zpátky mu nezkazila náladu.

Pohyb za závěsem ho překvapil a přiměl k prudkému pohybu. Rána do loktu ještě chvíli rezonovala koupelnou a následovaly ji vzteklé kletby.

„Neudělal sis nic?“ Nell si pobaveně i soucitně skousla ret a dál držela kupku mokrého oblečení na prsou.

Zavřel kohoutek a odhrnul závěs. „Tohle je o život. Měl jsem dobrou vůli, ale… Co děláš s těma věcma?“

„No já…“ Zarazila se, když doslova vyskočil ze sprchy a sebral jí oblečení. „Jen jsem je chtěla hodit do sušičky.“

„To udělám pak. Někde tady mám náhradní šaty.“ Mokré znova hodil na zem, až to mlasklo.

„Tak to aspoň pověs, než se to zapaří.“

„Dobře, dobře.“ Popadl ručník a drbal se jím ve vlasech. „Tos po mně přišla jen uklízet?“

„Vlastně ano.“ Její pohled pomalu putoval dolů přes jeho vlhkou hruď a ploché břicho ke štíhlým bokům, které si omotal ručníkem. „Ale právě teď nemyslím na úklid.“

„Ano?“ Jeden její pohled ho rozehřál víc než oceán horké vody. „A na co myslíš?“

„Že to nejlepší, co můžu provést s chlapem, který právě dorazil z bouřky, je uložit ho do postele. Jen pojď.“

Nechal se vzít za ruku a odvést do ložnice. „Budeme si hrát na doktora? Protože to bych uměl být hodně nemocný, aby se mi to vyplatilo.“

Uculila se a odtáhla pokrývku. „Lehnout.“

„Ano, madam.“

Než si stihl stáhnout ručník, udělala to za něj. Ale když se po ní natáhl, uhnula mu a shodila ho na postel.

„Asi víš, že čarodějky,“ povídala a přitom zapalovala svíčky v místnosti, „působily podle legendy i jako léčitelky.“

Plamínky svíček se postupně rozhořely. „Začínám se cítit děsně zdravý.“

„To posoudím já.“

„S tím počítám.“

Obrátila se k němu. „Víš, co jsem ještě nikdy nedělala?“

„Ne, ale těším se na to.“

Pomalu si nadzvedla dolní okraj svetru. Vzpomněla si, jak se při tomhle pohybu zarazila v jeho prosluněné zátoce.

„Dívej se.“ Centimetr po centimetru si stahovala svetr. „A chtěj mě.“

I kdyby byl raněný slepotou, musel by vidět, jak její pleť září.

Téměř tanečním krokem vyklouzla z bot. Jednoduchá bílá, hluboko vykrojená podprsenka jí krásně tvarovala jemná ňadra. Zvedla ruku k háčku uprostřed a on sledoval její pohyb. Schválně podprsenku nerozepnula a sjela dolů k zipu kalhot.

Jeho tep se zrychlil, když nechala kalhoty sklouznout z boků na podlahu. Pak z nich se stejnou grácií vystoupila.

„Proč ten zbytek nenecháš na mně?“

Pousmála se a přistoupila blíž, ale ne na dosah. Ještě nikdy takhle muže nepokoušela a nehodlala se své moci vzdát.

Představila si, jak se jí dotýká, ale hladila se sama vzhůru po trupu a slyšela jeho zrychlený dech.

S tím mírným, vědoucím úsměvem si rozepnula a svlékla podprsenku. Její ňadra se už napjala a zcitlivěla. Stáhla si kalhotky a vyklouzla z nich. Už cítila vlhkost.

„Chci si tě vzít,“ zašeptala. „Pomalu. A ty si vezmeš mě.“ Klekla si na postel, opřela se o ruce a osedlala si ho. „Pomaličku.“ Jako by nad ním roztávala. „Jako by to nikdy nemělo skončit.“

Ucítil její měkké, teplé rty na svých. Jeho vůně pronikla do jejího těla jako droga. Když se natočil, aby polibek prohloubil, dopřála mu to. Ale nepoddávala se.

Bříšky prstů ho lehce pohladila po zádech a našla rozkoš v záchvěvech jeho silných svalů.

Nechala se unášet pocitem, že se jí dává a ona jemu. Plameny svíček se pohnuly a vzápětí vyrazily prudce vzhůru jako oštěpy a vzduch se naplnil jejich vůní.

Zvedali se spolu s tom provoněném vzduchu jako při tanci. Klekli si proti sobě na postel, tělo na tělo, ústa na ústech.

Jestli to bylo kouzlo, zůstal by rád okouzlený napořád. Čarodějka nebo žena, anebo obojí najednou, ona mu patřila.

Zadíval se na svoji ruku na její kůži, temná, hrubá ruka na světlé, jemné pleti. Její ňadra mohl schovat v dlaních a pod palcem cítit tuhnoucí bradavky.

Dotýkali se a ochutnávali. Pohlazení, líbnutí, líné otření, dlouhá sání.

Pak do ní konečně pronikl a hladké stoupání a klesání se podobalo hedvábným vlnám. Kouzlo se zachvělo, když se dívali jeden na druhého, jak pro ně v tu chvíli nikdo jiný neexistoval. Dvě tepající srdce a intimita silnější než sex, která přesahovala tělesné touhy a předbíhala vášeň.

Její srdce se naplnilo a přetékalo.

Její rty se usmívaly, když je znovu zakryl svými. Vzali se za ruce, propletli prsty a padali přes okraj světa společně.

Ležela schoulená po jeho boku s dlaní na jeho srdci, jako by ho chtěla uklidnit. Zdálo se, že se jich nic nemůže dotknout. Její útočiště bylo bezpečné, pomyslela si, stejně jako oni dva v něm.

Všechny její obavy a strachy se teď zdály bláhové.

Byly prostě jen muž a žena, zamilovaní, v objetí, naslouchající posledním dozvukům bouře.

„Uvažovala jsem, jestli se naučím hýbat předměty.“

„Zlato, to ti už docela jde,“ uchechtl se.

„Ne,“ plácla ho hravě, „myslela jsem pohybovat věcmi z místa na místo. Kdybych to uměla, zavolala bych jen správné zaklínadlo a měli bychom kuřecí polévku v posteli.“

„Ale tak to nefunguje, že?“ zeptal se.

„Já myslím, že Mia by to svedla, kdyby moc chtěla. Ale začátečníci jako já se musí zvednout, dojít do kuchyně a udělat to postaru.“

Natočila se, líbla ho na rameno a chtěla vstát.

„A co když tu zůstaneš a polívku donesu já?“

Ohlédla se přes rameno a zašla do šatníku pro župan, který si konečně koupila. „Je hezké, žes to navrhl, až když jsem vstala.“

„Myslel jsem na to. Ale když jsi mě nachytala, taky se oblíknu a půjdu ti pomoct.“

„Prima. A dones tu mokrou kupu z koupelny, když už jsi v tom.“

Mokrou kupu? Chvíli trvalo, než si vzpomněl, takže už byla pryč z pokoje, když vyskočil z postele a v koupelně zvedl promočené kalhoty. Sáhl do kapsy a úlevně vydechl, když nahmátl malou krabičku.

Už měla na prkénku položený bochník chleba a nalévala do misek polévku. Vypadala tak hezky, pomyslel si, v tom jemně růžovém županu, bosá a trochu rozcuchaná.

„Nell, nemohli bychom to nechat chvíli vychladnout?“

„Budeme muset. Dáš si k tomu trochu vína?“

„Hned.“ Divné, čekal, že bude nervózní, aspoň trochu. Místo toho se cítil pevný jako skála. Vzal ji za ramena, obrátil k sobě a pohladil ji po pažích. „Miluju tě, Nell.“

„Já…“

Víc neřekla, protože ji umlčel polibkem. „Uvažoval jsem o různých způsobech, jak to provést. Vzít tě na noční projížďku nebo se projít po pláži za příštího úplňku. Objednat okázalou večeři v hotelu. Ale tohle je pro nás dva nejlepší způsob, nejlepší místo a čas.

Ozvalo se varovné šimrání v žaludku. Ale nedokázala couvnout. Nedokázala se ani pohnout.

„Myslel jsem taky na různé způsoby, jak to říct a jaká slova volit. Ale stejně mě nenapadá nic upřímnějšího, než miluju tě, Nell, vezmi si mě.“

Uvolnila zadržovaný dech, protože v ní radost a žal sváděly nelítostný boj. „Zacku. Jsme spolu zatím tak krátce.“

„Se svatbou můžeme ještě chvíli počkat, jestli chceš, i když nevidím důvod.“

„Proč by sme to prostě nemohli nechat, jak to je?“

Ze všech možných reakcí neočekával jedinou – že se jí strachy začne zadrhávat dech. „Protože potřebujeme vlastní domov a vlastní život, a ne jen kousky tvého a mého.“

„Manželství je jen formalita, nic víc.“ Odvrátila se a poslepu sáhla do skříňky pro sklenice.

„Pro někoho možná,“ řekl tiše. „Ale ne pro tebe a pro mě. My jsme obyčejní lidé, Nell. A když se obyčejní lidé zamilují a myslí to vážně, berou se a mají rodinu. Chci s tebou sdílet život, mít děti a zestárnout.“

Hrozilo, že se rozpláče. Všechno, co říkal, hluboko v srdci opravdu chtěla, mluvil jí přímo z duše. „Postupujeme moc rychle.“

„To si nemyslím.“ Vytáhl z kapsy krabičku. „Tohle jsem dneska koupil, protože už jsme společně začali žít. Je načase zkusit, kam nás to dovede.“

Stiskla prsty v dlani a podívala se dolů. Koupil jí safír, sytý, hřejivý kámen na jednoduché zlaté obroučce. Pochopil, že by stála o něco jednoduchého a elegantního.

Evan vybral čtvercový briliant v platině, který jí na ruce seděl jako kousek ledu.

„Nezlob se, Zacku, je mi to líto, ale já si tě nemůžu vzít.“

Dostal zásah do srdce, ale nepohnutě se jí díval do tváře. „Miluješ mě, Nell?“

„Ano.“

„Pak si zasluhuju vědět, proč mi nechceš dát slib a proč ho nechceš ode mě.“

„Máš pravdu.“ Snažila se uklidnit. „Nemůžu si tě vzít, protože už vdaná jsem.“

Nic ho nemohlo víc zaskočit. „Vdaná? Ty že jsi *vdaná?* Proboha, vždyť spolu žijeme už celé měsíce.“

„Já vím.“ Teď na něm neviděla jen šok, ale i vztek. Zíral na ni jako na cizího člověka. „Opustila jsem ho, vždyť víš, víc než před rokem.“

Snažil se překonat první příčku – fakt, že byla vdaná a neřekla mu to. Ale ke druhé už nedosáhl. Ona byla vdaná pořád.

„Opustila, ale nerozvedla se?“

„Ne, nemohla jsem. Já…“

„A dovolila jsi mi, abych se tě dotýkal, spala jsi se mnou, nechalas mě zamilovat se a přitom jsi věděla, že nejsi volná?“

„Ano.“ V její malé kuchyňce byl náhle takový chlad, až jí zalézal do kostí. „Nemám pro to žádnou omluvu.“

„Nebudu se ptát, kdys mi to chtěla oznámit, protože jsi asi nechtěla.“ Zaklapl krabičku a strčil si ji zpět do kapsy. „Já nespím s manželkami druhých, Nell. Stačilo jedno slovo, jedno jediné slovíčko, a nedošlo by to tak daleko.“

„Já vím. Je to moje vina.“ Jak rostla jeho zlost a jeho tvář se zatvrzovala, ztrácela svoji znovunabytou sílu i barvu v obličeji.

„Myslíš, že se to tím spraví?“ vyštěkl, jak se v něm hromadily zlost a zoufalství. „Že když přiznáš vinu, bude zas všechno v pořádku?“

„Ne.“

„Krucinál!“ Prudce se odvrátil, ale všiml si, jak sebou při tom pohybu škubla. „Budu ječet, když potřebuju ječet. Ale rozčílíš mě ještě víc, když tady budeš stát, jako bys čekala na ránu. Já tě neuhodím. Teď ani nikdy jindy. A je urážlivé myslet si o mně něco jiného.“

„Ty nevíš, jaké to je.“

„Ne, nevím, protože mi to neřekneš.“ Ovládl se, jak nejlíp dovedl, třebaže s ním zlost pořád lomcovala. „Nebo mi neřekneš jen něco, aby všechno zas chvíli běželo hladce.“

„To je asi pravda. Ale říkala jsem, že nemůžu prozradit všechno. Že nemůžu zacházet do detailů.“

„Tohle není žádný detail. Jsi pořád provdaná za člověka, který ti tohle dělal.“

„Ano.“

„Plánovalas to manželství ukončit?“

„Ne.“

„Tak to mi stačí.“ Popadl svoje boty a bundu. „Mohl by zjistit, kde jsem. Nemůžu mu dovolit, aby mě našel.“

Chtěl otevřít dveře, ale na chvíli se zarazil s rukou na klice. „Napadlo tě někdy, aspoň jednou jedinkrát, když ses na mě podívala, že bych pro tebe udělal všechno, co by bylo třeba? Udělal bych to pro cizího člověka, Nell, protože je to moje práce. Jak to, že nevíš, že bych to udělal pro tebe?“

Právě že to věděla, pomyslela si, když odešel. A to byla jedna z věcí, které ji děsily nejvíc. Nebyla schopná ani plakat, a tak tam jen zoufale seděla – v domě, kde si zajistila bezpečí a taky samotu.

17

„ZTRATILA JSEM HO. Všechno jsem zkazila.“

Nell seděla v Miině úchvatném, jeskyni připomínajícím obývacím pokoji, před krbem, kde by se mohla opékat půlka vola a popíjela hojivý skořicový čaj. Isis natáhla štíhlé, teplé tělo na jejím klíně jako přikrývku.

Nic z toho jí nemohlo zvednout náladu.

„Možná jen trochu pokazila. A co se ztratilo, dá se zase najít –“

„Tohle nemůžu napravit, Mio. Všechno, co řekl, byla pravda. Nechtěla jsem to vidět, ale byla. Neměla jsem právo nechat to dojít tak daleko.“

„Tohle je sebemrskačství, Nell, a s tím ti nepomůžu.“ Když se na ni Nell šokovaně zadívala, pokrčila elegantně ramenem. „Soucítím s vámi oběma, to ano. Ale je pravda, že jste se oba zamilovali a každý se s tím vypořádal, jak potřeboval. A dali jste jeden druhému něco, co každý nedostane. Není čeho litovat.“

„Já nelituju, že ho miluju nebo že on miluje mě. Lituju hodně věcí, ale tohohle ne.“

„Tak potom musíš udělat další krok.“

„Žádný další není. Já si ho nemůžu vzít, protože jsem legálně provdaná za někoho jiného. A i kdyby se Evan nechal rozvést v mé nepřítomnosti, stejně by to nešlo. Mám falešné doklady.“

„Detaily.“

„Pro Zacka ne.“

„No jo, máš pravdu.“ Ťukala úhlednými prsty ze strany do hrnku a přemýšlela. „Některé věci bude Zack, protože už je takový, vidět jen černé nebo bílé. Promiň, takhle daleko dopředu jsem nepřemýšlela a nemohla tě varovat. Ale znám

ho,“ pokračovala Mia a vstala. „Nenapadlo mě, že tak rychle přejde k formální žádosti o ruku. Jsem otupělá, pokud jde o lásku.“

Nalila si další čaj, přecházela kolem a popíjela.

V pokoji byly dvě pohovky, obě lovecky zelené, které přímo volaly, aby se do nich člověk svalil, s ozdobnými polštářky v barvách drahokamů. Bylo jasné, že si v soukromí Mia dopřává luxus.

Zařízení působilo starožitně, protože mu dávala přednost před novými věcmi, pokud nešlo o vybavení firmy. I koberce na podlaze z kaštanového dřeva vypadaly opotřebovaně. Všude bylo vidět květiny v drahých křišťálových vázách nebo naopak v barevných lahvích neurčité ceny.

Některé ze svíček, které nechyběly v žádném pokoji, plápolaly. Hlavně ty bílé pro klid a mír.

„Zranila jsi ho dvěma způsoby, Nell. Za prvé tím, že ses mu hned nevrhla do náruče, když tě požádal o ruku.“ Zastavila se a povytáhla obočí. „Jsem v tomhle směru sice otupělá, ale když ti chlap řekne, že si tě chce vzít, asi ho nepotěší, když odpovíš: „Děkuji, ale ne.“

„Tak pitomá zase nejsem, Mio.“

„Já vím, zlato. Promiň.“ Kajícně, ale ve skrytu duše potěšená jejím ostrým tónem, si Mia stoupla za pohovku a pohladila Nell po vlasech. „Jistěže ne. Ale měla jsem říct třemi způsoby. Zasáhla jsi i jeho smysl pro čest. Najednou zjistil, že někomu leze do zelí.“

„Ale jdi, přece nejsem králík.“

„Zack v tom vidí porušení zásad. A třetí věc je, že by to udělal stejně, ale kdyby to *věděl*. Kdybys mu o své situaci řekla. Nějak by si to omluvil, protože tě miluje a protože by byl rád, žes unikla z tak hrozného vězení. Ale jen těžko překousne, žes to zamlčela, žes ho nechala zajít tak daleko a slepě se zamilovat.“

„Copak nepochopí, že moje manželství s Evanem nic neznamená? Já už nejsem Helen Remingtonová.“

„Chceš útěchu, nebo pravdu?“

„Obojí mít nemůžu, tak radši pravdu.“

„Lhalas mu a tím jsi ho dostala do nepříjemné situace. Navíc jsi řekla, že to manželství nechceš ukončit.“

„Já nemůžu…“

„Počkej. Ty ho nechceš ukončit a bez konce není nový začátek. To je čistě tvoje volba, Nell, a nikdo ti nemůže nic vnucovat. Ale vzala jsi Zackovi možnost postavit se za tebe. Stát vedle tebe, nebo spíš před tebou, jak ho znám, aby tě chránil před tvým démonem.“

Znovu si sedla a vzala Nell za ruce. „Myslíš, že nosí odznak jen pro zábavu, ubohý plat nebo pocit moci?“

„Ne. Ale nechápe, čeho je Evan schopný a co všechno dokáže. Mio, on v sobě skrývá šílenství. Chladnokrevné šílenství, jaké ani nedokážu popsat.“

„Lidi si často myslí, že zlo je nějak výjimečné,“ řekla Mia, „ale většinou je docela prosté.“

„Ano.“ Pár uzlů v jejím nitru povolilo. Už mohla vědět, že Mie nemusí všechno vysvětlovat. „Ale on neví, že nesnesu pomyšlení, že bych Evana znovu viděla nebo slyšela jeho hlas. Myslím, že by mě to zlomilo. Položila bych se.“

„Určitě jsi silnější.“

Nell zavrtěla hlavou. „Já se před ním doslova… scvrkávám. Nevím, jestli to můžeš pochopit.“

„Ale ano. Chceš kouzlo, které by ti dodalo odvahu? Které by ti dalo sílu zapomenout na jednoho muže, abys mohla přijmout druhého?“ Mia se natáhla a pohladila Isis po hřbetě. Kočka zvedla hlavu a vyměnila si se svou paní vědoucí pohled. Pak se pod její rukou prohnula.

„Něco se dá udělat,“ pronesla Mia už svižněji. „Pro ochranu, stabilitu a zvýšení energie. Ale tu hlavní sílu máš v sobě, Nell. Prozatím…“

Stáhla si z krku stříbrný řetěz s kruhovým přívěskem. „Svůj talisman jsi dala Zackovi, tak si vezmi tenhle. Je po mé prababičce.“

„Nemůžu si jej vzít.“

„Půjčím ti ho.“ Navlékla jí talisman na krk. „Byla to šikovná čarodějka, moje prababička. Dobře se vdala, vydělala na burze a peníze uložila, za což jí budu vždycky vděčná. Nerada bych byla chudá. Taky na ostrově léčila lidi, než se zde objevil první diplomovaný lékař. Zaháněla bradavice, přiváděla na svět děti, zašívala rány a starala se o půlku obyvatel, když sem přišla nebezpečná chřipka.“

„Je krásný. Co znamená ten nápis?“

„To je starý jazyk, podobný jako na ogamských kamenech v Irsku. Znamená odvahu. A teď když nosíš moji odvahu, ti dám taky radu. Vyspi se na to. Nech ho poprat se se svými city a trochu prozkoumej ty svoje. A až za ním půjdeš – protože i když tě miluje, teď se neukáže – jasně si promysli, co chceš a co pro to jsi ochotná udělat.“

„Ty jsi ale idiot, Zacku.“

„Fajn a teď už sklapni!“

To Ripley ani ve snu nenapadlo. „Hele, já vím, že to podělala. Ale tebe nezajímá proč?“ Plácla dlaněmi na jeho stůl a naklonila se, aby mu co nejlíp viděla do tváře. „Ty do toho nebudeš vrtat a šťourat, dokud ti neřekne, proč je pořád vdaná?“

„Na to měla spoustu času, kdyby mi to říct chtěla.“ Zack se soustředil na práci u počítače. Na pevnině nekupoval jen prsten, ale také musel svědčit u soudu, a teď potřeboval doplnit zprávu.

Ripley vydala jakýsi skřek a zasténání zároveň. „Já se z tebe zblázním. Copak ty se ze sebe nezbláznís? Zamiloval ses do vdaný ženský!“

Zpražil ji pohledem. „Ještě mi to připomínej. Máš být na obchůzce.“

„Hele, je jasný, že o toho druhýho chlápka nestojí. Odkopla ho. Taky je zřejmý, že je do tebe udělaná a naopak. A jak dlouho už tady bydlí? Pět měsíců. Podle všeho chce zůstat natrvalo. Snad nesejde na tom, co bylo předtím.“

„Podle zákona je vdaná. A s tím se nesrovnám.“

„No jo, pan Správňák.“ To, že obdivovala jeho zásady, ještě neznamenalo, že ji občas nevytáčely. „Tak to nech chvíli, jak to je. Proč si ji vlastně musíš hned brát? No jasně, já zapomněla, s kým mluvím. Ale jestli chceš slyšet moji radu…“

„Nechci. Vážně ne.“

„Fajn. Tak se smaž ve vlastní šťávě.“ Popadla bundu, ale zase ji odhodila. „Promiň. Nemůžu vidět, jak se trápíš.“

Protože to věděl, přestal předstírat, že něco dělá, a promnul si obličej oběma rukama. „Nemůžu si budovat život s někým, kdo má nevyřešenou minulost. Nemůžu spát se ženskou, která je ještě provdaná za jiného. Nemůžu někoho tak moc milovat a nečekat, že přijde manželství, děti a domov. Tohle já neumím, Rip.“

„Já vím, že ne.“ Přistoupila k němu, objala ho zezadu a položila si bradu na jeho hlavu. „Já bych to možná dokázala.“ Jen si neuměla představit, že někoho tak moc miluje a musí se rozhodovat. „Ale chápu, že ty ne. Jen nerozumím tomu. když o ni tolik stojíš, proč ji nedonutíš, aby ti všechno vysvětlila. Zasloužíš si znát pravdu.“

„Nebudu ji k ničemu nutit jednak proto, že to není můj styl, a pak proto, že ji manžel už asi nutil k ledasčemu.“

„Zacku.“ Ripley natočila hlavu a teď se o něj opírala tváří. „Napadlo tě vůbec, že se třeba bojí s ním rozvést?“

„Jo.“ Přitom se mu krátce a nepříjemně stáhl žaludek. „K tomu jsem došel zhruba kolem třetí ráno. Jestli je to pravda, měl bych sto chutí si do toho chlapa bouchnout. Ale stejně to nic nemění. Je vdaná a neřekla mi to. Nevěří, že bych se za ni pral, ať to stojí cokoli.“

Zvedl ruce a položil je na Ripleyiny.

Tak je zastihla Nell, když vešla dovnitř, jak jeden druhého drží v náruči. Ripley k ní vrhla obviňující pohled a Zack se ihned stáhl do sebe.

„Potřebuju s tebou mluvit. O samotě. Prosím.“

Ripley ho instinktivně sevřela silněji, ale Zack jí stiskl ruku. „Ripley stejně odchází na hlídku.“

„No jo, vyhoď mě, když to začíná být zajímavý.“ Ale začala se oblékat a přitom ji napadlo, že tohle byl přesně případ, kdy lidi říkají, že by se vzduch dal krájet. Vtom do dveří strčila hlavu Betsy.

„Šerife… Ahoj Nell, Ripley. Šerife, Bill a Ed Sutterovi se do sebe pustili před hotelem. Vypadá to, že se servou.“

„Já to vyřídím.“

„Ne,“ reagoval Zack na sestřin návrh. „My to vyřídíme.“

Bratři Sutterovi většinou kolísali mezi zarytou rodinnou loajalitou a vzájemnou nenávistí. Nechtěl tedy sestru dostat do situace ‚dva proti jednomu‘ zvlášť když šlo o tvrdohlavé

mezky s tělem slona. Cestou ven na Nell krátce pohlédl. „Musíš počkat.“

Takový chlad, pomyslela si a promnula si paže. Bylo těžké přijmout chlad od muže, který uměl být tak vřelý. Rozhodně jí to neusnadnil. Zvláštní, že i přes to, co mu včera způsobila, pořád věřila, že ano.

Že ji nechá mluvit. Že bude soucitný, chápavý a podrží ji.

Teď stála sama na stanici a její představa se hroutila a vytrácela.

Přišla sem, spolkla svoji hrdost, riskovala klid na duši a v životě, a on jí za to věnuje jen jediný ledový pohled.

Možná se ani neměla o nic pokoušet.

Ublíženě vyšla ze dveří. Po několika krocích už viděla i slyšela shluk lidí výš v ulici. Strnula na místě, objala se pažemi a sledovala dění.

Jeden velký chlap s krátkým sestřihem právě břichem strkal do druhého, stejně oškubaného. Vzduchem létaly kletby. Zvědavci ve skupinkách postávali v bezpečné vzdálenosti a někteří dokonce oba vzteklouny střídavě pobízeli.

Zack s Ripley už vstoupili mezi ně a snažili se je odtrhnout. Nell neslyšela, co řekli, ale třebaže to zklidnilo dav, na bratry Sutterovy to nijak zvlášť nezabralo.

Zuřivě jeden druhému chňapali po obličeji.

Nell se přikrčila a schoulila, když zahlédla, jak do vzduchu vylétla první pěst. Ozval se nový křik, podobný hučení přílivu. Následovalo několik prudkých, nejasných pohybů.

Ale to už Zack držel za ruku jednoho a Ripley druhého chlapa. Oba vytahovali želízka. Postrkovali je, sakrovali a vyráželi ze sebe ostrá varování.

Vtom jeden z bratrů zuřivě napadl druhého, netrefil se a uhodil Zacka do obličeje.

Viděla, jak Zackovi odlétla hlava dozadu a zaslechla, jak lidi zalapali po dechu. Pak všichni ztuhli, jako když se stopne film.

Když se vše dalo znovu do pohybu a ozval se křik, běžela už nahoru ulicí.

„Tak a dost, Ede, jsi zatčený.“ Zack mu zaklapl želízka a Ripley stejně tomu druhému. „A aby se to nepletlo, ty taky, Bille. Párek zuřivejch mlátiček. A vy lidi, si běžte po svých,“ nařídil a smýkal s Edem pryč.

Zavadil pohledem o Nell, stojící na chodníku s výrazem srnky lapené ve světlech reflektorů, a zaklel znova.

„No tak, šerife, víte, že jsem vás nechtěl trefit.“

„Je mi ukradený, koho jsi chtěl trefit.“ Zvlášť když v puse ucítil krev. „Právě jsi napadl veřejného činitele.“

„On si začal.“

„To sotva,“ vyštěkl Bill, kterého rychle odváděla Ripley. „Ale rozhodně to dodělám, jen co dostanu šanci.“

„Kterou armádu si přivedeš?“

„Koukej zmlknout,“ křikla Ripley. „Dva čtyřicetiletý delikventi.“

„To Ed ho praštil. Proč zatýkáte mě?“

„Protože otravuješ na veřejnosti. Jestli si vy dva chcete něco vyřizovat, tak to dělejte doma, a ne na ulici.“

„Přece náš nešoupneš do basy.“ Ed tušil, co ho čeká, a zjihle se snažil smlouvat. „No tak, Zacku, žena mě stáhne z kůže, jestli mě zavřeš. Dyť šlo jen o rodinnou záležitost.“

„Kdyby se neřešila na ulici a skrz můj obličej.“ Čelist ho bolela jako čert. Nahnal Eda do stanice a přímo do jedné ze dvou malých zadržovacích cel. „Tady můžeš trochu vychladnout, než půjdu zavolat tvé ženě. Ale jestli sem pojede, aby za tebe složila kauci, to už je její věc.“

„To platí i pro tebe,“ oznámila Ripley zvesela Billovi, když mu sundávala pouta a otvírala druhou celu.

Když byli oba pod zámkem, oprášila si ruce. „Sepíšu zprávu, mně to potrvá dýl než tobě. Zavolala bych manželkám, ale myslím, že se jim to donese dřív, než najdu formulář.

„Taky bych řekl.“ Zack si otráveně přejel hřbetem ruky bradu a rozmázl si na ní krev.

„Měl by sis na to dát led. A na ret taky. Ed má ruku jako poleno. Ahoj Nell, nechceš vzít našeho hrdinu domů a trochu mu to zaledovat?“

Zack si nevšiml, že vešla, a pomalu se otočil. Stála v otevřených dveřích.

„Ano, jistě.“

„Led máme i tady vzadu. Zvládnu to sám.“

„Asi by ses měl od Eda držet dál,“ radila Ripley, „než budeš mít jistotu, že mu to nepůjdeš vrátit.“

„Možná.“

Už neměl ledové oči, všimla si Nell. Žhnuly mu jako zelené ohně. Navlhčila si rty. „Led pomůže na otok. A… čaj z rozmarýny na bolest.“

„Fajn, tak jo.“ Už beztak mu hučelo v hlavě, proč to nedokončit. „Dvě stě padesát dolarů pokuty, pro oba,“ nařídil. „Nebo dvacet dnů. A jestli se jim to nebude líbit, vyplň zatykač, ať si to vyříděj u soudu.“

„Ano, pane.“ Ripley se zářivě usmála a Zack klátivě vyšel ven. Nebylo to fajn? pomyslela si. Taková situace jí aspoň zvedla náladu.

Ke žlutému domku došli mlčky. Nell náhle nevěděla, co a jak říkat. Tenhle navztekaný muž pro ni byl stejným cizincem jako prve ten chladný. Nepochybovala o tom, že právě teď nemá náladu bavit se s ní. Sama dobře věděla, jak dlouho se člověk uklidňuje po ráně do obličeje.

Přestože dostal zásah na krátkou vzdálenost, kromě té trochy krve a špatné nálady na něm nebylo nic znát.

Lidé o někom často říkali, že je silnější, než vypadá, a to nejspíš přesně platilo pro Zachariaha Todda.

Otevřela dveře a stále beze slova začala připravovat ledový obklad do igelitového sáčku, obaleného kouskem tenké látky.

„Díky. Tu utěrku ti donesu zpátky.“

Držela v ruce konvici na čaj. Překvapeně zamrkala. „Kam jdeš?“

„Trochu to rozchodit.“

Protože neměla na vybranou, zase konvici postavila. „Tak to jdu s tebou.“

„Radši bys neměla, ani tebe nechci právě vidět.“

Zjištění, že by facce někdy dala přednost před slovy, bylo divné. „To se nedá nic dělat. Musíme si promluvit, a čím víc to budeme odkládat, tím to bude horší.“

Otevřela zadní dveře a vyčkávala. „Pojďme třeba do lesa. To je taková neutrální půda.“

Neobtěžoval se s bundou. Noční déšť po sobě zanechal silný chlad, ale zdálo se, že mu to nevadí. Cestou k malému klínu lesa na něho pohlédla.

„Ten led bude k ničemu, když ho nepoužiješ.“

Přitiskl si sáček na bolavou čelist a připadal si hloupě.

„V létě jsem sem chodila na procházky a představovala si, jaké to bude na podzim, s barevnými stromy a jinovatkou. Když jsem žila v Kalifornii, chyběla mi zima a střídání ročních období.“

Hlasitě si povzdechla. „Žila jsem v Kalifornii tři roky. Hlavně v Los Angeles, ale hodně času jsme trávili taky v domě v Monterey. Tam to bylo lepší, ale nesměla jsem to na sobě dát znát, protože by si našel důvod, proč výlety na sever omezit. Vždycky rád hledal způsoby, jak mě potrestat.“

„Ale vzala sis ho.“

„Ano. Byl hezký, vypadal romanticky, taky chytrý a bohatý. Myslela jsem, že přijel můj princ na bílém koni a budeme do smrti šťastní. Lichotilo mi to, byla jsem omámená a taky zamilovaná. Jenže se hodně snažil, abych se zamilovala. Nemá cenu zacházet do detailů. Něco sis stejně už domyslel. Byl krutý, v malých i velkých věcech. Cítila jsem se vedle něho maličká, až jsem skoro zmizela. Když mě uhodil poprvé, byl to šok. Nikdo předtím to nikdy neudělal. Měla jsem odejít hned tenkrát, nebo to aspoň zkusit. On by to nedovolil, ale měla jsem to zkusit. Jenže jsem byla vdaná pár měsíců a on mi nějak vnutil pocit, že jsem si to zasloužila. Za to, jak jsem hloupá. Nebo nešikovná. Nebo zapomnětlivá. Za různé věci. Trénoval mě jako psa. Stydím se za to.“

„Vyhledala jsi pomoc?“

V lese bylo takové ticho, že slyšela každý krok na zemi pokryté spadaným listím.

„Nejdřív ne. Věděla jsem, že existuje domácí násilí. Četla jsem o tom články a příběhy. Ale nevěřila jsem, že se to týká mě. Já jsem přece nemohla do toho bludného kruhu zapadnout. Pocházela jsem z dobré a stabilní rodiny. Vzala jsem si inteligentního a úspěšného muže. Žila jsem ve velkém, krásném domě a měla služebnictvo.“

Strčila si ruku do kapsy, kde měla kouzelný váček pro odvahu, zavázaný na sedm pečlivých uzlů. Zaměstnala si tak prsty a trochu se uklidnila.

„To já jsem se dopouštěla chyb, o nic víc podle mě nešlo. Věřila jsem, že až se všechno naučím, bude to dobré. Ale zhoršovalo se to a už jsem se nemohla obelhávat. Jednou v noci mě za vlasy dovlekl nahoru. Měla jsem je tehdy dlouhé," vysvětlovala. „Myslela jsem, že mě zabije. Myslela jsem, že mě zmlátí, znásilní a pak zabije. Neudělal to. Nic z toho neudělal, ale tehdy jsem pochopila, že by toho byl schopný a já bych ho neuměla zastavit. Tak jsem šla na policii. Ale on byl vlivný člověk a měl konexe. Já jen pár modřin, nic mimořádného. Tak neudělali nic."

To ho bolestivě zasáhlo. „Měli něco udělat. Měli tě odvézt do útulku."

„Nejspíš ve mně viděli bohatou, rozmazlenou ženušku, která dělá potíže. Ale to je jedno," řekla unaveně. „Ať by mě odvezli kamkoli, našel by mě. Jednou jsem utekla, ale přijel si pro mě a odnesla jsem to. Dal mi jasně najevo, že musím pochopit jednu zásadní věc – že mu patřím a nikdy mě nenechá odejít. Našel by si mě všude. Miloval mě."

Ostře ji při tom zamrazilo. Zastavila se a obrátila k Zackovi. „Svým způsobem lásky, bez pravidel a bez hranic. Sobecky, chladně, majetnicky a jako vládce. Radši by mě viděl mrtvou, než by mě nechal odejít. A to vůbec nepřeháním."

„Věřím ti. Ale přece jsi utekla."

„Protože si myslí, že jsem po smrti." Vyprávěla mu, klidně a bez emocí, co musela udělat, aby se osvobodila.

„Ježíšikriste, Nell," odhodil sáček s ledem na zem, „je zázrak, že ses přitom nezabila."

„Obojí by byla cesta ven. Ale mířila jsem sem. Věřím tomu, opravdu věřím tomu, že když to auto přepadlo z útesů, byla jsem na cestě sem. A k tobě."

Protože silně zatoužil dotknout se jí, ale měl strach, aby s ní místo pohlazení divoce nezatřásl, nacpal si ruce do kapes. „Měl jsem právo to vědět, když se vztah mezi námi začal měnit. Měl jsem na to právo."

„Nečekala jsem, že se mezi námi něco změní."

„Ale stalo se, kruci. Jestli jsi nepoznala, kam to směřuje, pak jsi vážně hloupá.“

„Nejsem hloupá.“ Její hlas se přiostřil. „Možná se pletu, ale nejsem hloupá. Nečekala jsem, že se zamiluju, a nepřála jsem si to. Tys mě udolal.“

„Nezáleží na tom, jak k tomu došlo. Prostě se to stalo. Ale tys věděla, jak na tom jsi, a nic jsi neřekla.“

„Tak jsem lhářka,“ odpověděla bez výrazu. „Podvodnice a potvora. Ale už nikdy neříkej, že jsem hloupá.“

„Proboha.“ S rozumem v koncích poodešel a zvedl hlavu k nebi.

„Už se od nikoho nenechám ponižovat. Ani peskovat nebo odstrkat stranou, dokud ten někdo nebude mít čas věnovat mi pozornost.“

Zaujatě natočil hlavu a pohlédl na ni. „Myslíš, že tohle dělám?“

„Jen ti říkám, jak to je. Hodně jsem přemýšlela, když jsi včera odešel. Už nebudu fňukat někde v koutku, protože jsi na mě naštvaný. To by nás ponižovalo oba.“

„Tak třikrát hurá.“

„Jdi do háje.“

Otočil se a přistoupil k ní. Stáhl se jí žaludek a opotily dlaně, ale zůstala na místě. „To sis vybrala čas na hádku, zvlášť když nemáš pravdu.“

„Jen z tvého pohledu. Podle mě jsem udělala, co jsem musela udělat. Mrzí mě, že jsem ti ublížila, ale nemůžu se vrátit a změnit to.“

„Ne, to nemůžeš. Tak budeme pokračovat odsud. Vynechalas ještě něco, co bych měl vědět?“

„Žena, která sjela z útesů, se jmenovala Helen Remingtonová. Manželka Evana Remingtona. Ale na to jméno už neslyším. To jsem nebyla já.“

„Remington.“ Vyslovil to jemně a jasně viděla, jak se probírá pamětí. „Ten hollywoodský týpek.“

„Přesně tak.“

„Tak to jsi odešla nejdál, jak to jen šlo.“

„To je taky pravda. A nikdy se nevrátím. Tady jsem našla život, jaký chci žít.“

„Se mnou, nebo beze mě?“

Poprvé od začátku vyprávění se jí stáhl žaludek. „To je na tobě.“

„Ne, není. Teď už víš, co bych chtěl. Ale co chceš ty?“

„Já chci tebe. A ty to víš taky.“

„Pak musíš dokončit, cos začala. Uzavřít to. Požádej o rozvod.“

„To nemůžu. Copak jsi neposlouchal, co jsem ti vyprávěla?“

„Každé slovo a snad i to, co jsi neřekla.“ Jedna jeho část ji chtěla utěšovat, přitáhnout blíž a chránit. Říct, že na ničem z toho už nezáleží.

Ale záleželo.

„Nemůžeš žít celý život v nejistotě. Pořád se ohlížet přes rameno a předstírat, že ty tři roky nebyly. Ani já ne. Za prvé by ses tím začala užírat a za druhé – svět je malý. Nikdy bys neměla jistotu, že tě nenajde. A kdyby? Nebo kdybys dostala strach? To bys zase utekla jinam?“

„Už je to víc než rok, co jsem odešla. Nemůže mě najít, když myslí, že jsem mrtvá.“

„Nemůžeš si být jistá. Je třeba to ukončit, ale nemusíš na to být sama. Já nedovolím, aby se tě dotknul. Tohle je moje území,“ nadzvedl jí prstem bradu, „a ne jeho.“

„Podceňuješ ho.“

„To bych neřekl. Spíš nepodceňuju sebe a Ripley a Miu. A hodně dalších lidí z ostrova, kteří by se za tebe bili.“

„Nevím, jestli jsem schopná udělat, co po mně chceš. Už víc než rok dělám všechno pro to, aby nikdy nezjistil, že jsem naživu, a nemohl mě najít. Nevím, jestli mám sílu vylézt ze své ulity. Musím o tom přemýšlet. Na to potřebuju čas.“

„Dobře. Tak dej vědět, až se rozhodneš.“ Sehnul se pro odhozený sáček. Led už téměř roztál. Zack se přestal starat o bolavou čelist, a tak ho rozvázal a obsah vysypal. „Jestli si mě nechceš vzít, smířím se s tím. Ale až si to promyslíš, přijď mi říct, jak ses rozhodla i v tomhle.“

„Miluju tě, tohle si nemusím rozmýšlet.“

Dlouze se na ni díval, jak stojí uprostřed tichého, barevného lesa, kde byla ještě cítit slabá vůně včerejšího deště.

Vztáhl k ní ruku. „Doprovodím tě domů.“

18

RIPLEY SE NA ZACKA LÍTOSTIVĚ ZADÍVALA. A pak zakňučela. Nechávala si takové projevy na chvíle, když opravdu zaúčinkují. „Ale já nechci jít za Miou.“

Žil s ní už skoro třicet let a tahle taktika ho nechávala chladným. Ale musel jí dát body za provedení.

„Jako holka jsi s Miou prakticky žila.“

„Tenkrát a dneska. Slyšíš ten rozdíl? Proč tam nezajdeš sám?“

„Protože mám penis. A nechtěj, abych ti vysvětloval tenhle rozdíl. Buď kámoška, Rip.“

Zatočila se dokola, aby nemusela rozčileně dupat. „Jestli se má Nell dneska sejít s Miou, tak na ni může dohlídnout ona. Nebuď taková mamka, Zacku. Ten parchant v L. A. ještě ani netuší, že je naživu.“

„Jestli se moc starám, musíte se s tím prostě smířit. Nechci, aby jezdila v noci na útesy sama.“ Představa, jak její auto letí do moře, mu nedávala spát. „Dokud se tahle věc nevyřeší, musíme na ni dohlížet.“

„Tak si na ni dohlížej sám. To vy dva se teprve rozhodujete, jestli si budete hrát na trpící milence, nebo na Warda a June Cleaverovy.“

Nenechal se urazit, protože se jen snažila vyvolat hádku, aby mohla zmizet a neudělat, o co ji požádal. „Nevím, jak je to možné, že ženským rozumím víc než ty, když bys k nim měla patřit.“

„Tak dost, fešáku.“

Asi byl přece jen trochu uražený. „Nell nepotřebuje, abych jí pořád stál za zády. Aby ji nějaký chlap, i kdyby tak úžasný jako já, utiskoval. Má před sebou těžké rozhodnutí a já si chci držet trochu odstup, aspoň naoko, než si to vyřeší.“

„Páni, tys doopravdy přemýšlel?“

Ve skutečnosti ji stavěl před těžkou volbu. Chtěl, aby dohlížela na Nell, a ona zas chtěla dohlédnout na něho. Za ty dva dny, co znala Nellin příběh, si moc klidu neužila.

Krev na měsíci, pomyslela si. Nellino vidění, kde Zack krvácel. Psychopatický a potencionálně nebezpečný manžel a k tomu její vlastní děsivé sny. Nerada se pouštěla na území zlých znamení, ale tohle vážně nevěstilo nic dobrého.

„Co hodláš dělat ty, až budu hlídat lásku tvého života v čarodějnické centrále?“

Ještě něco pochopil za třicet let, co Ripley znal. Že se na ni může spolehnout. „Vezmu si obě večerní hlídky, koupím nějaké jídlo a dám si doma osamělou večeři.“

„Jestli myslíš, že tě budu litovat, tak mysli víc. Na fleku bych si to s tebou vyměnila.“ Přešla ke dveřím. „Stavím se u Nell a řeknu, že se k nim večer přidám. Ale chci, abys na sebe dával pozor.“

„Prosím?“

„Nechci to rozebírat. Jen to slib.“

„Budu na sebe dávat pozor.“

„A kup taky pivo. Vypils poslední.“

Bouchla za sebou dveřmi, protože… prostě proto.

Mia připravila čerstvá kouzla. Zdálo se jí, jako by vzduch každým dnem víc ztěžkl. Jako by ho něco tlačilo dolů. Vyhlédla z okna. Už byla tma a koncem října jí noci vždy připadaly nekonečné, tolik dlouhých hodin do svítání.

O některých věcech bylo lepší v noci nemluvit ani na ně nemyslet. Noc byla jak otevřené okno.

Zapálila vonnou esenci ze šalvěje proti negativním silám, připnula si ametystové náušnice pro posílení intuice. Měla chuť vložit si pod polštář rozmarýnu, aby zahnala mučivé sny, ale potřebovala se dívat a vidět jasně.

Na řetízek si přidala jaspis, který dodával sílu a potlačoval stres.

Poprvé za mnoho let se cítila vystresovaná.

Ale dnes na to není vhodná chvíle, připomněla si. Dneska s Nell udělají další krok, a to by měla být radostná událost.

Dotkla se kouzelného váčku v kapse s křišťály a bylinkami zavázaného na sedm uzlů, jak naučila Nell. Nelíbilo se jí, že je nervózní, jako by neustále čekala na katastrofu.

Zvláštní – právě ona, která se celý život připravovala na to, jak ji odvrátit, až přijde.

Zaslechla auto a do oken se jí na chvíli opřelo světlo reflektorů. Přešla ke dveřím a v duchu si představila, jak se její úzkost přelévá do stříbrné krabičky, kterou zamyká.

Proto dveře otevřela s obvyklým klidem. Dokud nespatřila Ripley.

„Já zírám. Zástupkyně?“

„Neměla jsem nic lepšího na práci.“ Překvapilo ji, že vidí Miu v dlouhých černých šatech. Tuhle barvu málokdy nosila. „Zvláštní příležitost?“

„Už to tak vypadá. Nevadí mi, že tu budeš, pokud si to Nell přeje. Ale do ničeho nezasahuj.“

„Zas tak mě to nezajímá.“

„Bude ta hádka ještě pokračovat?“ zeptala se Nell příjemně. „Dala bych si totiž trochu vína.“

„Myslím, že už končíme. Pojď dál a vítej. Víno si vezmeme s sebou.“

„S sebou? Kam jdeme?“

„Ke kruhu. Přinesla sis ty věci?“

„Ano.“ Nell plácla do koženého vaku, který si nesla.

„Dobře. Vezmu, co je třeba, a jdeme.“

Ripley se mezitím volně procházela po domě. Dům na útesech vždycky milovala. Velké, přeplněné pokoje, zvláštní zákoutí, bytelné vyřezávané dveře a lesklé podlahy.

Sama by se spokojila s jedním pokojem a ložnicí, ale musela uznat, že Miin dům měl styl. A co se týkalo atmosféry, tu nemohlo nic překonat.

Představoval prvotřídní styl, ale hlavně byl pohodlný. Tady se člověk klidně mohl svalit do křesla a podepřít si nohy.

Kdysi, zavzpomínala, v tomhle domě byla vítaná a běhala tu stejně svobodně jako oblíbené zvířátko. Divné zjištění, napadlo ji, že se jí po tom najednou tak stýská. Po všem.

„Ještě používáš pokoj ve štítě?“ zeptala se nedbale Mii, která z police vybírala červené víno.

Mia se na ni dlouze zadívala. Sdílené vzpomínky. „Ano. Ještě tam máš nějaké věci," dodala a začala balit tři skleničky do ubrousku.

„Já je nechci."

„Ale jsou tam, pro případ. A když už jsi tady, mohla bys vzít tu tašku," ukázala na ni, chopila se druhé a pak i vína a skleniček.

Když otevřela zadní dveře, Isis proběhla ven. Nell to překvapilo, protože se kočka obyčejně nenamáhala dělat jim společnost.

„Zvláštní noc." Mia si přes šaty přehodila plášť s kapuci, olemovaný temně červenou bordurou. Opět černý. „A ona to ví. Blíží se Samhain a Nell si potřebuje procvičit zažehávání posvátného ohně."

Ripley zvedla hlavu. „To postupujete dost rychle, ne?"

Mia se za chůze zadívala na měsíc. Zbýval jen úzký srpeček, než se docela ztratí. Kolem toho světelného proužku spatřila mlhu černější a hustší než okolní nebe.

„Ne."

Ripley trhla rameny, otrávená, že na ni Mia opět přenesla úzkost. „Halloween. Mrtví vstávají z hrobů. Noc se hemží zlými silami a jen odvážní nebo hloupí se procházejí za tmy."

„Nesmysl," řekla Mia klidně. „A nesnaž se Nell vystrašit."

„Je to konec třetí a poslední sklizně roku." Nell se zhluboka nadechla nočního vzduchu. „Čas vzpomínání na zesnulé a oslava věčného cyklu. Taky noc, kdy je prý závoj mezi životem a smrtí nejtenčí. Žádná negativní doba, spíš čas potvrzování sama sebe a legrace. A taky Miiny narozeniny, samozřejmě."

„Teď už velká trojka s nulou, co?" dloubla si Ripley.

„Nech si to," pronesla Mia trochu uraženě. „Za šest týdnů jsi v tom taky."

„Jo, ale pořád budeš starší než já."

Isis už čekala na mýtině. Seděla uprostřed, klidně jako sfinga.

„Mám nějaké svíčky, abychom měly světlo při práci. Můžeš je postavit na kameny a zapálit, Ripley."

„Ne ne.“ Schválně si strčila ruce do kapes bundy. „Nosit vám tašku je jedna věc. Účastnit se toho nemusím.“

„Proboha, sotva porušíš svůj kouzelnický celibát, když zapálíš pár svíček.“ Mia jí sebrala tašku z ruky a přešla ke kamenům.

„Já to udělám,“ řekla Nell rozhodně. „Nemá smysl, abyste se rozčilovaly, když obě děláte, co chcete.“

„Proč se rozčiluješ?“ zeptala se Ripley, když Mia přišla, aby si vzala z tašky další věci. „Obyčejně se musím víc snažit, abych se ti dostala pod kůži.“

„Možná ji teď mám nějak tenčí.“

„Vypadáš unaveně.“

„Jsem unavená. Něco se blíží. Tlačí se to sem čím dál víc. Nevím, jak dlouho to ještě dokážu zadržovat, ani jestli to mám být já. Dojde na krev.“

Popadla Ripley za zápěstí, aby ji udržela na místě. „A bolest. Strach a žal. Bojím se, že bez kruhu i na smrt.“

„Když to víš tak jistě a máš strach, proč nepošleš pro někoho dalšího? Znáš jich dost.“

„Tohle není pro nikoho dalšího a ty to víš.“ Ohlédla se na Nell. „Možná už je dost silná.“

Mia se narovnala a odhodila kapuci. „Utvoříme kruh, Nell.“

Ať Ripley čekala cokoli, rozhodně to nebyla touha, kterou cítila, když sledovala základní rituál a známá slova jí rezonovala v hlavě.

Vzdala jsem se toho, napomínala se. Tyhle věci jsem odsunula stranou.

Hůlka a dýka athame se zaleskly. Ona dávala přednost meči.

Zamyšleně našpulila rty, když Mia zapalovala svíčky zápalkou. Už chtěla vyslovit otázku, ale Mia ji zarazila pohledem.

Jasně, zase jen podle tvého, napadlo ji, ale poznámky si nechala pro sebe.

„Země, vítr, oheň, voda – základní živly, slyšte volání svých dcer. Zatímco měsíc pluje nad vámi, povstaňte v magickém kruhu.“

S hlavou zakloněnou a se zvednutými pažemi vyčkávala. A vítr se zvedl, téměř zazpíval, plameny svíček vyšlehly vzhůru, rovné jak podle pravítka i navzdory víření větru. Země pod nohama se jemně zachvěla a v kotlíku začala bublat čirá tekutina.

Když Mia svěsila paže, vše se zas uklidnilo.

Nell se snažila popadnout dech. Za posledních pár měsíců viděla, slyšela a dělala fantastické věci. Ale až do dnešní noci nezažila takové představení.

„Síla čeká," řekla Mia a podala jí ruku.

Když se jí Nell chytila, ucítila téměř horkou kůži.

„Čeká v tobě. Jsi spojená s větrem a vyvolat ho je pro tebe nejsnazší. Ale jsou čtyři živly. Dnes zapálíš oheň."

„Rituální oheň, ano. Ale nepřinesly jsme žádné dřevo."

Mia se usmála a ustoupila. „Nebudeme ho potřebovat. Soustřeď se. Uvolni mysl. Tento oheň nepálí. Neškodí. Prosvětluje temnotu a vychází z kouzla. Stvoř zlatou hranici a poznáš svoji moc. Ohni pojď a neuškoď."

„To je na ni moc brzy," ozvala se Ripley zezadu.

„Ticho. Ty do toho nezasahuj. Podívej se na mě, Nell. Věř mně i sobě. Sleduj."

„Držte si klobouky," zamumlala Ripley a pro jistotu o krok ustoupila.

Mia rozevřela dlaně a roztáhla prsty. Obrátila je dolů a natáhla ruce, jako by na něco chtěla dosáhnout.

Objevila se jiskra, jasně modrá. Pak další a další, až se nedaly spočítat. Zasyčely jako oheň na vodě a safírově zbarvily vzduch uprostřed kruhu.

A tam, kde před chvíli byla holá zem, zaplanul vysoký, ohnivý sloup.

Nell se podlomily nohy a s hlasitým žuchnutím dopadla na zadek. Nic z toho, co jí prolétalo hlavou, by nedalo dohromady souvislou myšlenku nebo snad dokonce větu.

„Vždyť jsem to říkala," vzdychla si Ripley a zavrtěla hlavou.

„Tiše!" Mia se odvrátila od ohně a pomohla Nell na nohy. „Už jsi mě viděla kouzlit, sestřičko. Sama jsi hodně dokázala."

„Ale nic takového."

„To je základní zručnost.“

„Základní? Mio, tys zažehla oheň. Z ničeho.“

„Ona chtěla říct, že je to jako přijít o panenství. Taky to s tebou hodí,“ snažila se pomoct Ripley. „To taky napoprvé není takové, jak čekáš, ale časem se to zlepšuje.“

„Skoro tak,“ souhlasila Mia. „A teď se soustřeď, Nell. Vždyť víš jak. Uvolni mysl. Představ si to, seber sílu. Vytvoř svůj oheň.“

„Já přece nemůžu…“

Mia ji přerušila mávnutím ruky. „Jak to víš, když to nezkusíš? Soustředění.“ Postavila se za ni a položila jí ruce na ramena. „To světlo je v tobě, taky žár a energie. Ty to víš. Spoj je dohromady. Cítíš to. Je to jako šimrání v břiše, co stoupá k srdci. Rozpíná se, naplňuje tě.“

Jemně Nell podepřela a nadzvedla paže. „Plyne to pod kůží jako řeka, dolů pažemi až do prstů. Uvolni to. Je čas.“

Zatímco pracovaly, Ripley se dívala. Bylo na tom něco podivně krásného. Jako by Mia učila Nell jezdit na kole. Ta podpora, rady, rytmus a dodávání sebedůvěry.

Dobře věděla, že první pokus je těžký pro žáka i učitele. Nell se samou snahou potila v obličeji a ruce se jí chvěly.

Mýtina jako by vibrovala a vítr kolem zpíval a vzdychal.

Objevila se slabá jiskřička. Nell chtěla uskočit, ale Mia ji přidržela na místě a dál ji chlácholivě povzbuzovala.

Další jiskra, o něco silnější.

Ripley sledovala, jak Mia ustoupila a nechala mladší sestru rozjet se sólo. I když se za tu slabost nesnášela, ucítila v očích radostné slzy. A pak hrdost, když se Nellin oheň probudil k životu.

Poprvé od chvíle, co začala, ucítila Nell tlukot svého srdce a mocné zvedání hrudníku. Stříbřitě jasná síla jí pronikala do krve.

„To je lepší než ztráta panenství. Je to krásné a čisté,“ zašeptala. „Pro mě teď nic nebude jako dřív.“

Otočila se plná radosti, ale Mia se už nedívala na ni, nýbrž na Ripley.

„Potřebujeme třetí.“

Ripley zuřivě potlačovala slzy. „Ode mě ho nedostaneš.“

Mia si všimla slz a rozuměla jim. Ale vyznala se i v Ripley. „Tak dobře.“ Obrátila se k Nell. „Ona už to asi neumí.“

„Neříkej, co umím a co ne,“ pípla Ripley.

„Je to pro ni těžké, zvlášť když viděla, že si napoprvé vedeš tak dobře.“

„Přestaň o mně mluvit, jako bych tu nebyla. Nesnáším to.“

„A proč tu jsi?“ zeptala se jí Mia rozmrzele. „My s Nell zvládneme třetí samy.“ Což taky měla v plánu, než Ripley spatřila u dveří. „Určitě nepotřebujeme nějaké tvoje ubohé pokusy. Nikdy nebyla tak dobrá jako já,“ řekla směrem k Nell. „Vždycky ji rozčilovalo, jak snadno jsem zvládala to, co ona musela vydřít.“

„Byla jsem stejně dobrá jako ty.“

„To sotva.“

„Lepší.“

A, pomyslela si Mia, Ripley nikdy neodolala výzvě. „Tak to dokaž.“

Oslabená sentimentem, rozčilená touhou a podrážděná provokacemi vstoupila Ripley do kruhu.

Ne, pomyslela si Nell, napochodovala tam.

Nezvedla paže jako Mia, ale rozhodila je a oheň jí vyšlehl z prstů na zem.

Tam zasyčel jako mocný had. „Tos udělala schválně.“

„Možná, ale ty taky. Vidíš, svět se nezbořil. Vybrala sis to sama, Ripley, nemohla bych tě donutit k něčemu, co nechceš.“

„Tímhle se ale nic nemění. Je to jen pro jednou.“

„Když to říkáš. Ale můžeš si s námi aspoň dát víno, když už tu jsi.“ Mia se chopila láhve a přitom se zadívala na trojici plamenů. Ten Ripleyin byl díky výbuchu zlosti vyšší než její, ale zdaleka ne tak elegantní, pomyslela si s uspokojením.

Při nalévání vína pocítila i oheň v sobě. Byla to nová naděje.

Další skleničku si daly po návratu do jejího domu.

Ripley teď neklidně přecházela od okna k oknu a cinkala drobnými v kapse. Mia si jí nevšímala. Znala ji příliš dobře a

věděla, že není zrovna tichý člověk. Chápala, že právě svádí těžký vnitřní boj.

„Už ses rozhodla, jak to vyřešíš se Zackem?“

Nell zvedla hlavu. Seděla na zemi, očarovaná plameny v krbu. „Ne. Napůl doufám, že se se mnou Evan rozvede a vyřeší to za mě. Ale ta druhá půlka ví, že to není hlavní problém.“

„Jestli se svým strašákům nepostavíš, přemůžou tě.“

Nell obdivovala Ripley. Její sílu, pohotovost, energii. „Vědět to a jednat podle toho, jsou dvě různé věci. Na tebe by si Evan nikdy nedovolil.“

Ripley trhla ramenem. „Tak mu to vrať.“

„Udělá to, až bude připravená,“ bránila ji Mia. „Právě ty bys mohla vědět, že druhým nemůžeš vnutit svoje názory, postoje nebo zásady. Nebo vymazat něčí strach.“

„Zlobí se na mě, protože jsem ublížila Zackovi. Ale tomu rozumím.“

„Už je dospělej.“ Ripley se zase ošila a usedla na opěradlo gauče. „Co s ním budeš dělat – myslím se Zackem – mezitím?“

„Dělat?

„Jo, dělat. Necháš ho prostě procházet smutkovou fází, protože ta u něj přichází po naštvávací fázi? Ale s tou se těžko žije, to mi teda věř. Mám dojem, že jsme se docela skamarádily, co jsi tady. Tak buď kamarádka a dostaň ho z toho, nebo bych ho musela udusit ve spánku, aby se netrápil.“

„Už jsme si promluvili.“

„Mluvení nemyslím. To chce akci. Ona je vážně takhle sladká?“ zeptala se Mii.

„Zdá se, že ano. Ripley ti svým jemným způsobem naznačuje, abys vlákala Zacka zpátky do postele a uhladila hrany pořádně živočišným sexem. Což je pro ni odpověď na všechny drobné problémy, včetně záděr na rukách.“

„Jasně. Mia se naopak sexu vzdala, což vysvětluje, proč je tak podrážděná.“

„Nevzdala jsem se ho, jen jsem vybíravější než nějaká toulavá kočka.“

„O sex přece nejde.“ Nell to řekla hlasitě a rázně, aby včas zarazila další hádku. Ripley si odfrkla. „No jasně.“

Mia vzdychla. „Bolí mě to, ale musím souhlasit s Ripley. I když jen částečně. Tvůj vztah se Zackem přirozeně není založený jen na sexu, jako všechny Ripleyiny, ale sex je jeho součástí, výrazem citu a intimity.“

„Přikrášli si to, jak chceš, pořád je to sex,“ máchla Rip skleničkou. „Zack má sice svoje ideály, ale je to jen chlap. Když kolem tebe chodí a nemůže si šáhnout…“

„Ripley, prosím.“

„A nemůže zažít intimitu,“ opravila se nadřazeným tónem, „je z toho podrážděný. Jestli se má postavit tvýmu magorovi z Los Angeles, potřebuje být ve formě.“

„Poslední dobou se mi vyhýbal – v tomhle směru.“

„Tak se mu přibliž – v tomhle směru,“ řekla Ripley prostě. „Uděláme to takhle. Dneska mě vyhodíš u svého domku, já tam přespím a ty zajedeš k nám a vyřídíš to s ním. Chodíte spolu už dost dlouho, takže musíš vědět, jak to s ním skoulet.“

„To je úlisné, podlé a manipulativní.“

Ripley naklonila hlavu ke straně. „No a dál?“

Nell se tomu musela zasmát. „Možná tam zajedu. *Promluvit si“* dodala.

„Můžeš to nazvat i takhle.“ Ripley dopila víno. „Možná bys mohla odnést ty sklenice a vzít si z kuchyně věci.“

„Jasně.“ Nell vstala a posbírala sklenice. „Hned jsem zpátky.“

„Nespěchej.“

Mia počkala, až Nell odejde z pokoje. „Je rychlá, takže povídej, cos před ní nechtěla říct.“

„To, co jsem dneska udělala, nic neznamená.“

„To není důležité.“

„Prostě mlč, ano?“ Znovu začala přecházet kolem. Na chvíli se otevřela, ale to jí docela stačilo. Také cítila tu tíhu a tlak ve vzduchu. „O. K., něco se blíží. Nebudu předstírat, že to necítím nebo že jsem nepřemýšlela, jak to zvládnout. Mohla bych, ale nechci riskovat Zacka. Jdu do toho s tebou, Mio.“ Obrátila se. „Ale jenom do tohohle.“

Mia si odpustila poznámky. Vlastně ji ani žádné nenapadly. „O půlnoci před Samhainem zapálíme rituální ohně. Sejdeme se v deset na Sabatu. Zack už nosí Nellin

talisman, ale být tebou, zařídila bych ochranu celého domu. Pamatuješ si, jak se to dělá?“

„Vím, co mám udělat,“ odsekla Ripley. „Ale až bude po všem, všechno se zase vrátí k normálu. Tohle bude…“

„Jen pro jednou, já vím,“ odrazila ji Mia.

Zack to vzdal s papírováním, s dalekohledem a vzdal se i naděje, že by mohl usnout. Snažil se tedy ukolébat nudnou četbou Ripleyných časopisů o zbraních.

Lucy, natažená vedle postele, spala hlubokým spánkem, což jí upřímně záviděl. Každou chvíli pohnula nohama, jak se ve snu honila za racky nebo plavala v zátoce. Ale prudce zvedla hlavu a vydala varovné štěknutí sekundu předtím, než Zack zaslechl vrznout přední dveře.

„Klid, holka. To je jen Ripley.“

To jméno ji okamžitě zvedlo na nohy. Doběhla ke dveřím a vrtěla tam celým tělem. „Na to zapomeň. Na hraní už je moc pozdě.“

Klepání na dveře ložnice ji přimělo vesele zaštěkat a Zacka zaklít. „Co je?“

Lucy se šťastně zatočila dokola a vrhla se na Nell.

Zack chtěl vyskočit z postele. „Lucy, sedni! Promiň, myslel jsem, že je to Rip.“ Málem odhodil pokrývku, než si vzpomněl, že je nahý. „Stalo se něco?“

„Ne, nic.“ Sklonila se, aby pohladila Lucy, a přemýšlela, kdo z nich je víc zaražený. Zdálo se to nerozhodné. „Jen jsem tě chtěla vidět. A promluvit si.“

Mrkl na hodiny. Blížila se půlnoc. „Tak sejdi dolů, já hned přijdu.“

„Ne.“ Nesmí s ní jednat jako s hostem. „Tohle je v pohodě.“ Přešla pokoj a sedla si na kraj postele. Ještě pořád nosil její medailon, a to něco znamenalo. „Dneska jsem zapálila oheň.“

Zadíval se na ni. „Tak jo.“

„Ne.“ Krátce se zasmála a podrbala Lucy na hlavě. „Vyrobila jsem ho. Ne za pomoci dřeva a zápalek. Ale kouzlem.“

„Aha.“ Pocítil šimrání v hrudi. „Nevím, co na to mám říct. Asi gratuluju. Nebo jen jů?“

„Bylo to silné a vzrušující. Dodalo mi to… úplnost. Chtěla jsem ti to říct. Cítila jsem přitom něco podobného jako s tebou. Když se mě dotýkáš. Ale ty se mě nechceš dotýkat, protože podle zákona patřím jinému.“

„S chtěním to nemá co dělat, Nell.“

Přikývla a ulevilo se jí. „Tohle ti vadí. Ale ve skutečnosti, Zacku, jsi jediný muž, kterému opravdu patřím, ty. Když jsem utíkala, slíbila jsem si, že už se k žádnému muži nepřipoutám. Že už to nebudu nikdy riskovat. A pak jsi přišel ty a taky jsem v sobě objevila magii.“ Položila si pěst na srdce. „Je to úchvatné a vzrušující a sladké. Ale stejně se to nevyrovná tomu, co mám v sobě pro tebe, Zacku.“

Všechny námitky a rozumné důvody se rázem rozpadly na prach. „Nell.“

„Chybíš mi. Jen tvoje společnost. Nechci po tobě, abys se mnou spal. I když původně jsem tě chtěla svést.“ Zajel jí prsty do vlasů. „Proč sis to rozmyslela?“

„Už ti nechci znova lhát, ani kdyby to bylo neškodné. Nechci využívat jeden druh tvých pocitů proti jinému. Potřebuju jen být s tebou, Zacku. Neposílej mě pryč.“

Stáhl ji dolů k sobě, až si mohla položit hlavu na jeho rameno. Uslyšel její dlouhé, spokojené vydechnutí jako ozvěnu svého vlastního.

19

PRO PROMINENTNÍHO A ÚSPĚŠNÉHO MUŽE jako Evan nebylo vůbec snadné se na několik dní uvolnit. Znamenalo to složité přesunování schůzek, pozměňování programu, informování klientů a poučování zaměstnanců. Závisela na něm celá armáda lidí.

Ještě otravnější mu připadlo osobní zařizování cesty, místo aby využil služeb asistentky.

Ale po zralé úvaze pochopil, že to jinak nepůjde. Nikdo nebude vědět, kde je a co dělá. Ani personál, ani klienti, ani tisk. V případě krize ho mohli přirozeně sehnat mobilním telefonem, ale jinak, dokud tu záležitost nevyřídí, nemusí s nikým komunikovat.

Musel to vědět.

Nemohl informaci, kterou mu tak ledabyle předala sestra, pustit z hlavy. Helenina dvojnice. Helenin duch. Helen.

V noci se budil zalitý studeným potem s představou Helen, *jeho* Helen, jak se prochází po nějakém malebném ostrově. Živá. Jak se mu vysmívá. A nabízí se kdejakému chlapovi, který na ni ukáže prstem.

To se nedalo snést.

Strašlivý žal, který mu způsobila její smrt, se pomalu, nezvladatelně měnil v chladný, vražedný vztek.

Podvedla ho snad? Dokázala naplánovat a fingovat smrtelnou nehodu?

Věřil, že není dost chytrá a hlavně odvážná, aby se ho pokusila opustit, a dokonce uspěla. Věděla, jaké by byly následky. To jí jasně vysvětlil.

Dokud nás smrt nerozdělí.

To určitě nemohla provést sama. Potřebovala pomoc. Muže, milence. Žena, a zvlášť žena jako Helen, by nedokázala zrealizovat takový plán. Kolikrát se asi musela vykrást ven za

nějakým zlodějským parchantem, aby promýšleli detaily toho podvodu?

Smáli se mu a píchali, spikli se, plánovali.

O, za tohle mu zaplatí.

Mohl by se znovu uklidnit, pokračovat v kariéře a v životě bez vyrušení. Už sám sebe málem přesvědčil, že je to nesmysl. I Pamela přece byla jen žena. A ženy už od podstaty věřily bludům a bláznivým nápadům.

Duchové neexistují. Byla jen jediná Helen Remingtonová. Helen, která mu byla souzená.

Jenže v tom velkém, nádherném domě v Beverly Hills občas zaslechl něco jako šepot duchů nebo zachytil jasný a dráždivý smích své mrtvé ženy.

Co když vážně mrtvá není?

Musel to vědět. Bude chytrý a opatrný.

„Trajekt se nakládá."

Oči, světlé jako voda, několikrát zamrkaly. „Promiňte?"

Přístavní dělník přestal foukat do kelímku s kávou a instinktivně před tím bezvýrazným pohledem ustoupil. Bylo to jako podívat se do prázdného moře, pomyslel si později.

„Trajekt se nakládá," opakoval. „Jedete na Tři sestry, nebo ne?"

„Ano." Úsměv, který se na tom hezkém obličeji usadil, byl ještě horší než ten pohled. „To jedu."

Podle legendy opustila ta, jíž říkali Vítr, svůj ostrov kvůli muži, který jí sliboval lásku a péči. Když svoje sliby nedodržel a proměnil jí život v peklo, neudělala nic. Rodila děti se smutkem a vychovávala je ve strachu. Poddala se a zlomilo ji to. Pak zemřela.

Ještě se postarala, aby se děti vrátily na ostrov Tří sester a zůstaly pod jeho ochranou. Ale neudělala nic, nevyužila svou sílu, aby ochránila a spasila sebe.

A tak byl první článek řetězu přetržen.

Nell si na ten příběh znovu vzpomněla. Na možnost volby, na chyby a na osud. Přehrávala si ho v hlavě, zatímco se procházela po ulicích svého nového domova. Místa, kde už chtěla být doma navždy.

Když vešla na stanici, Zack právě ostře káral kluka, kterého nepoznávala. Automaticky se dala na ústup, ale Zack jen zvedl prst a ani na sekundu nevypadl z rytmu.

„Nejenže hned půjdeš za paní Demearovou, uklidíš ten binec z dýní a omluvíš se, jaký jsi pitomec, ale taky zaplatíš pokutu za držení nelegálních výbušnin a ničení cizího majetku – pět set dolaru!“

„Pět set dolaru!“ Podle Nellina odhadu asi třináctiletý kluk zvedl doteď svěšenou hlavu. „Tss, ale já nemám pět set dolarů a máma mě za to zabije.“

Zack jen povytáhl obočí a tvářil se nemilosrdně. „Ještě jsem neskončil.“

„Ano, pane,“ mumlal kluk a dál se tvářil tak nešťastně, že se Nell zachtělo pohladit ho po hlavě.

„Můžeš si to odpracovat úklidem stanice. Dvakrát týdně za tři dolary na hodinu.“

„Tři? To mi bude trvat…“ Kluk radši zase zmlkl. „Ano, pane. Ještě jste neskončil.“

Zackovi to cukalo koutky, ale udržel je pevně stažené. „Taky bych měl nějakou práci u mě doma. O sobotách.“

Au, tohle zabolelo, pomyslel si. Není nic krutějšího, než být v sobotu uvázaný u nějaké práce.

„Za stejnou mzdu. U mě můžeš začít tuhle sobotu a tady v pondělí po škole. A jestli uslyším, že jsi zase v nějakém maléru, tvoje máma bude stát ve frontě, aby ti mohla dát pár facek. Jasný?“

„Ano, strejdo Zacku, teda šerife.“

„A teď zmiz.“

Zmizel tak rychle, že Nell málem smetl. „Strejdo Zacku?“

„Synovec přes koleno. Strejda je spíš takový čestný titul.“

„Co provedl, že si vysloužil takové galeje?“

„Nacpal rachejtli do dýně své učitelky dějepisu. A to byla hodně velká dýně. Pak to odpálil až do horoucích pekel.“

„Ty to říkáš, jako bys na něj byl pyšný.“

Zatvářil se co nejdůstojněji. „To rozhodně ne. Ten pitomec si mohl ustřelit prsty, což se mi taky málem povedlo, když jsem v jeho věku odpálil do horoucích pekel dýni svojí učitelky biologie. Ale to je vedlejší, protože se nedočkáme dalších podobných kousků, jestli ho exemplárně potrestám.“

„Myslím, že to zabere.“ Přešla místnost a posadila se. „Máte čas na jinou záležitost, šerife?“

„Snad si ho najdu.“ Překvapilo ho, že mu nedala pusu a seděla tam vážně a vzpřímeně. „O co jde?“

„Potřebovala bych s něčím pomoct a poradit. Profesionálně myslím. Zfalšovala jsem doklady, udala falešné informace na oficiálních dokumentech a podepsala se jiným jménem. Mám dojem, že fingovat vlastní smrt je taky ilegální. Aspoň když se to týká životních pojistek, a ty jsem pravděpodobně uzavřené měla.“

Nespouštěl z ní oči. „Já myslím, že tohle by nejlíp zvládl právník, ale až vyjdou najevo všechna fakta, žádné obvinění vzneseno nebude. Proč mi to říkáš, Nell?“

„Chtěla bych si tě vzít. Chtěla bych s tebou prožít život a mít děti. Tak tu věc musím ukončit. Chci vědět, co pro to musím udělat a jestli půjdu do vězení.“

„Nepůjdeš do vězení. Myslíš, že bych něco takového dovolil?“

„To není jen na tobě, Zacku.“

„Falešné dokumenty nikoho dneska zvlášť nepobouří. Spíš je možné…“ Hodně o té věci přemýšlel. „Spíš je možné, že až vypovíš svůj příběh, staneš se hrdinkou.“

„Já nejsem žádná hrdinka.“

„Znáš statistiky domácího násilí?“ Otevřel spodní zásuvku, vytáhl svazek a položil ho na stůl. „Shromáždil jsem o tom pár informací. Možná by ses na to někdy mohla podívat.“

„Se mnou to bylo jiné.“

„U každého to bývá trochu jiné. Fakt, že jsi ze slušné rodiny a žila jsi v krásném domě, na tom vůbec nic nemění. Uslyší a uvidí tě hodně žen, které si taky říkají, že je to u nich jiné, a nevědí, jak by něco změnily. A některé třeba udělají první krok, který by bez tebe neudělaly. Takže budeš hrdinka.“

„Diane McCoyová. Pořád tě trápí, žes jí nedokázal pomoct. Že ti to nedovolila.“

„Tam venku je spousta Diane McCoyových.“

Přikývla. „Tak dobře. Ale i kdyby se veřejné mínění postavilo na mou stranu, jsou tady zákony.“

„S tím si poradíme postupně. Pokud jde o pojišťovnu, ta svoje peníze dostane zpátky. Zaplatíme to sami, když bude třeba. Cokoli bude třeba, uděláme spolu.“

Jeho slova z ní sebrala část tíhy. „Já ale nevím, kde začít.“

Přešel k ní a dřepl si. „Já vím, že to děláš pro mě. Je to ode mě možná sobecké, ale nemůžu si pomoct. Chci, abys to dělala i kvůli sobě. Jsi si jistá?“

„Chci být Nell Toddová. To je to jméno, které si přeju.“

Všimla si, jak se v jeho výrazu projevily emoce, a věděla, že si ničím nemůže být jistá víc. „Bojím se ho, ale s tím nic nenadělám. Zato jsem pochopila, že bych se bála věčně, kdybych něco nepodnikla. Chci žít s tebou. Chci večer sedávat na terase a dívat se na hvězdy. A ten krásný prsten, cos mi koupil, nosit na ruce. Těším se na tolik věcí s tebou. Jsem jen vyděšená a přeju si, aby to skončilo.“

„Znám v Bostonu jednoho právníka. Zavoláme mu a pustíme se do toho.“

„Dobře.“ Vydechla si. „Dobře.“

„Ale jednu věc můžu vyřídit hned.“ Vstal a přešel ke stolu. Srdce se jí jemně zachvělo, když v jeho rukou spatřila malou krabičku. „Pořád jsem to nosil s sebou nebo to nechával tady nebo doma v prádelníku. Dejme to radši tam, kam to patří.“ Vstala a natáhla ruku. „Ano.“

Cestou zpět do knihkupectví měla žaludek jako na vodě. K nervozitě se však přidalo radostné očekávání. A kdykoli se zadívala na sytě modrý kámen na své ruce, očekávání převážilo.

Vešla do kavárny, mávla na Lulu a téměř vytančila nahoru k Mie. „Musím ti to říct.“

Mia se obrátila od klávesnice. „Tak dobře. Mohla bych ti zkazit radost a říct gratuluju a buďte moc šťastní, ale neudělám to.“

„Tys už viděla prsten.“

„Ne, sestřičko, viděla jsem tvůj obličej.“ Třebaže byla v lásce otupělá, tenhle pohled ji zahřál u srdce. „A prsten chci určitě vidět.“ Vyskočila a popadla Nell za ruku. „Safír.“ Zasněně vydechla. „Dárek z lásky. Hojivý, ale taky se dá

využít jako ochrana před zlými silami. Ale jinak je naprosto výjimečný.“ Políbila Nell na obě tváře. „Mám z tebe radost.“

„Mluvili jsme s jedním právníkem z Bostonu, kterého Zack zná. Teď je to můj právník. Pomůže mi s komplikacemi a s rozvodem. Zažádá o zákaz kontaktu pro Evana. Já vím, že je to jen kus papíru…“

„Ale taky symbol a má určitou moc.“

„Hm. Za jeden dva dny, až to všechno připraví, se s Evanem spojí. Pak se to doví. A zákaz nezákaz, on určitě přijede, Mio. To vím jistě.“

„Možná máš pravdu.“ Byl tohle ten strach a sílící tlak, co pociťovala?

Poslední listí už leželo na zemi a první sníh ještě nenapadl.

„Ale jsi na to připravená a nejsi sama. Zack a Ripley budou čekat u každého trajektu od chvíle, kdy se to doví. Jestli se ještě nechceš nastěhovat k Zackovi, budeš bydlet u mě. Zítra je Sabat. Ripley slíbila, že se taky zúčastní. Pokud všechny utvoříme kruh, on už ho nemůže porušit. To ti slibuju.“

Hned nato chtěla Nell zajít za Ripley, ale jakmile vyšla z obchodu, zasáhla ji vlna náhlé nevolnosti a mocně s ní otřásla. Zavrávorala a na kůži jí vyrazil pot. Musela se opřít o zeď budovy a počkat, až to přejde.

Když nejhorší nával polevil, snažila se srovnat si dech. Jen nervozita, pomyslela si. Teď všechno půjde ráz na ráz a už není cesta zpět. Přijdou otázky, zájem tisku a šeptání i od nových známých z ostrova.

Trocha úzkosti je přirozená.

Znovu pohlédla na svůj prsten a jeho nadějný lesk a přetrvávající nevolnost se vytratila.

Za Ripley zajde později, rozhodla se. Teď půjde koupit šampaňské a suroviny na pořádnou yankeeskou roštěnou.

Evan sjel z trajektu na ostrov Tří sester ve chvíli, kdy se zesláblá Nell opírala o zeď knihkupectví. Obhlédl přístav –

nic ho nezaujalo. Pak pláž – žádný zvláštní dojem. Podle informací, které dostal, našel Hlavní ulici a zaparkoval před Magickým hostincem.

Jen další starý barák v díře vhodné pro střední třídu a obdivovatele stoletých obrázků od Curriera a Ivese, usoudil. Vystoupil z vozu a prohlédl si ulici, zatímco Nell odbočovala za roh k tržnici.

Vešel do hotelu a zapsal se jako host.

Pronajal si apartmá, ale kazetový strop a krásně udržovaný starožitný nábytek ho neokouzlily. Nesnášel zdobnost takového zařízení, dával přednost moderním, čistým liniím. Umělecká díla na stěnách, pokud se to tak dalo nazvat, tvořily vesměs mlhavé akvarely a pobřežní krajinky. V minibaru nenašel oblíbenou značku minerální vody.

A výhled? Neviděl nic než pláž a vodní hladinu, hlučné racky a nejspíš rybářské lodi místních lidí.

Nespokojeně přešel k oknu ze salonu. Odsud zahlédl pruh ostrova s nečekaně vysokými, ostrými útesy, kde trůnil maják. Všiml si také kamenného domu poblíž a podivil se, jaký idiot si asi vybral tak opuštěné místo k životu.

Náhle přimhouřil oči. Měl dojem, jako by tam mezi stromy cosi probleskovalo. Asi jen optický klam, pomyslel si znuděně.

Naštěstí sem nepřijel kvůli scenérii. Ještě že tak. Je tady kvůli Helen nebo kvůli ujištění, že to, co z ní zbylo, opravdu klidně leží na dně Pacifiku. Na ostrově této velikosti svůj úkol jistě splní během jednoho dne.

Vybalil si a pečlivě rozvěsil šaty na ramínka tak, aby byly v přesné vzdálenosti jedny od druhých. V koupelně rozestavěl toaletní potřeby, včetně třikrát přetaveného mýdla. Ze zásady nepoužíval přípravky nabízené hotelem a už jen ta představa mu zvedala žaludek.

Nakonec postavil na skříňku zarámovaný obrázek své ženy. Naklonil se a políbil ji na usměvavá ústa za sklem.

„Jestli tady jsi, miláčku, tak si tě najdu.“

Cestou ven si rezervoval stůl k obědu. Přímo na pokoji byl ochoten jíst pouze snídani.

Vyšel z hotelu a odbočil doleva právě ve chvíli, kdy Nell se dvěma nákupními taškami v rukou zahnula u téhož bloku doprava a mířila domů.

Bylo to nejkrásnější ráno jejího života. Na stříbrné obloze se táhly růžové, zlaté a rudé pruhy. Trávník pokrývalo spadané listí, které bude vesele křupat pod nohama. Stromy zůstaly holé a strašidelné, jak se na ostrovní Halloween slušelo.

A v její posteli spal muž, který prokázal vděčnost za dobrou roštěnou velmi uspokojujícím způsobem.

Vdolky se pekly, vítr rozechvíval větve a ona byla připravená postavit se svým démonům.

Brzy opustí žlutou chaloupku a tají bude chybět. Ale představa společné domácnosti se Zackem to vynahradila.

Vánoce stráví společně, pomyslela si. Možná už tou dobou budou svoji, pokud se podaří zdolat právní problémy.

Přála si mít svatbu venku – na vzduchu. Bylo to nepraktické, ale toužila po tom. Vezme si dlouhé sametové šaty. Modrý samet. A ponese vzdušnou bílou kytici. Všichni její noví přátelé jí půjdou za svědky.

Ze snění ji vytrhlo zamňoukání.

„Diego.“ Sehnula se, aby ho pohladila. Už ne kotě, ale mladého, štíhlého kocourka. „Zapomněla jsem tě nakrmit. Poslední dobou jsem nějak roztržitá,“ řekla mu. „Jsem zamilovaná a budu se vdávat. Budeš se mnou žít v domě u moře a skamarádíš se s Lucy.“

Vytáhla plechovku a naplnila mu misku, zatímco se jí vzrušeně prohánět kolem nohou.

„Ženská, co si povídá s kočkou, by se někomu mohla zdát zvláštní.“

Nell se nelekla, což oba potěšilo. Zvedla se a přešla k Zackovi ve dveřích. „Pak bych mu řekla, že je to jeho věc. Dobré ráno, šerife Todde.“

„Dobré ráno, paní Channingová. Mohl bych dostat kávu a vdolek?“

„Když zaplatíte předem.“

Objal ji a dlouze políbil. „Stačí?“

„Hmm, ještě vám vrátím drobné.“ Znovu ho k sobě stáhla, aby si užila jeho vůně. „Jsem tak šťastná.“

Přesně v osm třicet usedl Evan ke snídani, kterou tvořila lehce oslazená káva, čerstvý pomerančový džus, vaječná omeleta a dva plátky celozrnných toustů.

Ráno využil služby hotelového fitcentra, jestli tomu tak chtěli říkat. Zastavil se i u bazénu. Nesnášel veřejné bazény, ale teď tu možnost chvíli zvažoval, než si všiml, že už v něm někdo je. Vysoká, štíhlá bruneta brázdila vodu, jako by s někým závodila, napadlo ho.

Zachytil její tvář jen mezi tempy, jak se pravidelně vynořovala z vody.

Ale už neviděl, protože ji pustil z hlavy a odešel, jak náhle strnula v pohybu. Jak se vymrštila nad vodu, jako by očekávala útok. Jak si strhla brýle, šlapala vodu a rozhlížela se, protože vycítila přítomnost nepřítele.

Osprchoval se ve svém apartmá, oblékl si světle šedý svetr a tmavé kalhoty. Pohlédl na hodinky, připravený se rozčílit, pokud se snídaně jen o minutu zpozdí.

Ale donesli ji na čas, přesně jak chtěl. S číšníkem se nebavil – takové hlouposti nikdy nedělal. Ten člověk byl placený za donášku jídla a ne za bratříčkování s hosty.

Na jídle si pochutnal, překvapený, že na něm neshledává žádnou vadu, přitom se začetl do ranních novin a naslouchal televizním zprávám ze salonu.

Uvažoval, jak nejlépe provést to, proč přijel. Procházet se po městě jako včera, objíždět ostrov, jak měl v plánu, nemuselo stačit. Ale rozhodně se nechtěl vyptávat lidí, jestli znají ženu, na níž sedí Helenin popis. Lidé byli zvědaví a začali by ho obtěžovat otázkami. Dohadovali by se. Vzbudil by pozornost.

Pokud tu Helen opravdu žije, chtěl by být rozhodně co nejméně nápadný.

Ale kdyby tu byla, co by dělala? Nic neuměla. Čím by se živila bez jeho pomoci? Jedině že by využila svoje tělo jako návnadu pro jiného muže. Ženy byly ve své podstatě stejně jen kurvy.

Musel se opřít do křesla a počkat, až nával vzteku přejde. Ve zlosti, i když ospravedlnitelné, nemohl promýšlet logický postup.

Najde si ji, ujišťoval se. Jestli je naživu, najde ji. Prostě to nějak pozná. Ale tím se dostal k tomu, co udělá pak.

Samozřejmě ji potrestá, o tom nebylo pochyb. Za to, jak ho podvedla, jaké trápení mu způsobila a jak se pokusila porušit slib, který mu dala. Další starosti a nepříjemnosti ani nebral v potaz.

Odveze ji zpět do Kalifornie, to jistě, ale ne hned. Nejdřív ji zaveze na nějaké tiché, soukromé místo, kde by jí připomněl porušené sliby. A taky to, kdo je tady pánem.

Mohli by říct, že z toho auta vypadla. Že se uhodila do hlavy nebo něco podobného. Měla amnézii a zatoulala se daleko od místa nehody.

Tisk by takovou historku miloval, usoudil Evan. Přímo hltal.

Podrobnosti se promyslí až na tom klidném, tichém místě.

A kdyby nic z toho nebylo možné, kdyby se mu protivila a znovu se pokusila utéct, stěžovat si na policii jako kdysi, zabil by ji.

Rozhodl o tom stejně chladně jako o tom, co si dá k snídani. Podle jeho názoru měla jednoduchou volbu – žít nebo zemřít.

Ozvalo se klepání na dveře. Evan pečlivě složil noviny a šel otevřít.

„Dobré ráno, pane,“ řekla mladá pokojská zvesela. „Objednal jste si pokojovou službu mezi devátou a desátou.“

„Přesně tak.“ Pohlédl na hodinky. Bylo devět třicet. Svými myšlenkami se zabýval déle, než plánoval.

„Doufám, že se vám pobyt líbí. Chcete, abych začala v ložnici?“

„Ano.“

Usedl k poslednímu šálku kávy a sledoval šot o čerstvém válčeném konfliktu kdesi ve východní Evropě. Nic ho nemohlo zajímat míň. Bylo ještě brzy, aby volal na pevninu, jestli je vše v pořádku. Ale do New Yorku zavolat mohl. Běžel mu tam jistý projekt, který bylo třeba popohnat.

Šel si tedy do ložnice pro diář a spatřil tam pokojskou, jak s náručí plnou povlečení zírá na Heleninu zarámovanou fotografii.

„Nějaký problém?“

„Cože?“ začervenala se. „Ne, pane. Promiňte.“

Rychle se pustila do stlaní postele.

„Dívala jste se na tu fotografii velmi zaujatě. Pročpak?“

„Je to moc hezká žena.“ Jeho hlas jí naháněl husí kůži. Chtěla rychle dokončit práci a zmizet.

„Ano, to je. Moje žena Helen. Ale dívala jste se tak, jako byste ji někdy někde potkala.“

„To pochybuju, pane. Jen mi někoho připomněla.“

Uvědomil si, že skřípe zuby, a zakázal si to. „Ano?“

„Opravdu je Nell hodně podobná, až na to, že Nell nemá takové krásné dlouhé vlasy a není tak, já nevím, snad uhlazená.“

„Vážně?“ Krev se mu začala vařit, ale jeho hlas zněl mírně, skoro přátelsky. „To je zajímavé. Moji ženu by určitě zajímalo, že existuje někdo, kdo je jí tolik podobný.“

Nell. Tak Helen říkala její matka. Obyčejné, až sprosté jméno. Vždycky to nerad slyšel.

„A tahle Nell žije přímo tady na ostrově?“

„Jasně. Přijela sem letos v létě a bydlí ve žlutém domku u lesa. Stará se o kavárnu v knihkupectví a taky si zařídila catering. Je to tam moc hezké. Mohl byste se tam stavit třeba na oběd. Každý den tam mají speciální polévku a sendvič – škoda to propásnout.“

„To možná udělám,“ řekl měkce.

Nell klidně prošla zadními dveřmi do obchodu, zběžně pozdravila Lulu a vyšla do schodů.

Ale tam se rychlostí blesku pustila do práce.

Už za dvě minuty volala dolů omluvným a bezradným hlasem: „Mio, promiň, ale mohla bys na chvilku přijít sem?“

„Touhle dobou už by to mohla zvládat sama, ne?“ zahučela Lulu a vysloužila si káravý pohled od své nadřízené.

„A ty bys jí touhle dobou už mohla dát pokoj, ne?“ vrátila jí to Mia a vydala se nahoru.

Nell stála u jednoho z kavárenských stolků, na němž se vyjímal dort s polevou a zapálenými svíčkami. Vedle něho malá krabička a tři sklenice s napěněnou mimózou.

„Všechno nejlepší k narozeninám.“

Tak milé překvapení Mie vynahradilo pocit, že se nechala zaskočit, což se běžně nestávalo. Nadšeně se usmála. „Děkuju. Dort?“ Povytáhla obočí a zvedla jednu sklenici. „A mimóza a dárky. Tak to jsem snad i ráda, že je mi třicet.“

„Třicet,“ odfrkla si Lulu, která vešla za ní, „to jsi ještě děcko. Počkej si na padesátku a pak mluv.“ Držela v rukou větší balíček. „Všechno nejlepší.“

„Díky. Tak co dřív?“

„Nejdřív přání,“ nařídila Nell, „a sfouknout svíčky.“

Už velmi dlouhou dobu Mia nepomyslela na něco tak prostého jako přání. Udělala to teď a foukla do ohýnků nad dortem.

„Musíš uříznout první kousek.“ Nell jí podávala dortový nůž.

„Tak dobře. Pak chci ale dárky.“ Mia řízla do dortu a chopila se většího balíčku.

Byl v něm pléd měkký jako voda v barvě noční oblohy. A na něm rozeseté symboly zvěrokruhu. „Lu, ten je nádherný!“

„Zahřeje tě.“

„Je krásný.“ Nell ho pohladila. „Snažila jsem si ho představit, když ho Lulu popisovala, ale ve skutečnosti je mnohem hezčí.“

„Děkuju.“ Mia se k Lu přitiskla tváří a políbila ji.

Lulu se potěšeně zarděla, ale mávla rukou. „Honem otevři Nellin dárek, nebo praskne nedočkavostí.“

„Připomněly mi tě,“ prohodila Nell, když se Mia chopila malé krabičky. Uvnitř našla náušnice se stříbrnými hvězdičkami, přichycenými ke kulatým měsíčním kamenům.

„Ty jsou úžasné.“ Mia je podržela na světle a dala Nell pusu. „Dneska se mi přesně hodí,“ dodala a roztáhla paže.

Vzala si opět černé šaty, ale tentokrát poseté hvězdami a půlměsíci. „Na Halloween jsem je prostě musela vytáhnout. A teď tohle.“ V rychlosti sundala náušnice, které si ráno vybrala, a vyměnila je za Nelliny. „Ty to ještě vylepšují.“

„Tak fajn.“ Lulu zvedla jednu sklenici. „Tak na velkou třicítku.“

„Ale Lulu, nekaz to.“ Mia se přesto zasmála a skleničky o sebe cinkly. „A teď si dáme dort.“ Zvedla malé stříbrné hodinky, které nosila na jednom ze svých řetězů. „Dneska otevřeme o pár minut později.“

Nebylo těžké najít žlutý domek. Evan projížděl kolem, zpomalil a prohlédl si malou stavbu mezi stromy. Jen o trochu lepší než nějaká kůlna, napadlo ho a ponížením se málem zalkl.

Ona radši žije v takové chajdě než v nádherných domech, které jí zařídil.

Musel potlačit chuť běžet do té kavárny a vyvléct ji na ulici. Scéna na veřejnosti, připomněl si, nebyl správný způsob jak se vypořádat s nevěrnou manželkou.

Takové věci vyžadují soukromí.

Zajel zpět do města, zaparkoval tam a vrátil se zpátky pěšky. Krev už v něm vztekle pulzovala. Při bližším ohledání pochopil, že sousední domky jsou dost daleko, aby se o ně musel starat. Přesto nejdřív zašel do lesa a procházel se tam. Z jeho stínu pozoroval dům.

Když nezahlédl žádný pohyb, přešel k zadním dveřím.

Tam ucítil vlnu čehosi silného a hrozivého. Něco se na něho tlačilo a bránilo mu vstoupit. Na chvíli se ho zmocnil podivný strach, že dokonce o krok ustoupil.

Probublal v něm nový záchvat vzteku, který potlačil obavy. Zatímco hvězdičková zvonkohra na okapu divoce zvonila v náhlém poryvu větru, prodral se jakousi stěnou pevného vzduchu a vzal za kliku.

Ona ani nezamykala, pomyslel si znechuceně a vešel dovnitř. Byla vážně nedbalá a hloupá.

Uviděl kočku a skoro zavrčel. Nesnášel zvířata – špinavá stvoření. Zírali na sebe dost dlouhou chvíli, pak Diego poplašeně utekl.

Evan nahlédl do kuchyně a začal se procházet po domě. Chtěl vědět, jak jeho mrtvá manželka poslední rok žila. Už se jí opravdu nemohl dočkat.

20

TO ODPOLEDNE UŽ SE NĚKOLIKRÁT ROZHODLA jít domů, ale vždycky ji zastavilo něco velmi veselého. Většina obchodníků v ulici se ten den převlékla do slavnostních kostýmů. A tak různí démoni nabízeli zboží v železářství a víly vysedávaly za kasami.

Ještě stihla pozdní oběd s Ripley a narychlo sjednanou schůzku s Dorcas kvůli přípravě vánočního večírku.

Zdálo se, že jí snad každý druhý člověk zastavil, aby poblahopřál k zasnoubení.

Už sem patřila. Do městečka, pomyslela si, k Zackovi, ale hlavně zase sama sobě.

Stavila se na stanici, aby se domluvila se Zackem, kdy spolu začnou rozdávat balíčky, které už měla připravené pro duchy a skřítky, co se vyrojí po setmění.

„Asi se trochu opozdím. Musím ohlídat pár puberťáků," řekl jí. „Jedna parta už se mě snažila přesvědčit, že dvanáct rolí toaleťáku nakupují pro maminku."

„Kde ty jsi bral jako kluk papír na obalování domů?"

„Kradl jsem ho v komoře jako každej, kdo má trochu rozum."

Ukázala dolíčky ve tvářích. „Nějaké další dýňové exploze?"

„Ne, myslím, že tamto už se rozkřiklo." Naklonil hlavu ke straně. „Ty jsi ale dneska dobře naladěná, co?"

„Jsem." Přistoupila k němu a objala ho kolem krku.

Než ji k sobě stihl přitisknout, zazvonil telefon. „Zůstaň tak," řekl a zvedl sluchátko.

„Šerifova kancelář. Ano, paní Stubensová? Hmm." Chtěl si sednout na okraj stolu, ale zase se narovnal. „Je někdo zraněný? Dobře. Ne, zůstaňte tam, už jedu. Nancy

Stubensová,“ vysvětloval Nell a šel si pro bundu. „Učila svého syna řídit. Najel do Bigelowovy zaparkované hondy.“

„Syn je v pořádku?“

„Jo, jen to musím urovnat. Chvíli to potrvá. Ta honda byla zbrusu nová.“

„Víš, kde mě najdeš.“

Vyšla s ním ven a pocítila příjemné teplo, když ji na rozloučenou políbil. Pak se vydali každý jiným směrem.

Ušla sotva pár metrů, když na ni zavolala Gladys Maceyová.

„Nell, počkej!“ Trochu se zadýchala a chytla se za srdce. „Taky chci vidět ten prsten, o kterém každý mluví.“

Než Nell stihla zvednout ruku, Gladys ji popadla a naklonila se, aby si šperk pořádně prohlédla. „Já věděla, že se Toddovic kluk vyznamená.“ Souhlasně přikývla a pohlédla na Nell. „Je to výhra, teď nemyslím ten prstýnek.“

„Já vím.“

„Viděla jsem ho vyrůstat, a když nám trochu zmužněl, napadlo mě, kterápak slečna ho asi uloví. Jsem ráda, že jsi to právě ty. Pro tebe mám slabost.“

„Paní Maceyová,“ Nell ji dojatě objala, „děkuju vám.“

„Ty jsi pro něj ta pravá.“ Poplácala Nell po zádech. „A on pro tebe. Já vím, žes zažila nějaké trable.“ Jen tak klidně přikývla, když se Nell odtáhla. „Mělas takové smutné oči, když jsi přijela. Ale už nemáš.“

„Všechno jsem nechala daleko za sebou. Jsem šťastná.“

„Je to vidět. Už máte stanovené datum?“

„Ne, ještě ne.“ Nell pomyslela na právníky, konflikty a na Evana. Ale s tím vším si poradí. „Bude to co nejdřív.“

„Tak to si na svatbu zamlouvám místo v první řadě.“

„Budete ho mít. A na našem třicátém výročí všechno šampaňské, co vypijete.“

„Beru tě za slovo. No, už musím běžet. Za chvíli přijdou na koledu příšery a nechci, aby mi pomazaly okna mýdlem. Vyřiď tomu svému chlapovi, že si vybral dobře.“

„Vyřídím.“ Tomu svému chlapovi, opakovala si v duchu. Taková krásná fráze.

Přidala do kroku. Musí si pospíšit, aby všechno stihla do setmění.

Když došla před dům, opatrně se rozhlédla. Viděla, že je tam v ubývajícím světle sama, a tak vztáhla ruce ke svým dýňovým lucernám, nadechla se a soustředila.

Vyžadovalo to úsilí a zápalky by jistě posloužily rychleji. Ale nepřinesly by jí takový nával radosti, jako když plamínky v dýních ožily ohněm z její mysli.

Páni! Zasmála se a vydechla. To je super.

Nejen to kouzlo, ale i poznání, kdo je a co umí. Nalezení své síly, smyslu života a citu v srdci. To všechno teď mohla sdílet s mužem, kterého miluje.

Ať se zítra nebo za rok stane cokoli, ona už navždy bude touhle Nell.

Radostně vyběhla do schodů a otevřela přední dveře.

„Diego! Jsem doma. Nevěřil bys, jaký jsem dnes měla den. Absolutně nejkrásnější den.“

Vtančila do kuchyně a rozsvítila. Postavila na čaj a začala skládat balíčky se sladkostmi do velkého proutěného košíku.

„Doufám, že přijde hodně dětí. Už celé roky jsem nepřijímala koledníky. Nemůžu se dočkat.“ Otevřela skříňku. „Proboha! Já jsem nechala auto před kavárnou. Na co myslím?“

„Tys byla vždycky roztržitá.“

Hrnek, pro který se natahovala, jí vyklouzl z ruky, spadl na linku a rozbil se na podlaze. V hlavě jí hučelo, když se otáčela.

„Nazdar Helen.“ Evan se k ní pomalu blížil. „Tak rád tě zase vidím.“

Nedokázala vyslovit jeho jméno, nedokázala se sebe vydat jediný zvuk. Modlila se, aby to bylo jen další vidění nebo halucinace. Ale on zvedl ruku a štíhlými prsty se dotkl její tváře.

Ztuhla až do morku kostí.

„Chyběla jsi mi. Myslelas, že za tebou nepřijdu?“ Prsty teď sklouzly na její krk a vyvolaly v ní vlnu nevolnosti. „Že tě nenajdu? Neříkal jsem ti snad tolikrát, Helen, že nás nikdy nic nerozdělí?“

Zavřela oči, když se sehnul a líbnul ji na rty. „Co sis to provedla s vlasy?“ Sevřel je v pěsti a divoce zatáhl. „Víš, jak jsem miloval tvoje vlasy. Ostříhala ses, aby mě to mrzelo?“

Slza jí skanula po tváři. Zavrtěla hlavou. Jeho hlas a dotyky jako by z ní vysály všechno, čím teď byla, až zůstala jen stará Helen.

Nell se někam vytrácela.

„Ale mě to mrzí, Helen. Způsobilas mi moc problémů. Hrozně moc. Sebrala jsi nám rok společného života."

Jeho prsty se krutě sevřely. Škubl jí hlavou nahoru. „Dívej se na mě, ty pitomá čubko. Dívej se na mě, když s tebou mluvím."

Otevřela oči a neviděla nic než ty jeho světlé, prázdné studny.

„Za tohle zaplatíš a ty to víš. Víc než rok života pryč. A ty celou dobu žiješ v téhle boudě, vysmíváš se mi, děláš servírku a posluhuješ lidem. Snažíš se budovat ubohou firmičku s kuchyňskými službami. Takové ponížení."

Přejel rukou k jejímu krku a stiskl ho. „Za čas ti snad odpustím, Helen. Za čas. Protože vím, že jsi pomalá a trochu hloupá. To mi nemáš co říct, lásko moje? Nemáš co říct po tak dlouhém odloučení?"

Měla ledové rty, jako by mohly popraskat. „Jak jsi mě našel?"

Nato se usmál, až se zachvěla. „Říkal jsem ti, že tě najdu, ať půjdeš, kam chceš." Tvrdě do ní strčil, až se uhodila o linku. Bolest registrovala jen vzdáleně, jako vzpomínku.

„Víš, co jsem v tom tvém hnízdečku tady našel, Helen? Ty moje děvko. Mužské oblečení. S kolika chlapy ses vyspala, couro?"

Konvice začala pískat, ale ani jeden z nich si toho nevšímal.

„Našla sis nějakého místního rybáře a nechala ho na sebe sahat neohrabanými prackami? Na to, co je jen moje?"

Zack. To byla první jasná myšlenka. Tak jasná, že se v jejích plovoucí očích objevil strach.

„Není žádný rybář," řekla a slabě vykřikla, když ji uhodil.

„Lhářko. Víš, jak nesnáším lháře."

„Není žádný…" Při další ráně jí vytryskly slzy. Ale také ji vrátila do skutečnosti. Ona je Nell Channingová a bude se bránit. „Drž se ode mě dál. Nesahej na mě." Vrhla se ke stojánku s noži, ale byl rychlejší. Vždycky byl rychlejší.

„Tak tohle ty chceš?“ Vytáhl jeden dlouhý nůž se zubatým ostřím a otáčel jím těsně u jejího nosu. Ztuhla. Tak přece mě zabije, pomyslela si.

Místo toho se rozmáchl a zuřivě ji uhodil hřbetem ruky do tváře, až odletěla stranou. Dopadla na stůl a uhodila se o jeho hranu do hlavy. Všechno se rozsvítilo a pak nastala tma.

Že se svezla na zem, už necítila.

Mia obdarovala malého kosmonauta. Knihkupectví bylo o Halloweenu jedno z nejpopulárnějších míst. Měla tu tančící kostlivce, zubící se dýně, létající duchy a samozřejmě partu čarodějnic. Její obvyklou hudbu nahradily skřeky, vytí a chrastění řetězů.

Bezvadně se bavila.

Nalila malému kovbojovi trochu punče z kotlíku, pod nímž suchý led vyvolával dojem kouře.

Zíral na ni užaslýma očima. „Vy dneska odletíte na koštěti?“

„Samozřejmě,“ sehnula se k němu. „Co bych to jinak byla za čarodějnici?“

„Ta čarodějnice, co honila Dorotku, byla zlá.“

„To ano, moc zlá,“ souhlasila Mia. „Ale já jsem naštěstí hodná čarodějnice.“

„A byla vošklivá, celá zelená. Vy jste hezká,“ zahihňal se a napil se punče.

„Děkuju mnohokrát. Ty jsi zase hrozně strašidelný.“ Podala mu sáček se sladkostmi. „Doufám, že mi něco neprovedeš.“

„Néé. Děkuju, paní.“ Hodil si sáček do kolednické tašky a utíkal hledat maminku.

Mia se s úsměvem chtěla narovnat. Vtom ji do spánku zasáhla bolest jako kopí. Zahlédla muže s bledýma očima, světlými vlasy a taky lesk nože.

„Volej Zacka.“ Hnala se ke dveřím a křičela na zaraženou Lulu. „Něco se děje. Nell má potíže. Volej Zacka.“

Vyběhla na ulici, zahnula kolem skupiny maskovaných dětí a málem se srazila s Ripley. „Nell!“

„Já to vím.“ Ripleyina hlava ještě bolavě rezonovala. „Musíme sebou hodit.“

Pomalu přicházela k sobě. Měla rozmazané vidění a hlava jí třeštila. Bylo absolutní ticho. Převrátila se, zasténala a dokázala se zvednout na ruce a kolena. Nevolnost ji okamžitě přinutila zase se stočit do klubíčka.

V kuchyni nesvítilo světlo, jen svíčka uprostřed stolu.

Seděl tam, na jedné z jejích židlí. Uviděla špičky jeho nablýskaných bot, dokonalé puky na kalhotách a chtělo se jí plakat.

„Proč mě nutíš, abych tě trestal, Helen? Napadá mě, že se ti to tak líbí.“ Strčil do ní špičkou boty. „Je to tak?“

Snažila se odplazit. Dej mi aspoň chvilku, modlila se. Jen chvilku, abych popadla dech, a znovu najdu svoji sílu.

Vtom jí dupl doprostřed zad.

„Pojedeme spolu někam, kde budeme sami. Tam probereme ten tvůj bláznivý nápad a problémy, cos nám způsobila.

Mírně se zamračil. Jak ji jen dostane pryč? Neměl v úmyslu nadělat jí modřiny, ne tam, kde to bylo vidět. Ona ho k tomu donutila.

„Půjdeme k mému autu,“ rozhodl se. „Počkáš v něm, než se sbalím a odhlásím z hotelu.“

Zavrtěla hlavou. Věděla, že je to zbytečné, ale zavrtěla hlavou a tiše se rozplakala, když se jí Diego otřel o nohy.

„Uděláš přesně, co jsem řekl.“ Špičkou nože ťukal do stolní desky. „A jestli ne, nebudu mít na vybranou. Lidi už stejně věří, že jsi mrtvá, a některé představy se dají lehce naplnit.“

Prudce zvedl hlavu, protože zaslechl zvuky zvenčí. „Že by tvůj rybář přišel na návštěvu?“ zašeptal, vstal a otočil nožem v ruce.

Zack otevřel dveře, zaváhal a zaklel, protože mu na opasku zazvonil telefon. To zaváhání mu zachránilo život.

Zahlédl jen rychlý pohyb a blýsknutí padajícího nože. Natočil se, jak sahal dozadu pro zbraň a nůž ho zasáhl do ramene, místo do srdce.

Nell vykřikla, postavila se, ale nemohla udržet rovnováha a silně vrávorala. V setmělé kuchyni viděla dvě zápasící siluety. Nějakou zbraň, pomyslela si a kousla se do rtu, aby znovu neomdlela.

Ten parchant ji už o nic nepřipraví. Nesmí ublížit tomu, koho miluje.

Klopýtala ke stojanu s noži, ale nebyl tam.

Otočila se, připravená skočit, použít zuby a nehty, ale Evan stál nad Zackovým tělem a z jeho nože kapala krev.

„Ach bože, ne!

„Tvůj rytíř v lesklé zbroji? S tímhle chlapem jsi píchala za mými zády? Ještě není mrtvý. Mám ale právo ho zabít za to, že mi chtěl ukrást ženu.“

„Nedělej to.“ Prudce se nadechla a vydechla. Snažila se vzchopit a náhle pocítila základ své síly. „Půjdu s tebou. Udělám všechno, co chceš.“

„To bys udělala i tak,“ vyštěkl Evan.

„Na něm nezáleží.“ Začala se sunout kolem linky a všimla si, jak se Diego hrbí a cení zuby. „Není důležitý pro mě ani pro tebe. Chceš přece mě, ne? Pro mě jsi jel takovou dálku.“

Vyrazí za ní. Jestli se dostane ke dveřím, poběží za ní a nechá Zacka na pokoji. Stálo ji to veškerou vůli, aby se nevrhla na zem a nechránila ho vlastním tělem. Ale kdyby to udělala, kdyby se teď na něj jen podívala, byli by mrtví oba.“

„Věděla jsem, že přijedeš,“ pokračovala a všechny svaly se jí chvěly, když Evan svěsil ruku s nožem. „Vždycky jsem to věděla.“

Udělal krok směrem k ní a kocour se mu jako tygr vrhl na záda. Při jeho vzteklém zavytí se Nell dala do běhu.

Odbočila směrem k ulici a městu, ale když se ohlédla, už probíhal dveřmi. To by nikdy nestihla.

Takže nakonec budou jen sami dva. Spolehla se na osud a vyrazila k lesu.

Zack se zvedl na kolena, když Evan zmizel ze dveří. Bolest se mu zarývala do ramene jako ostré zuby. Když vstal, po prstech mu dolů kapala krev.

Pomyslel na Nell a na bolest zapomněl.

Vyrazil ze dveří ve chvíli, kdy mizela mezi stromy a za ní muž, který ji pronásledoval.

„Zacku!“

Zastavil se jen na okamžik a vrhl na Ripley a Miu zděšený pohled. „Jde po ní. Má nůž a ona nemá velký náskok.“

Ripley se snažila potlačit starost o něj. Košili měl nasáklou krví. Přikývla a zároveň s ním vytáhla zbraň. „Použijeme všechno, co máš,“ řekla Mie.

Pak vběhla do lesa za svým bratrem.

Bez měsíčního světla byla noc slepá. Nell běžela jako splašené zvíře, prodírala se roštím, přeskakovala spadlé kmeny. Kdyby se mu dokázala ztratit, dostat se hlouběji a zmizet mu, mohla by se obloukem vrátit k Zackovi.

Modlila se s každým tepem svého srdce, aby byl naživu.

Slyšela Evana za sebou, blízko za sebou. Její dech zněl vystrašeně a přerývaně, ten jeho byl odhodlaně pravidelný.

Točila se jí hlava, což ji nutilo padnout na kolena. Bojovala s tím a klopýtala. Teď nesmí prohrát.

Vtom do ní narazilo jeho tělo, až padla obličejem na zem.

Obracela se, kopala ve snaze vyprostit se mu. Vtom ztuhla, protože ji chytil za vlasy, zvrátil jí hlavu dozadu a zaryl jí špičku nože do hrdla.

Její tělo ochablo jako hadrové panence. „Proč to konečně neuděláš?“ řekla vysíleně. „Tak už to ukonči.“

„Uteklas mi.“ V jeho hlase zněl kromě vzteku údiv. „Uteklas.“

„A budu utíkat dál. Dokud mě nezabiješ, budu utíkat. Radši budu mrtvá, než bych žila s tebou. Už jednou jsem umřela, tak to udělej. Přestala jsem se tě bát.“

Ucítila říznutí, ale ozvaly se kroky, a tak ji vytáhl na nohy.

I s nožem na hrdle se zaradovala, že vidí Zacka.

On žije. Tmavá skvrna na jeho prsou se v záři hvězd matně zaleskla. Ale žil a nic nebylo důležitější.

„Pusť ji.“ Zack se rozkročil a ruku se zbraní si podepřel tou zesláblou. „Zahoď nůž a ustup od ní.“

„Podříznu ji. Je moje, udělám to.“ Evan přejel pohledem Zacka, Ripley a Miu, kteří tam stáli v polokruhu.

„Jestli jí ublížíš, zabiju tě. Odsuď neutečeš.“

„Nemáš právo plést se mezi muže a ženu.“ V jeho hlase znělo něco téměř rozumného, něco téměř příčetného za jeho šílenstvím. „Helen je moje manželka. Legálně, morálně a navěky.“ Posunul jí hlavu nožem o něco dál. „Odhoďte zbraně a nechte nás. Tohle je naše věc.“

„Netrefím ho,“ oznámila Ripley polohlasem. „Je tady na to tma.“

„Tohle nepomůže. Odlož tu zbraň, Ripley.“ Mia k ní natáhla ruku.

„Do hajzlu.“ Prst na spoušti ji svědil. Ten parchant, bylo jediné, na co dokázala myslet, když viděla Nellino obnažené hrdlo a bratrovu krev.

„Ripley,“ opakovala Mia klidně a naléhavě, zatímco Zack dál křičel rozkazy, aby Evan zahodil nůž a ustoupil.

„Kruci, kruci. Ať máš radši pravdu.“

Zack je neslyšel. Přestaly pro něho existovat. Jeho jediná realita byla Nell.

„Jestli ji řízneš, jestli ji jen škrábneš, nejen že tě zabiju,“ Zack nehnutě mířil na Evana zbraní a jeho hlas byl neskutečně klidný, „rozeberu tě na kusy. Střelím tě do kolen, do břicha a do koulí a pak se budu dívat, jak vykrvácíš.“

Barva, kterou mu do tváře vehnal vztek, se vytratila. Pochopil, že to Zack myslí vážně, poznal mu to na očích. Uvěřil bolesti a smrti, co tam viděl, a dostal strach. Ruka s nožem se mu zatřásla, ale nepohnul se. „Ona patří mně.“

Ripley vzala Miu za ruku. Nell pocítila příval energie, kterou stvořily, a taky horkou vlnu lásky a strachu ze Zacka, který tam pro ni krvácel.

A poprvé pocítila i strach muže, který ji zezadu svíral.

Ona je Nell Channingová, teď i navždy potom. Muž, který stál za ní, neznamenal nic.

Sevřela ruku kolem přívěsku, který dostala od Mii. Vibroval. „Já patřím jen sobě.“ Pomalu se jí vracela bývalá síla. „Patřím sobě.“ Síla přicházela rychleji. „A tobě,“ dodala a zadívala se Zackovi do očí. „On už mi nebude ubližovat.“

Zvedla ruku a lehce ji položila na Evanovo zápěstí. „Pusť mě, Evane, a můžeš odejít. Na všechno zapomeneme. To je tvoje šance. Poslední šance.“

Jeho dech jí zasyčel do ucha. „Ty pitomá děvko, ty myslíš, že tě někdy nechám jít?“

„Tvoje volba,“ řekla trochu lítostivě. „Konečná.“

V hlavě se jí ozývalo zaklínání, jako by dlouho čekalo, až ho vysloví.

Podivila se, jak se ho mohla tolik bát.

„Cos provedl jiným, cos udělal mně, třikrát se ti zpátky dostane. Tuhle noc mi volnost dáš a sám sebe zaklínáš.“

Její pleť zazářila jako slunce a její oči potemněly. Nůž v jeho ruce se zachvěl, polechtal ji a spadl na zem. Zaslechla přidušené zvuky, vysoké kvílení, jak se Evan marně snažil křičet, když se za jejími zády zhroutil.

Ani se po něm neohlédla.

„Nestřílej,“ řekla klidně Zackovi. „Nezabíjej ho. To by pro tebe nebylo dobré.“

Protože viděla, že to má v úmyslu, přistoupila k Zackovi nad sténajícím Evanem. „Pro nás by to nebylo dobré. On už nic neznamená.“ Položila mu ruku na srdce a ucítila prudké údery. „Je tím, co ze sebe udělal.“

Evan ležel na zemi a zmítal se, jako by mu něco zlovolného lezlo pod kůží. Tvář měl bílou jako papír.

Zack svěsil ruku se zbraní a vzal Nell kolem ramen. Chvíli ji tak držel a ona se natáhla k Mie a všechny je tím propojila.

„Zůstaň s nimi,“ řekl Zack. „Já to s ním vyřídím. Nezabiju ho. Bude trpět víc, když zůstane naživu.“

Ripley sledovala, jak přechází ke zkroucenému tělu a vytahuje pouta. Tuhle poslední věc musel udělat sám a ona mu to musela dovolit. „Má dvě minuty na to, aby svázal a poučil toho skunka o jeho právech, ale pak musí k doktorovi. Netuším, jak moc je zraněný.“

„Zavezu ho tam.“ Nell pohlédla na ruku, kde měla Zackovu krev, stiskla ji v pěsti a pocítila pulz života. „Zůstanu s ním.“

„Odvaha,“ Mia se natáhla a dotkla přívěsku, „prolomí zlé kouzlo. Láska stvoří nové.“ Pak Nell silně sevřela v náruči. „Vedla sis skvěle, sestřičko.“ Obrátila se k Ripley. „A ty jsi poznala svůj osud.“

Nad ránem na Svatodušní svátek, dlouho potom co slavnostní hranice vyhasly, seděla Nell v kuchyni žlutého domku a ruku měla volně položenou na Zackově.

Potřebovala **se** vrátit, odklidit pozůstatky toho, co se stalo a mohlo stát. Vymetla negativní energii, která tam přetrvávala, zapálila svíčky a vonnou směs.

„Mělas přes noc zůstat na klinice.“

Obrátila ruku pod Zackovou a chytila se ho. „Ty taky.“

„Mám jen pár stehů, ale ty otřes mozku.“

„Mírný,“ připomněla mu. „A dvacet tři stehů není pár.“

Dvacet tři stehů, pomyslel si. Dlouhá a ošklivá rána. Doktor považoval za zázrak, že žádný sval ani šlacha nejsou vážně poškozeny.

Zack věděl, že je to kouzlem. Nelliným kouzlem.

Zvedla ruku, dotkla se jeho čerstvého obvazu a přejela prstem po zlatém medailonku. „Nesundal jsi ho.“

„Přála sis to. Byl horký,“ dodal a přitáhl tím její pozornost. „Než mě bodnul. Viděl jsem jasně, jak mi čepel míří do srdce a pak se odklání. Jako by narazila na nějaký štít. Myslel jsem, že jsem si to jen představil. Ale ne.“

„Byli jsme silnější než on.“ Nell si jejich spojené ruce přiložila ke tváři. „Měla jsem strach, doslova mě pohltil, jakmile jsem zaslechla jeho hlas. Sebral mi všechno, co jsem pracně budovala, všechno, co jsem o sobě zjistila. Ochromil mě, zbavil mě vůle. Takovou nade mnou měl moc. Ale pak se mi síla začala vracet, a když tě zranil, šlo to rychle. Jen jsem nedokázala myslet jasně, asi jak jsem se uhodila do hlavy.“

„Utekla jsi, abys mě zachránila.“

„A tys běžel za námi, abys zachránil mě. Jsme my to párek hrdinů.“

Zlehka se dotkl její tváře. Měla plno modřin, které bolestivě pulzovaly. „Už ti nikdy neublíží. Ráno vystřídám Ripley a zavolám prokurátorovi na pevninu. Pár pokusů o vraždu ho dostane na dlouho za mříže, i kdyby měl sebelepší právníky.“

„Já už se ho nebojím. Na konci vypadal tak uboze – užíraný svou krutostí. Vystrašený. Teď se dívá do tváře vlastnímu šílenství. Už nikdy ho nedokáže skrývat.“

Zack stále viděl Evanovy bezbarvé, hrůzou rozšířené oči v bílém obličeji. „Polstrovaná místnost je stejně dobrá jako cela.“

Vstala a šla pro další čaj. Ale když se vrátila ke stolu, objal ji zdravou rukou a přitiskl tvář k jejímu tělu.

„Bude mi asi dlouho trvat, než dostanu z hlavy obrázek toho nože na tvém krku.“

Pohladila ho po vlasech. „Máme celý život na to, abychom se dali dohromady. Chci se za tebe provdat, šerife Todde. Chci ten náš život začít žít co nejdřív.“

Vklouzla mu na klín a s povzdechem si položila hlavu na jeho zdravé rameno. Oknem zahlédla první barevný pruh, ohlašující svítání – slabou ohnivou záři na nebi.

Položila mu dlaň na srdce a sladila s ním svůj tep. Věděla, že největší kouzlo je právě tam.